

BROJ 123

CENA 2 DINARA

NINJA

3,50 DM, 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

POZORIŠTE SENKI

DEREK FINEGAN

„POZORIŠTE SENKI“

Derek Finegan
»POZORIŠTE SENKI«

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1994. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

„POZORIŠTE SENKI“

Ona je stajala sa rukom na uzdrhtalim usnama i sa užasom u očima iza nekakvog trnovitog žbunja. Gledala je prema njemu. On je koračao, sporo ali čvrsto, u susret nosorogu koji je poput tenka jurio, dahćući prema njemu. On je podigao pušku. Ona je vrisnula. Strah u njenim očima kao da je sevnuo. On je pucao prvi put. Nosorog je nastavio svoj ujednačeni, teški trk. Ona je vrisnula ponovo i zatvorila oči. On je pucao drugi put. Nosorog nije pao. Bio je samo nekoliko desetina jardi udaljen od njega. On je pucao još jednom i velika životinja ponovo nije pala. Ona se ukočila, prestala da diše, poslednji, odsudni vrisak joj je zastao u grlu. On je pucao još jednom... Nosorog je stao, kao da je nai-

šao na nevidljivu prepreku u koju je udario sa svih svojih ko zna koliko tona težine. Sledećeg trenutka je zabio njušku u afričku prašinu, a onda se čitavo oklopljeno telo sručilo uz tutanj na tlo. On je spustio pušku i okrenuo se prema njoj. Ona je otvorila oči, shvatala u trenu šta se dogodilo, a onda se lagano okrenula sa gađenjem na licu i otišla, držeći ruku ispred usta, kao da zadržava nagon za povraćanjem...

U kadru je ostao samo on, lica blistavog od ponosa...

— Volim da gledam ovaj film — rekla je Sumiko. — Roberta Evet je na neki svoj način u ovom filmu pokazala muškom delu sveta koliko je mužjačko ponašanje besmisleno. Nisam baš pristalica femi-

nističkih pokreta, ali ovaj film volim baš zbog toga što je Roberta smestila te muške lovce na svoje mesto. Volim i ovu scenu!

— Šta podrazumevaš pod mužjačkim ponašanjem? — upitao je Leslie ne dižući pogled sa knjige koju je čitao leđima okrenut televizoru u koji je gledala Sumiko.

— Sve ono što se nalazi na suprotnoj strani od Roberte Evet, bar u ovom filmu — odgovori Sumiko. — Ubijanje divljih životinja se oduvek smatralo vrhuncem mužjačke aktivnosti, zar ne?! Roberta je ovde sto puta ljudskija od Barimura...

— Draga... To je samo film — reče blago Leslie. — Roberta Evet nije verovatno, napisala čak ni uzdah, ni vrisak od svega toga. Scenarista i režiser su sve obavili za nju. Ona je samo odglumila...

— Ali, odglumila je fenomenalno — reče Sumiko. — I, ako baš hoćeš da znaš, mi žene se razlikujemo od vas muškaraca i po tome što ponekad volimo da pogledamo, na televiziji, neki od ovih starih, melodramatičnih filmova.

— Taj film i nije tako star — reče mirno Leslie. — Snimljen je tok pre dvanaest godina, u stvari. Meni se čini da se svi filmovi sa Robertom Evet čine tako stari samo zbog toga što je ona tako rano napustila karijeru. U stvari...

Leslie zastade i spusti knjigu. Razmišljao je nekoliko trenutaka, a onda ustade i počeo da pretura po gomili časopisa na polici. Sumiko nije imala vremena da se osvrne prema njemu. Pratila je završne scene »Sage o Africi«.

— Ah! Evo ga! — uzviknu Leslie kada je pronašao ono što je tražio. U rukama je držao jedan od novijih brojeva malog časopisa po imenu »Art Stars«. Urednik časopisa je bio njihov poznanik, u stvari jedan provincijski profesor engleske književnosti iz jednog malog mesta u Nevadi. Dobiljali su ga besplatno i vrlo retko čitali. Ipak... — Znam da sam skoro pročitao nešto o Roberti Evet i... Evo! Tu je!

Tek kada su se na ekranu ukazala slova »KRAJ« Sumiko je okrenula svoj nežni, prefinjeni profil ka Lesliju...

— Rekao si nešto o Roberti, mili? — upitala je sa licem

na kome su se čitale pomešane emocije. U stvari, tek je »izlazila« iz filma u koji se bila uživala, i samo je jednim delom duha bila prisutna.

— Kažem da sam čitao nešto o njoj u »Art Stars« — reče Lesli. — Verovatno se ne bih zadržavao na tom tekstu, ali su fotografije sjajne. Pogledaj!

Pružio je časopis Sumiko, koja sa zanimanjem okrete nekoliko stranica na koje joj je on ukazao. Na njima su bile zaista odlične fotografije iz najboljih filmova Roberte Evet. Iz onog perioda kada je smatrana možda najvećom filmskom zvezdom Holivuda posle Merlin Monro.

— Ona je zaista divna! — reče iskreno Sumiko. — Nikada nisam ne znam kako volela filmske glumce, ali ona ima nešto magično. Nekakav magnetizam koji naprasno tera čoveka da gleda njeno lice na ekranu. Zatim, način na koji se kreće... I, uopšte, ona je bila nešto posebno.

— Bila?! — iznenadi se malo Lesli. — Zašto o njoj govoriš u prošlom vremenu? Ona nije umrla. Još uvek radi. Samo ne na filmu.

— Šteta za film — uzdahnu Sumiko. — Gledala sam sve njene filmove i otkrila da ona svojim ulogama uvek daje nešto sasvim posebno. Ti kažeš da su joj to scenaristi napisali. Možda? Ali, takve stvari, kao što je ta gadljiva reakcija na ubijanje nosoroga u »Sagi o Africi«, ili šamar posle prvog poljupca u »Magnolijama«... To je nešto što ni jedna druga glumica ne bi bila u stanju da odglumi sa toliko uverljivosti. I?! Gde je ona sada?

— Ona je sada u Deksteru — odgovori Lesli.

— Gde je to? — Sumiko raširi oči na jedinstveno ljubak način.

— U blizini Hotorna, koliko ja znam — osmehnu se nestajno Lesli.

— Zadirkuješ me, mili — reče Sumiko. — Znaš i sam da ne stojim baš najbolje sa geografijom. Gde je to Dekster kod Hotorna?

— U Nevadi — odgovori Lesli ozbiljnije. — Prilično zabaćen kraj, u stvari, bar kako piše u tom tekstu. Uostalom, pročitaceš, zar ne?!

— Nestrpljiva sam — ona poskoči kao devojčica koja

očekuje slatkiš i za tren okamu se nađe u naručju. — Iz tvojih usta ionako sve zvuči mnogo lepše. Prepričaj mi to što piše!

— Uffffff! Znaš i sama da ne mogu ništa da ti odbijem — osmehnu se Lesli. — Eto, po tome se vi žene razlikujete od muškaraca. Poznajete mnogo načina da muškarca naterate da učini baš ono što se vama sviđa.

— Ne izvrđavaj! — ona ga cmoknu lako u ugaio usne. — Počni da mi pričaš šta se događa sa Robertom Evet!

— Ništa naročito — Lesli se osmehnu zagrlivši je snažnije. — Sada ima svoje pozorište u Deksteru. Nešto kao mali, eksperimentalni teatar, i ujedno studio za obuku mladih glumaca. Ništa preterano. Pet, šest glumaca, tri, četiri studenta. Nešto što bi se moglo nazvati mini-pozorištem. Ona to finansira, upravlja, režira, glumi, obučava, šije kostime... Sve! Ma ko da je napisao takav tekst piše o njoj sa mnogo topline. Zamisli, kao, velika filmska zvezda koja se odriče blistave karijere da bi negde u zabitima Nevade ljudima pri-

bližila slasti glume! Romantično, zar ne?!

— Da je bilo šta drugo uopšte mi ne bi ličilo na Robertu Evet — reče Sumiko. — To sa privatnim pozorištem zaista liči na nju. Piše li nešto o njenom povratku filmu?

— Naravno... — otegnuo je Lesli pomalo ironično. — Već sledeće nedelje će snimati sa Frensisom Fordom Kopolom u filmu u kojem će joj partneri biti Pol Njumen, Ričard Gir i Lorens Olivije.

— Ti me zezaš, Les! Zvuči neverovatno?!!

— Šalim se samo, moj mali trešnjin cvete! — osmehnu se on. — Na žalost, tvoja ljubimica velikog i malog ekrana rešila je da više nikada u životu ne snimi ni pola metra filma. Ako mene pitaš, reči kojima se ona poslužila da opiše svoja osećanja o filmu uopšte se ne slažu sa onim što je ona, ipak, tom filmu dala igrajući u svim tim ostvarenjima. Končno, ni meni nije nepoznato da je ona imala četiri nominacije za Oskara. No, sada je vrlo oštra prema filmskom svetu uopšte. Govori o licemerstvu, kriminalu, ucenama... Pominje ružne stvari koje su

se, izgleda, i njoj dešavale, dok je bila u Holivudu. Sa druge strane, sa puno topline i ljubavi priča o svom pozorištu, Deksteru, Nevadi. Meni se čini da joj se tamo sviđa. Uostalom, ako budeš dobra, možda ću te jednog vikenda jednostavno odvesti u Dekster, ma gde bio. Možda njeno pozorište može biti zanimljivo!?

— Bilo bi lepo kad bismo to zaista i učinili — uzdahnu Sumiko. — Ona mora da još uvek izgleda lepo?! Ovde nema njenih novijih fotografija...

— Ni jedne — reče Leslie. — To mi je bilo malo čudno. Ona ne može biti toliko stara da se stidi bora ili tako nešto.

— Stara?! — Sumiko uzviku kao da je Leslie izgovorio uvredu namenjenu celokupnom ženskom rodu. — Ona ne može biti stara! Leslie, ne govori tako! Pa, ona je prestala da snima sa svega dvadeset šest! A, to je bilo... Pre... Pre deset... Ne! Pre jedanaest godina! Sada ima, dakle, trideset sedam. Za ženu kao što je ona... Ne! Ona jednostavno ne može biti ružna!

— Sumiko, mila... — šapnu nežno Leslie. — Život ipak nije film!

Ona se na čas umiri u njegovom zagrljaju. Razmišljala je duboko. On je čitavim telom osluškivao otkucaje njenog srca. Zatim Sumiko uzdahnu, a potom reče tiho :

— Ipak, šteta je što više ne snima filmove. Ja bih ih sigurno gledala.

Žena pred ogledalom se namrštila prelazeći vrhovima prstiju preko svojih podočnjaka. Krenula je da dohvati bočicu sa nekakvom šminkom čija je etiketa obećavala »skidanje« bora, podmlađivanje, lepši izgled i mladalačko osećanje slobode. Zatim se predomislila i ruka joj je sama skrenula ka drugoj bočici. Jednoj od mnogobrojnih koje su stajale na stočiću pred ogledalom. U toj bočici su bili barbiturati. Otvorila je bočicu i na dlan istresla prvo dve tablete, a zatim još dve. Drugom rukom je dohvatila čašu sa džinom. Nervoznim pokretom je strpala tablete u usta a zatim ih zalila džinom. Sa mukom je sve to progutala, a onda gotovo

besno ugasila lampu iznad ogledala i okrenula se.

Gledala je u prazan krevet na sredini sobe. U njemu je već jedanaest godina spavala sama. Krevet se nalazio u jednoj od sedam soba u krilu ogromne zgrade nalik na srednjovekovni dvorac. Čitavo krilo je pripadalo njoj, zajedno sa osam članova posluge. Drugi deo dvorca je pripadao njenom mužu...

Džesika Tomas priđe prozoru sa koga je mogla da vidi drugo krilo zgrade. Prozore iza kojih se nalazio njen muž. Iza zidova dvorca već jedanaest godina se odigravala tiha, nemušta drama. Jer, ako su u javnosti Džesika i Semjuel Tomas važili kao skladan bračni par, pojavljujući se na svečanostima, na otmenim mestima, premijerama, čak i na snimanjima filmova kojima je Sem Tomas bio producent, onog časa kada bi se vratili u svoj dvorac — prestajao je svaki kontakt između njih dvoje. Ona se sa gorčinom sećala večeri kada joj je on saopštio da jednostavno mora biti tako. Sećala se reći:

— Pokušaj da shvatiš da ovo nema nikakve veze sa ti-

me da li ja tebe volim ili ne. Nema takođe ni veze sa tim da li je naš brak uspešan ili ne. Pokušaj da shvatiš da mora biti tako. I, bolje je da se uopšte ne vidamo, osim na javnim mestima. Za oboje je bolje! Ne pokušavaj da uopšte razgovaraš o razvodu, jer nikakvog razvoda neće biti. Ja ne želim razvod, a tebi se on ne bi isplatio. Prihvati moju odluku kako god hoćeš, ali je prihvati. Ne pitaj me ništa i ništa te neću slagati! Razumeš li?!

Nije razumela i jedanaest godina je uzalud pokušavala da bilo šta razume. Imala je novac, udobnosti života koji je Sem mogao da joj pruži. Imala je slobodu kretanja. Čak toliku da je nesmetano mogla da plati privatnog detektiva da tri godine prati Sema... Na njeno čuđenje, detektiv nije otkrio ništa! Nije bilo druge žene u Semovom životu, kao što je ona mislila. On čak nije imao nikakvih brzih, površnih veza sa brojnim starletama, početnicama na filmu, statistkinjama, kao što je to bivalo ranije. Semjuel Tomas kao da se, uporedo sa odlukom da više ne sreće svoju ženu, osim

na javnim mestima, odrekao bilo kakvog oblika seksualnog života!

Džesika Tomas se sećala da je njena prva misao posle detektivovog izveštaja bila: »Sem se pretvorio u evnuha!« neko vreme ju je ta misao zabavljala, ali je odavno počela da predstavlja samo mračan ključ koji je otključavao sećanja — na dane kada su bili srećni!

Prvih godina je i ona izbegavala bilo kakve veze sa muškarcima. Zatim taj vikend u Palm Springsu sa Eliotom, starim prijateljem koji je godinama bio zaljubljen u nju. Potom deset dana na Havajima sa nekim mladićem kome je već bila zaboravila ime. Tada, to je bilo pre sedam godina, pomišljala je na razvod. Međutim, vremenom je jednostavno prestala da misli na razvod i posvetila se novom sportu — lovu na mlade mužjake! Lovila ih je na parkiralištima, u restoranima, na izložbama, u muzejima... Lovila je lift-boje, taksiste, prodavače novina, raznosaoce pica, čistače bazena... Provodila bi sa njima noć, retko dve ili tri, u nekom udaljenom motelu, lažući ih u svemu, od imena do

broja telefona, a zatim se vraćala u dvorac, teža za još jednu gorčinu prevare. Ipak, nastavljala je sa tim »sportom«, uporno i sa sve više mašte. To je, uostalom, za nju postala jedina igra koju je još mogla u životu da igra.

Počela je kao glumica, sa tri sporedne uloge u ne tako lošim filmovima. Bila je suviše lepa da bi producenti i režiseri poverovali u njen glumački talenat. Ali, verovala je u sebe i želela je da napravi veliku, dugu i uspešnu karijeru. Sve je prekinulo poznanstvo, zatim i ljubav sa Semom, koji je zbog nje ostavio prvu ženu. Napustila je karijeru, posvetila se Semu... Sve do tog neobjašnjivog trenutka od pre jedanaest godina!

Legla je u postelju, osećajući kako mešavina džina i barbiturata unosi nekakvo nujno utrnuće u njene udove. Znala je dobro da će zaspati brzo i da će spavati bez snova, možda deset, a možda i više časova. Osećala je kako se opušta kako bi sva ta hemija lagano prekriva njene sumorne misli. Pomislila je još: »Šta bih dala da mogu da zaspim bez barbiturata?!« A onda se pre-

pustila, čekajući trenutak kada će na nju pasti taj težak, nezdrav san...

U tom času je grunulo!

Čitava ogromna zgrada kao da je poskočila iz temelja, po-
gođena nekakvim čudnim, naglim zemljotresom. Nameštaj je u trenu promenio mesto. Neka stakla na prozorima su popucala. Vrata su se širom otvorila...

Eksplוזija je bila toliko snažna da je Džesika Tomas bila bukvalno izbačena iz postelje! Panično se noktima uhvatila za ivicu kreveta pomislivši, u prvom trenutku, da je u pitanju zaista zemljotres. No, bila je poludrogirana i ruke i noge je nisu slušale, mada je očajnički htela da ustane i pobegne što brže može. Jedino što je uspela bilo je da se dotetura, gotovo na kolenima, do otvorenih vrata i da počne da zapomaže:

— Upomoć! Pomozite! Čuje li me ko?!

Ni sama nije znala zašto je očekivala da se detonacije nastave, da drmusanje ne prestane i čudila se što se ništa od toga ne dešava.

Bila je samo jedna, užasno žestoka eksplozija i posle toga

se sve smirilo. Ili se bar Džesiki tako učinilo. No, još uvek je htela da napusti dvorac, panično, i ta misao, bolna i užasna kao ivica brijača, proletala je svakih nekoliko sekundi njenim opijenim mozgom.

— Upomoć! Upomoć! — vikala je nekakvim piskutavim glasom.

Tek posle nekoliko minuta pojavila se prva osoba, od koje je Džesika mogla da očekuje pomoć. Bila je to Huanita, sobarica, takođe unezverena, uspaničena i potpuno nemoćna da pomogne i samoj sebi. Huanita je samo stezala rukama rubove svoje spavaćice prilazeći Džesiki i uz svaki korak ispuštajući iz grla nešto nalik na cviljenje ranjenog psa.

— Izvlači me odavde, Huanita! — zakrkljala je Džesika.

— Ovo je pakao, senjora! Ovo je pakao! — dahtala je Huanita, gledajući u Džesiku staklastim očima. Uopšte nije mogla od straha da razume šta joj Džesika govori.

— Pomози mi! — vikala je Džesika. — Pomози mi da izađem!

Huanita, međutim, prođe pored Džesike mrmljajući nešto nerazumljivo, krećući se

ukočeno poput robota. Nije se čak ni izmakla kada je Džesika sa kolena pokušala da je dohvati rukom, ostavljajući krvave tragove noktiju na listu devojčine noge. Huanita je zamakla iza ugla upravo u trenutku kada se pojavio Konoli, baštovan. On je bio neuporedivo pribraniji.

— Gospođo, da li je sve u redu? — upitao je baštovan žurno prilazeći.

— Izvuci me odavde! Brzo! Hoću napolje! — vikala je panično Džesika. — Šta se događa?!

Baštovan ju je obuhvatio ispod pazuha jednom rukom i ispod kolena drugom i sa lakoćom je poneo prema vratima koja su vodila u vrt. Išao je brzo, sigurno, kao da tačno zna šta radi. U stvari, i sam je bio i iznenađen i uplašen, i to što je pomagao Džesiki radio je samo zbog toga da ne bi mislio na svoj sopstveni strah.

— Šta se događa?!? — ponovi Džesika jedva izgovarajući reči kroz vilice ukočene, što od barbiturata što od panike.

— Ne znam tačno — odgovori Konoli. — Nešto je puklo. Možda nekakva bomba...

Nešto je eksplodiralo iz zapadnog krila. Tamo...

Tek kada je baštovan uspeo da prođe kroz uska vrata koja su delila dvorac od vrta, i tek kada je spustio Džesiku na travnjak, ona je mogla da vidi šta se dogodilo!

Čitavo krilo dvorca — ono koje je pripadalo Semu — bukalo je moćnim, ogromnim plamenovima, koji su probijali prozore, balkone i sve otvore na zgradi. Od prizemlja do krova sve je bilo u plamenu!

— Oh! Bože! Šta je ovo? Šta je ovo? — ponavljala je nemoćno Džesika Tomas. Jedva se setila da upita: — Da li je Sem bio unutra?

— Ne znam — glasio je baštovanov odgovor. — Ne znam ništa... Mene je izbacilo iz kupatila kada je tresnulo...

— Bože! Bože! Šta je ovo? Šta je sa Semom? — šaputala je Džesika, tonući u san, nemoćna da mu se odupre, iako je u to ulagala svu raspoloživu snagu...

U tom trenutku, u zapadnom krilu dvorca, prestajalo je da kuca srce Semjuela Tomasa. Njegovo telo, unakaženo eksplozijom i naglim požarom, trzalo se u uglu njegove spa-

vaće sobe, pretvarajući se u veliku, ugljenisanu ranu, na kojoj se više nije mogla prepoznati glava...

U trenutku kada je plin eksplodirao i zapalio se, Sem Tomas je sedeo za svojim radnim stolom. Vrata između radne sobe i spavaće bila su otvorena i on je leđima bio okrenut prizoru svog praznog kreveta. Čitao je neki scenario, mrzovoljan kao i obično. S vremena na vreme bi pogledao na časovnik. Hteo je da gleda vesti na NBC u jedan posle ponoći. Hteo je na vestima da čuje nešto o odnosu između Sjedinjenih država i Japana, jer je od toga delimično zavisilo njegovo ulaganje u sledeći film, u koji su ulagala i neka japanska filmska preduzeća.

Poslednje što mu se u životu dogodilo bilo je da pročita u scenariju rečenicu: »Ona zavlaci ruku u šlic na njegovim pantalonama...«

Iskezio se na tu rečenicu, a oči mu poprimiše nekakav mutan sjaj. Zatim je pogledao na časovnik. Bilo je tačno dvanaest, pedeset četiri minuta i pedeset osam sekundi!

Dve sekunde kasnije eksplozija ga je bacila preko radne sobe, kroz vrata spavaće, preko praznog kreveta — u ugao u kome je samo nekoliko minuta kasnije umro u mukama!

Vatrogasci su došli nešto posle policije, i svega sedam minuta posle eksplozije. Nisu ništa mogli da učine, osim da spreče da se vatra raširi i na druge delove ogromnog dvorca. Nisu mogli da izvuku nikoga iz dela zgrade u plamenu...

Pored Sema Tomasa unutra su ostale i dve kuvarice, sobarica, Semov telohranitelj, šofer i bolničar, koji je već desetak godina bio stalno uz Sema Tomasa. Pukom srećom, eksplozija je pošteдела njihove prostorije i prošli su samo sa ogrebotinama...

Umeđuvremenu se oko dvorca sjatilo na stotine novinara, snimatelja, fotoreportera, radio-izveštača i filmskih pirotehničara, koje su novinari pozvali da pokušaju da im pomognu u rasvetljavanju naglog i neobjašnjivog požara. Pirotehničari se nisu mnogo dvoumili. Svi su se složili da je u pitanju bio plin.

Naravno, niko nije znao kako je plin uspeo da napuni čitavo krilo ogromne građevine, ni kako se upalio! Policija je izdala šturo saopštenje o tome da je istraga u toku...

— Šta je sad u pitanju?!

— Kevin Rodman ustade sa svoje stolice i okrenu se prema kranu sa kamerom. — Možemo li mi ovo da snimimo ili ne?

— Gospodine Rodman, zašto stoj na kameri — viknuo je asistent kamere, dok se glavni kameraman češao po glavi sa besnim izrazom na licu.

— Deset minuta pauze — reče Kevin Rodman sekretarici režije, koja se razvika:

— Deset minuta, narode! Deset minuta! Ne rasturajte se! Posle snimamo!

Režiser, Kevin Rodman, se namršti, uzdahnu i izvuče iz džepa kutiju sa cigaretama. Zapalio je jednu i ostavio je u zubima, vukući teške, duboke dimove. Uzalud je pokušavao da natera duvanski dim da dosegne do pluća. Ona su odavno bila obložena debelim

slojem duvanskog katrana, jer je Rodman pušio preko sto cigareta dnevno. To je bio njegov porok od pre nekoliko godina, kome se nije mogao odupreti. Iako je u životu probao i marihuanu i hašiš i heroin i kokain, ništa od toga mu se jednostavno nije svidelo — nije imao želju da proba još jednom. Ali, pušač od svoje petnaeste, ako je mnogo pušio i ranije, od pre desetak godina je počeo da puši neumereno, žedno i gladno, zanemarujući ponekad i jelo da bi zapalio novu cigaretu. Budio se noću po nekoliko puta samo da bi popušio cigaretu. Prekidao bi snimanje u pola kadra da bi na miru zapalio cigaretu... Kako je vreme odmicalo on je pušio sve više, a kako je pušio sve više, organizam mu je zahtevao još i još nikotina. I, on je udovoljavao toj želji bez trunke otpora.

Znao je napamet šta su mu rekli lekari: »Ako nastavite sa tolikim količinama duvana, nećete doživeti pedesetu! Vama neće pomoći ako smanjite broj cigareta! Vama može pomoći samo ako odmah, bez odlaganja, ostavite duvan! Što pre to uradite to će šanse da

živite još desetak godina biti veće! Sa svakom popušenom cigaretom vaš život se skraćuje za nekoliko nedelja!»

— Po vama ja sam mrtav već sedam ili osam godina, onda — iscerio se Kevin Rodman na tu opasku. — Ja sebi skraćujem život za tri meseca svakog dana po toj računici!?! A, ipak sam još živ!

No, bio je svestan da je odatno zagazio putem bez povratka. Već i samo to što više nije osećao nikakvo zadovoljstvo u pušenju, to što dim i najjačih cigareta nije mogao da dospe do njegovih pluća — to je već bio suviše jasan znak da uspeva u onome što, polusvesno i polunesvesno radi samom sebi...

Kevin Rodman se ubijao! U svojim mislima se podsmevao samom sebi i svom kukavičluku. Bio je ubeđen da je strašna, nepopravljiva kukavica i da nikada neće sabrati u sebi toliko hrabrosti da bar prizna sebi da želi da ispali metak u čelo. U svoje čelo. Lagao je samog sebe da bi to bila suviše krvava smrt. Ali, nikada nije lagao sebe u jednom — želeo je da umre! Što je brže moguće!

Metastazirani tumor na plućima bio je prilično dobar način da to konačno i izvede. A, Rodman je imao ogroman tumor na plućima već dve godine. Tri lekara, profesori univerziteta i specijalisti za kancerogena oboljenja, potvrdili su dijagnozu. Jedan od njih je sa dozom nekakve samilosti rekao:

— Bojim se da je kasno...

— I ja se bojim da je kasno — rekao je Kevin Rodman toliko mirno da je taj profesor naprosto ustuknuo.

Sada je žedno vukao dimove klataći se nesigurnim korakom prema velikoj prikolici na čijim je vratima bilo ispisano njegovo ime. Kretao se polako, jer ga je svaki veći napor terao na suv, mučan, težak kašalj, koji mu je cepao utrobu i činio ga nesposobnim za bilo kakvu aktivnost za više časova. Zato se pažljivo čuvao da ničim ne izazove taj kašalj.

— Ovo se nešto oteglo danas — rekao je izvršni producent, Daglas, prilazeći oprezno Rodmanu. Daglas je znao da je Rodman bolestan, mada nije bio načisto, kao ni bilo ko drugi u Holivudu, kakva ni koliko teška i opasna je ta bolest.

Kevin Rodman je svoj tumor uspeo da sačuva i od javnosti i od holivudskih tračeva.

— Kamera nije u redu — rekao je promuklo Rodman,

— Volco bih kada bismo bar jedan dan snimili tačno ono što je po rasporedu — rekao je Daglas. U ruci je držao novine. Na naslovnoj strani je bila fotografija spaljenog dvorca Semjuela Tomasa. — Kasnimo već šest dana, Kevine, a vreme je novac!

— Preživećeš ti to već nekako — rekao je odsutno Rodman. — I, već ćeš nekako naći taj novac za kojim toliko kukaš! Meni je važno samo da nekako, bilo kako, makar i četvoronoške, dovršim ovo snimanje. Za montažu ne garantujem...

— Šta ne garantuješ? — upita Daglas, zbunjen.

— Ne garantujem da ću ja montirati — reče Rodman.

— Zašto ti ne bi montirao? — upita Daglas, mada je pretpostavljao šta bi Rodman mogao da mu odgovori.

Nije dobio izravan odgovor, ali ga je režiser pogledao tako da mu je bilo jasno na šta misli. Jer, šušalo se u ekipi filma čije je snimanje bilo u to-

ku da Rodman neće doživeti kraj snimanja, mada to niko nije smeo glasno da kaže.

— Hajde, odmori se malo — reče pomirljivo Daglas. — Čeka nas još mnogo posla.

Kevin Rodman je na to samo odmahnuo rukom i otvorio vrata svoje prikolice. Iz prikolice napolje pokulja težak smrad koji Dagleasa podseti na mrtvačnicu i jedva se uzdržao da ne iskrivi lice u gadljivu grimasu. Međutim, Rodman se nije okrenuo ni da ga pogleda. Zatvorio je vrata i ostavio producenta da pilji u zatvorena vrata.

Kevin Rodman nije bio od najuspešnijih holivudskih režisera. Kritičari ga nisu voleli. Producenti ga nisu voleli. Glumci ga nisu voleli. Volela ga je samo filmska publika. Volela je njegove filmove i hrli la u bioskope da vidi još jedan Rodmanov film, svaki put kada bi ga on snimio. A, nije snimao mnogo. U čitavoj karijeri je snimio samo osam filmova i svaki od njih je zaradio toliko novca da producenti nisu imali drugog izlaza nego da ga zatrpavaju ponudama, uprkos antipatiji prema njemu.

Počeo je sa sedamnaest, kao treći pomoćnik u rasveti i godinama se mučno probijao, dokazujući da zna filmski posao toliko da je u stanju da uradi sve što se od njega tražilo. Ali, on je sanjao o tome da režira. Kada se već približio tridesetoj shvatio je da neće uspjeti da se nametne samo vrednim i kvalitetnim radom. Tada je već bio prvi kameraman čiji su rad cenili u Holivudu. Morao je da pribegne lukavstvu, uceni... Uvukao je neke važne i bogate ljude u svoju igru sa nekim maloletnicama. Umalo nije izbio skandal. On, Kevin Rodman je sprečio taj skandal. Za uzvrat je tražio da režira. I — dobio je svoj prvi film! Zvao se »Jutarnja mučnina« i glavnu ulogu je igrala Roberta Evet, tada već jedna od najvećih zvezda Holivuda.

Film je zaradio blizu sto miliona dolara. Kevin Rodman se uvrstio u grupu režisera koji znaju da naprave uspešan film. I, mada niko od ljudi umešanih u skandal sa maloletnicama, nikada nije zaboravio Rodmanovo lukavstvo, on je nastavio da snima filmove. Uspešno, ali retko. Bio je tri

godine oženjen jednom neupadljivom, smernom ženom, Barbarom Darling. Razveo se, naglo, bez mnogo buke, pre desetak godina. Barbara je otišla iz Holivuda odnoseći polovinu svega što je Rodman imao, ali on nikada ni pred kim to nije čak ni pomenuo. Uopšte, od svog razvoda kao da je zaboravio na svoje prijatelje, a imao ih je ipak nekoliko. Prestao je da se pojavljuje u javnosti. Nije odlazio čak ni na premijere svojih filmova.

Ušavši u svoju prikolicu odgurnuo je sa ležaja listove scenarija i prazne kutije cigareta i legao, pušeći i dopuštajući da mu pepeo sa cigarete pada na grudi i za vrat. Zatvorio je oči i razmišljao... Već nekoliko godina je u takvim časovima razmišljao samo o jednom — o svojoj smrti. Pitao se kako će to izgledati, kako će on izgledati u tom času, hoće li boleti, hoće li žaliti za životom...

Dovršivši cigaretu podigao se sa ležaja i bacio opušak u mali umivaonik iznad postelje. Vraćajući ruku već je držao novu, neotvorenu kutiju sa cigaretama, Hitro, vešto, navi-

klim pokretima, otvorio je kutiju i nekoliko sekundi kasnije već mu se u ustima dimila sledeća cigareta.

U tom času mu pogled pade na uska vrata koja su razdvajala taj deo prikolice od onog dela u kome se nalazila kuhinja i kupatilo. Vrata su bila zatvorena iako je on mogao da se kladi u to malo što mu je od života preostalo da ih je ostavio otvorena i da ih nikada nije ni zatvarao. Zatim, svi u ekipi, čak i najnevažniji član, znali su da Rodman strogo zabranjuje da mu bilo ko ulazi u prikolicu dok su na terenu. Tu veliku prikolicu je vukao za sobom na sva snimanja. Samo u njoj se osećao dobro i samo u njoj je mogao da se opusti i odmori da bi uopšte mogao da nastavi da radi...

Pomislio je da ustane i otvori vrata, ne razmišljajući mnogo o tome ko je uopšte mogao da ih zatvori. U stvari, pomislio je da je već postao toliko rasejan da ih je sam zatvorio...

Tada su se vrata otvorila!

Kevin Rodman oseti kako mu iz dubine trulih pluća navire kašalj. Izvadio je cigaretu iz usta i zurio u priliku koja je

stajala u malim vratima istovremeno panično pokušavajući da zadrži tu navalu kašlja. Iscedio je iz sebe sipljivo pitanje:

— Šta ti tražiš ovde?

Zatim je počeo da kašlje. Oštri talasi bola ga naterashe da spusti glavu na jastuk. Uhvatio se za grlo ne bi li pukim stezanjem sprečio kašalj. Više nije bio u stanju ni da čuje ni da vidi bilo šta oko sebe. Grč mu je izobličio lice, a telo mu se uvijalo na postelji od bola koji mu je strugao utrobu sa svakim naletom gustog, bolesnog kašlja. Na njegovo pitanje nije bilo odgovora.

Osim ako odgovor nije bio ta dugačka igla, nalik na iglu za pletenje, koja zaigra iznad njegovog lica na čas, a onda se žestoko zari — ravno u srce Kevina Rodmana!

Bol od uboda se izmeša sa bolom od kašlja i u prvi mah Rodman nije ni shvatio šta se dešava... A onda kao da nešto prasnu u mozgu! Nekakva usijana belina se razli ispod lobanje šireći se posvuda. Činilo mu se na tren da čitavu prikolicu ispunjava ta belina kojoj nije bilo ravne...

U magnovenju je izgledalo kao da je, najednom, bez upozorenja, sav bol iščezao, i kako je u stanju da vidi svoje sopstveno telo kako se uvija u samrtnom grču, a iz grudi viri dugačka igla zabijena u srce!

Kevin Rodman pomisli: »Dakle, to je to!«

I to je bilo poslednje što je mogao pomisliti...

Vrata prikolice se tiho otvoriše, a zatim zatvoriše.

Pronašli su ga tek pola časa kasnije, kada se ekipa filma već bila okupila, spremna da nastavi sa snimanjem.

Policija je došla za nekoliko minuta. Tri puna časa su policajci ispitivali sve članove filmske ekipe. Ali, niko nije video da je iko, sem Rodmana, ulazio u njegovu prikolicu.

*
* *
*

Devojka bi se, čak i na zvaničnim holivudskim prijemima, mogla opisati kao — sočna. Bila je veoma mlada, jedra, bez i jedne jedine bore, sa uspravnim grudima i oblom zadnjicom za kojom ne bi uzdahnuili samo najveći producenti i režiseri u gradu film-

skih snova. Sada je stajala, potpuno gola, sa desnom rukom preko dojki, a levom zavrivenom među noge. Crvenela se, zbunjena, čudeći se nekakvom zluradom smehu kojim se smejaao Denis Elison, čuveni holivudski scenarista.

— Kako se ti, u stvari, zoveš? — upitao je Elison. — Mislim, nemoj mi sad odvaliti nekakvo izmišljeno ime kojim misliš da zaseniš agente, režisere, producente i ostale ajkule po Holivudu. Reci mi kako se zaista zoveš?

Devojka se osvrtnala gledajući unezvereno po malom, prljavom stanu Denisa Elisona, pitajući se nije li ipak zalutala. Stan je bio apsolutna rupa u kojoj ne bi stanovao — mislila je devojka — ni četvrti pomoćnik tonca u kakvom trećerazrednom, niskobudžetnom filmu, a sigurno ne jedan od najuspešnijih holivudskih scenarista. I, ona je stajala tu, gola, crvenecći se, samo zato što je možda pogrešno procenila tog tipa...

— Jesi li ti zaista Elison? Denis Elison?!?

— Curo! Pitao sam te kako se zoveš? — ponovio je Elison oštrije. — A, ako ne veruješ

da sam ja taj koji jesam, baci pogled na onu policu tamo!

Lenjo je pokazao rukom na policu na kojoj je stajala, prekrivena prašinom, pozlaćena figura Oskara, koji je Denis Elison dobio za scenario filma »Plava noć«. Devojka je pomislila: »Možda je to negde ukrao? Možda je to nekakav lažni Oskar?«

— Dakle... Kako ti je ime, lepojko? — ponovio je Elison.

To je zaista bio on. Drugi Denis Elison u Holivudu nije postojao. Denis Elison, crnokosi dugajlija ciničnog lica i mutnih očiju, čovek koji je bio u stanju da odličan scenario napiše za pet dana, a da za godinu dana vrednog rada upropasti bilo koji drugi, još bolji. Denis Elison koji je godinama služio Holivudu za ispiranje usta. Pripisivao mu se svaki porok koji su ljudi izmislili. I, nisu bili u pravu. Jer, Denis Elison je čak i izmislio neke poroke koji do njega nisu postojali!

To što je živeo u malom, prljavom, neurednom stanu, u ozloglašenom susedstvu, i to što je vozio nekakav prastari automobil koji se raspadao i na koji je plaćao kazne toliko

da je vrednost kazni odavno premašila vrednost automobila, i to što se ponašao kao neotesani vozač drumskih krstarica — to je bio njegov zaštitni znak! No, devojka to nije znala. Ona je samo htela da se upozna sa njim, i samo je htela da pokuša da flertuje malo sa njim ne bi li preko njega uspela da dođe do svoje prve, ma kako male uloge.

— Dejzi — šapnula je devojka. — Zovem se Dejzi Klover.

— Ama, stvarno!? Sjajno! — oduševljeno je uzviknuo Elison. — Fino, Dejzi Klover! Sada se lepo obuci. Ja jesam svinja, ali nisam muška kurva. Vidiš, meni je malo teško da nasednem na štosove cura poput tebe. Sve vi hoćete da se malo mazite, ali da se pazite, pa onda još i da vam pomognem da se upišete u listu glumaca za moj sledeći film! Znaš li koliko sam takvih sreo u životu? Ni sam ne znam!

— Nisam vas najbolje razumela?! — devojka je zbunjeno treptala. Bila je spremna bukvalno na sve. U redu, nije bila nevina, niti bez iskustva, ali nije se lako upuštala u vaze i uvek joj je trebalo prilično vremena dok se ne uveri

da je neki muškarac dostojan njenog tela. Ali, sa Elisonom je krenula iz tog restorana, u njegov stan, spremna na sve. Sada je bila zapanjena!

— A ja mislim da sam bio jasan — reče scenarista. — Obuci se i briši! Briši dok se ne predomislim i pozovem muško društvo na piletinu, a u tom slučaju se može dogoditi da ti budeš ta piletina! Kapi-raš?!?

— Oh! — ote se Dejzi Klover. Počela je da se oblači gotovo panično.

Denis Elison se još jednom nasmeja, otvoreno zlorado, a onda iznenada ustade i počeo nešto da traži po sobi, preturajući stvari. Trebalo mu je mnogo vremena da pronađe u sveopštoj gužvi to što je tražio. Bio je to foto-aparat. Elison je okrenuo objektiv prema užurbanoj devojci i počeo je da škljoca smejući se.

— Nemoj! Nemoj to da radiš! — vikala je devojka pokušavajući da okrene lice od objektiva, ali je Elison obigravao oko nje i škljocao sve brže. Prestao je tek kada je potrošio čitav film.

— Nemaš pojma koliko si smešna, curo — rekao je potom.

Ona više nije govorila ništa. Bila je postidjena, ponižena i besna. Obukla se i krenula ka vratima izbegavajući čak i da pogleda u čuvenog scenaristu. Ispratio ju je njegov smeh, ciničan i nekako šupalj.

Čim su se vrata za devojkom zatvorila začu se kucanje. Denis Elison je pomislio da se devojka vraća — možda da ga uvredi ili bar da to pokuša, kako bi mu se osvetila za njegovo ponašanje. Tako nešto je već doživljavao i to ga je uvek uveseljavalo. A, možda je nešto zaboravila. Viknuo je:

— Otvoreno je!

Vrata se otvoriše i u stan proviri neuredna glava lokalnog poštara koga je Elison već odlično poznavao. Poštar je bio razrok čovek nepravilnih crta lica. I on je poznavao Elisona i njih dvojica su ponekad razgovarali kao dobri prijatelji.

— Još jedna, Denise, a!? — reče poštar. — Jesi li joj uzeo meru?

— Govoriš kao da umireš od želje da budeš na mom mestu — isceri se Elison. — Mo-

žda ću te jednom pustiti da izigravaš mene, mada je to strašno teško. Ja sam jedinstven.

Poštar se kratko nasmejao, a onda počeo iz svoje torbe da vadi poštu. Denis Elison je dobijao mnogo pošte, možda već i zbog toga što nije, kao ostali u Holivudu, raspolagao telefaksom i kompjuterima. No, ovog puta tu je bio i jedan paket.

— Kladim se da ti ovo šalje neka od tvojih obožavateljki — reče poštar.

Paket je bio veličine kutije od cipela. Elison priđe da ga pogleda. Iznenadio se kada je video adresu pošiljaoca. Odmah mu je bilo jasno da je adresa izmišljena, baš kao i ime pošiljaoca. Ime je bilo — Beta Otis! Tako se zvao lik iz jednog filma za koji je baš on, Denis Elison, napisao scenario. Film se zvao — »Plava ponoć«!

— Neko se baš zeza sa mnom reče scenarista. — Pretpostavljam da je i sadržina paketa čisto zezanje!?!

— To ćeš saznati kada ga otvoriš — reče poštar. — Potpiši ovde.

Elison naškraba nešto nečitko na potvrdi koju mu je prineo poštar.

— E, ja sad moram da idem — reče poštar pa mahnu rukom i nestade, zatvarajući ulazna vrata za sobom.

Zanemarujući ostalu poštu Elison uze paket i stavi ga na prljavi sto, odmičući prazne konzerve od piva, prepune pepeljare, nekakve boce i gomilu papira. Gledao je neko vreme u paket razmišljajući...

Bio je potomak prebogate porodice iz Južne Karoline. Sjajan student engleske književnosti kome su, u trenutku kada je diplomirao, tri čuvena univerziteta nudila izglednu profesorsku karijeru. On je zanemario i porodično bogatstvo i profesorske ponude i otputovao u Holivud. Imao je nameru da se bavi filmom i tu nameru je vrlo brzo ostvario. Producenti su shvatili da mogu da iskoriste njegov briljantan um. U početku je prepravljao tuđa scenarija i bio za to odlično plaćen. Međutim, tek kada je napisao svoj prvi scenario i kada je prema tom scenariju snimljen prvi njegov film poverovao je da je u sta-

nju da bude na vrhu Holivuda...

Uspeh ga je izmenio. Od njegovog uglađenog, lepog ponašanja nije ostalo ništa. Upuštao se u skandale, pronalazio nevolju i tamo gde je nije bilo. Počeo je da živi svoj ras-trzani, uzbuđljivi život prepun droge, seksa, tuča, svađa, prevara i zabava kojima bi pozavideo i sam Markiz de Sad. Njegova homoseksualna veza sa jednim mladim glumcem završila se tako što je mladić izvršio samoubistvo. Javno je, na ceremoniji dodele Oskara ošamario jednog velikog, uglednog producenta i to su snimili svi prisutni novinari. Producent ga je tužio sudu, a onda je iznenada doživeo saobraćajnu nesreću i ostao doživotni invalid — šuškalio se da je tu saobraćajnu nesreću »naručio«
Elison, koristeći se svojim vezama sa mafijom.

Njegov neuredni, skandalozni način života nije ga sprečio da piše sve bolje i bolje priče i da ih prodaje producentima za sve veći i veći novac. Bio je bogat toliko da uistinu nije znao koliko novca ima. Mogao je živeti u jednom od velikih holivudskih

dvoraca. Ali, on se nastanio u sumnjivom kraju, okružen preprodavcima droge, prostitutkama, kriminalcima, sirotinjom... Njegova scenarija su osvajala nagrade, publika je hrlila da gleda filmove koje je on napisao, producenti su se utrkiivali da ga privole da piše za njih, uprkos njegovom nezgodnom karakteru. Bio je na vrhu Holivuda, ali mu to više ništa nije značilo. Jednostavno nije uspevao da pronađe zadovoljstvo ni u čemu. Bio je duboko svestan da mu život prolazi u jalovom traženju zadovoljstva, ali nije odustajao od svog načina, puneći tračerske rubrike holivudskih novina. U suštini, međutim, Denis Elison je bio nesrećno stvaranje, osuđeno na tihi, laganu propast.

Pronašao je bocu u kojoj je još bilo nekakvog neidentifikovanog pića i nasuo je sebi nešto od toga u jednu prljavu čašu. Seo je na stolicu opkorativši je i, cedeći piće, gledao u paket. On ga je privlačio neodoljivom snagom, na nekakav tajanstven način. Pri tome Elison nije mnogo razmišljao. Samo je gledao, osećajući se čudno. Činilo mu se da će neki

mučni detalji iz njegove prošlosti iskočiti iz tog paketa poput pajaca iz kutije, ako ga otvori. Poželeo je, u stvari, da uopšte ne otvara taj paket. Čak je ozbiljno pomislio da ga naprosto baci u đubre.

Nije ga bacio. Kada je ispraznio čašu prišao je paketu i hitro, kidajući noktima omot, počeo da ga otvara. Bila je to zaista kutija od cipela.

Skinuo je poklopac sa kutije. U kutiji se nalazila, obložena pamukom, čudna posuda od keramike. Ličila je na nešto što deca prave za ručni rad u nižim razredima osnovne škole. Posuda je bila neveshto obojena u plavo. Vrlo tamno plavo. Imala je jedan uzak otvor sa gornje strane i preko otvora je bio pričvršćen nekakav papir. Na papiru je pisalo vrlo lošim rukopisom: »Otvori me!«

— Šta su ovi mislili, da sam ja Alisa iz Zemlje čuda?! — izgovorio je Denis Elison glasno i nasmejao se.

Držao je keramičku posudu u levoj ruci. Desnom rukom je lako pocepao taj papir sa otvora. Zavukao je tri prsta u otvor. Nije uspeo da napipa ništa. Zatim je primeo otvor

posude oku pokušavajući da vidi da li uopšte nečega ima unutra...

Zvečarka koja je ispružila glavu iz posude ujela ga je za koren nosa! Denis Elison je osetio tup pritisak, a ne oštar ujed, i to ga je iznenadilo.

U stvari, u prvi mah i nije bio svestan toga da ga je zmija ujela. Zurio je u romboidnu, ljutitu glavu gmizavca sa nevericom. Video je i kako je zmija ispuzala iz posude i preko njegove ruke skliznula na sto, a odatle iznenađujućom brzinom nekuda u krš koji je vladao u sobi.

Tek potom je sa užasom zaključio da ga je otrovnica ujela. Denis Elison je otrčao u kupatilo, još uvek ne shvatajući sasvim svu opasnost. Video je dve male ranice u korenu nosa, a mesto je već bilo malo otečeno i crveno. Dodirnuo je vrhovima prstiju ranu, a onda se — onesvestio od naleta groznog straha.

Nije dolazio više svesti. Otrov je brzo potekao njegovim krvotokom i za manje od jednog časa Denis Elison je izdahnuo, naizgled mirno ležeći na podu svog kupatila.

Pronašli su ga susedi, tek sledećeg jutra. Niko nije mogao da objasni kako je zvečarka mogla da ga ujede za nos.

Zmiju niko nije vidco. Policija je pretpostavila da se zvečarka izgubila u velikom đubrištu, koje se nalazilo samo nekoliko stotina jardi dalje od zgrade u kojoj je stanovao Denis Elison.

Tada su eksplodirale sve holivudske novine...

Mladić je bio viši od šest stopa i sigurno teži od dve stotine funti, ali su sve te funte bile sazdane od nabreklih mišića. Njegovo lice je odavalo odlučnost i odanost. Odlučnost da svoj posao obavi do kraja pošteno. I, odanost prema Rendi Flemingu, koji je sedeo na zadnjoj palubi svoje ogromne jahte, ukotvljene u malom zalivu na domak Los Anđelesa, ispod suncobrana, obučen u klasično, kruto odelo, sa neizbežnom leptir-mašnom u koju je bila zabodena mala igla sa dijamantskom glavom.

— Novine, gospodine — rekao je mladić uslužno i spustio svežanj novina na mali sto pored Fleminga.

— Hvala, Vorene — rekao je Fleming pospano. Vene su mu bile prepune heroína. Nije ni pogledao u novine. Upitao je: — Šta piše u tim brljotinama?

— Policija još uvek tapka u mestu — odgovori spremno Vorene. — Nikakvog znaka da istraga napreduje.

— Budale — reče tiho Fleming.

Bio je dobar režiser. Jedan od onih kojima su producenti rado poveravali one filmove koji su već bili u fazi snimanja, a koji nisu obećavali ništa dobro. Rendi Fleming je znao od najplačljivije limunade da napravi sasvim pristojan film. Ništa za Oskara, ali uvek nešto za bioskopske blagajne. Važio je za najpouzdanijeg režisera u Holivudu. Englez po rođenju i vaspitanju, došao je u Holivud posle uspeha svoja dva prva filma, snimljena za »Rank«, u Londonu. Dugo se smatralo da će tek u Holivudu zablistati, ali on nikada nije zablistao. Os-

tao je samo pouzdan zanatlija i ništa drugo.

Javnost ga je poznavala po tome što se uvek ponašao krajnje džentlmenški. Uvek obućen u besprekorno odelo. Uvek odmeren, ućtiv i pomalo rezervisan na engleski način. Tračerske rubrike su ga smatrale dosadnim. Zakleti neženja, pa čak i ženomrzac, kako se mislilo, nikada se nije vezivao ni za jednu ženu, a homoseksualci su ga smatrali fašistom — u retkim izjavama za novine krajnje neprijateljski se odnosio prema ljubiteljima istog pola. Uopšte, nije bio popularan u Holivudu, osim među producentima.

Živeo je na svojoj jahti od osamdeset stopa dužine, koju je kupio od prvih holivudskih honorara. Kada nije snimao ili pripremao neki film obično bi krstario Pacifikom, zadržavajući se na moru i po desetak nedelja. Ako i nije imao prijatelja, imao je odane saradnike — petočlanu posadu jahte i Vorena, koji je već sedam godina verno služio Flemingu. Bio mu je i batler i telohranitelj i sekretar.

Voren se tiho povukao u potpalublje ostavljajući Fle-

minga samog. Na stolu ispred režisera stajao je novi scenario prema kojem je trebao da snima sledeći film. Scenario je bio loš, ali pošto ga je napisala žena jednog od najmoćnijih holivudskih producenata nije bilo dileme da će biti snimljen. Posao su poverili Flemingu znajući da će on uspeti čak i od tako lošeg scenarija da napravi dovoljno dobar film za distribuciju. Fleming je mrzeo takve poslove, ali je voleo novac, a novac koji je dobijao za takve poslove uvek je bio veliki.

Ali, Fleming nije razmišljao o tom scenariju. Razmišljao je o smrti Tomasa, Rodmana i Elisona. Poznao je svu trojicu, bolje nego što je iko mogao da pretpostavi. U jednom trenutku prošlosti sa njima je bio mnogo bliži nego što je smatrao da sebi može da dopusti. A, sada su ta trojica bili mrtvi.

Fleminga je mučio način na koji su umrli. Zeleo je da otagna od sebe misli koje su ga zaokupljale. Sumnjao je, naime, da njihove smrti imaju jednu zajedničku sadržinu. Vezu o kojoj je on znao više nego iko drugi na svetu.

Način na koji je poginuo, u požaru izazvanom eksplozijom plina Semjuel Tomas učinio mu se poznat još kada je prvi put čuo o Tomasovoj smrti. Ubistvo Kevina Rodmana je samo potvrdilo njegove sumnje. Zato se nije iznenadio kada je čuo kako je umro Denis Elison. Štaviše, bio je ubeden da sve to nije slučajno i gotovo sasvim siguran da je sve to počinila samo jedna osoba. Smejao se nagađanjima policije, čija je istraga bila smušena i bez ideja. No, nije učinio baš ništa da pomogne istrazi. Malo je ko znao da je njegov gotovo dvadesetogodišnji boravak u Sjedinjenim državama, u stvari, ilegalan. Fleming nije imao dozvolu boravka, ali su preko te činjenice svi blagonaklono prelazili. U slučaju da se umeša u policijsku istragu — bilo kakvu — morao bi da otkrije i taj, za njega neugodan, podatak, a Rendi Fleming nije želeo da sebi stvara nevolje. Zato je ćutao.

Voren se ponovo pojavio kroz pola časa, donoseći mu čaj. Fleming se nije lišavao čaja čak ni na tropskim vrućinama i pio ga je uredno svaka tri časa. Kao što je uredno

ubrizgavao u svoje vene određenu količinu heroina, koji ga je držao budnog i sposobnog za rad.

— Jeste li pročitali novine, gospodine? — upitao je Voren.

— Zašto pitaš? — uzvratio je Fleming. — Želiš ti da ih pročitaš?

— Hteo sam — reče mladić.

— Uzmi ih — rekao je režiser. — I, nemoj mi ih više donositi. Sve dok pišu o Tomasu, Elisonu i Rodmanu. Tek kada prestanu da pišu o njima ponovo počni da mi donosiš novine. Razumeš li?

— Savršeno, gospodine — reče Voren. Mislio je da Fleming jednostavno ne želi da mu sa posla skreću pažnju tekstovi o tim najnovijim holivudskim ubistvima.

— Uopšte, šta ti misliš o tim ubistvima? — upita Fleming iznenada. Bilo je neuobičajeno da pita Vorena o mišljenju.

— Bojim se da je sasvim moguće da su ljudi poput te gospode imali prilično neprijatelja, gospodine — odgovori više nego učtivo mladić. — Međutim, ja sam mišljenja da su to počinili profesionalci.

— Profesionalne ubice, misliš?! — reče režiser.

— Da, gospodine — reče Voren. — Policija uvek ima teškoća da vodi istragu kada ubistva počine profesionalci. Amateri ostavljaju više tragova i mnogo lakše ih je otkriti. Međutim, prema onome što pišu novine, nema mnogo pouzdanih tragova u ovim slučajevima. Mene samo zbunjuje što su tri ugledne ličnosti iz filmskog sveta ubijene u tako kratkom roku. Zvuči mi kao zavera!

— Dakle, ti misliš da je i požar u dvorcu Semjuela Tomasa delo profesionalnog ubice? — upita Fleming.

— Pretpostavljam da je tako nešto moguće — odgovori mladić.

— A, zvečarka Denisa Elisona?! — upita Fleming. — Elison je bio čudak. Možda se samo igrao sa zmijom?!

— O tome bi možda mogla više da kaže sama zmija — Voren dopusti sebi da se našali. — Ali, nisu pronašli nikakvu zmiju. Zar to nije čudno?!

Fleming pogleda u mladića vadeći iz džepa tamne naočari. Voren je dobro znao šta zna-

će tamne naočari — Rendi Fleming je hteo da ostane sam. Mladić se nije začudio kada je režiser rekao:

— Zamaraju me takvi razgovori, Vorene. Možeš da ideš!

Ostavši sam režiser pokušava da uopšte ne razmišlja o smrti svojih bivših prijatelja. Nije vredelo razmišljati o tome. Oni su bili mrtvi i to je bilo sve. Nije želeo da im ode na sahranu. Sahrane su ga zamarale. Sve ga je zamaralo u poslednje vreme. Njegovo rođeno telo ga je zamaralo. Rad ga je zamarao. Glupi razgovori sa producentima su ga zamarali. Glumci su ga zamarali. Pomislija je da je vreme da se povuče, otplovi nekuda, na neko malo, neprimetno ostrvo u Polineziji i da tamo, na miru, daleko od razuzdanog Holivuda, skonča... Jer, Rendi Fleming je znao da će skončati. Umreti. Crći. Izdahnuti. Znao je da već dugo, suviše dugo, nosi znak smrti na čelu, ili u duši...

Površinu njegovih tamnih naočara preseče blesak. Kratak i oštar. Okrenuo je nevoljno glavu prema obali. Tamo, na litici iznad uvale bio je, za turiste, urađen mali vidikovac sa

parkiralištem. Mnogo automobila je skretalo sa drumova na to parkiralište, a turisti su onda stajali gore i posmatrali uvalu i jahtu ukotvljenu na sredini malog zaliva. Neki su koristili durbine.

Sada je na parkiralištu, koliko je Fleming mogao da vidi, bio parkiran svetloplavi automobil na koji se naslanjao neko, ko je, bez sumnje, u rukama držao durbin ili neku sličnu spravu. Režiser je pomislio: »Uvek se nađe neki radoznali idiot koji želi da vidi kakve se stvari dešavaju na velikim jahtama! Moraću sa Vorenom da se dogovorim, pa da pronađemo neko drugo mesto za sidrenje. Neko mesto bez vidikovaca u blizini.«

Kao i obično, Fleming je sačekao da mu se čaj sasvim ohladi a onda ga je popio u jednom gutljaju. Pogledao je neotvoreni scenario na stolu. Mislio je o tom tekstu sa gađenjem. Opet će morati da se napinje ne bi li od nečega bezvrednog napravio nešto što će ličiti na film. Ponekad, u trenucima malodušnosti, Rendi Fleming je proklinjao Holivud koji mu nije dopuštao da pra-

vi filmove kakve je zamišljao da može da napravi. Znao je da je oduvek u sebi nosio više znanja, veštine i talenta nego svi holivudski režiseri zajedno. Da su producenti imali razuma i dozvolili mu da pravi filmove kakve je on hteo da pravi verovatno bi odavno imao Oskara — najmanje jednog! Ovako...

Sa mukom je pokrenuo udove utrnule od nepokretnosti. Morao je da siđe u potpalublje i ode u toalet. Razmišljao je o tome da se tog dana više i ne vraća na palubu. Mogao je da ubrizga malo heroína, da proguta neku pilulu za uspavlivanje i da prespava bar do prekosutra. Tada će se, valjda, osećati bolje i možda će biti u stanju da radi...

Pridržavao se za sto dok se okretao prema malom stepeništu koje je vodilo u utrobu jahte. Zakoračio je prema stepeništu misleći: »Zaista je vreme da dignem ruke od svega...«

Napravio je tačno tri koraka...

Tada ga je pogodilo! Bilo je to nešto nalik na nalet žestokog vetra koji ga je bacio na ogradu stepeništa i on se, iz-

bačen iz ravnoteže, uhvatio obema rukama za tu ogradu.

Tek tada je osetio bol! Oštar u leđima i tup i razliven u grudima!

Potom je začuo pucanj, koji se šistavo razli preko površine mora...

Tek tada, čak i pre nego što je shvatio šta se dogodilo, sagnuo je glavu i video ranu na grudima iz koje je kuljala krv, penasta i ružičasta...

Noge ga više nisu držale i Rendi Fleming pade na kolena. Vrisnuo je sasvim nesvesno, čak i ne čujuć sopstveni vrisak!

Voren se stvorio pored njega neznano otkuda i neznano kako brzo. Mladić mu je pomogao da legne na palubu, vadeći maramicu iz džepa i gurajući je prilično snažno u ranu sa željom da zaustavi krvarenje.

— Vorene... — šapnuo je nemoćno Fleming. — Vorene...

— Šta, gospodine? — upitao je Voren glasom nekoga ko prisustvuje tuđoj smrti. — Šta se dogodilo? Neko je pucao!?!

Mladiću je bilo sasvim jasno šta se dogodilo, ali nije mogao da objasni kako se to

uopšte moglo dogoditi. Na jahti sem njega i Fleminga više nikoga nije bilo. Posada, koju je režiser koristio za krstarenja, imala je nekoliko slobodnih dana. Jedino mesto sa koga je moralo biti pucano bila je obala, a obala je bila prilično daleko...

— Vorene... — krkljao je Fleming a sa svakim izgovorenim glasom na usta bi mu pokuljala krv. — Vorene... »Poslednji lovac na ucene«!

— Šta?!? — upita panično mladić, videći kako se Flemingovo telo nekontrolisano trza i kako mu pogled postaje staklast. — Šta?!?

— Poslednji... »Poslednji lovac...« — šapnuo je Fleming sve slabijim glasom, koji se pretvarao u nerazumljivo šištanje.

Tek kada je telo Rendija Fleminga prestalo da se grči, i tek kada je Voren pritiskom na žilu kucavicu ustanovio da je režiser mrtav, palo mu je na pamet — »Poslednji lovac na ucene« bio je naslov filma. Filma koji je režirao Rendi Fleming. U stvari, »Poslednji lovac na ucene« bio je jedini vestern koji je Fleming ikada režirao. Voren upita glasno,

mada je znao da ne može dobiti odgovor:

— Koji đavo to može da ti znači, matori?!?

U tom času se svetloplavi automobil sa vidikovca na obali lagano pokrenuo odlazeći niz drum ne ubrzavajući suviše. Vorenu nije palo na pamet da pogleda u tom pravcu...

— Jesi li siguran? — upitala je Sumiko naslanjajući se Lesliju na rame.

— Sasvim siguran, mila — reče Lesli. — Pre svega, nisam toliko ljubitelj pozorišta. Zatim, mislim da će ti prijati jedan vikend bez mene.

— Bez tebe mi ništa neće prijati — reče Sumiko.

Vozili su dugačkim, pravim drumom prema granici Nevada. Njihov srebrnasti »Porše« je klizio brzinom od oko sedamdeset milja po praznom drumu. Subotom u zoru je uopšte na tom drumu bilo malo vozila, a te subote drum je izgledao avetinjski prazan. No, Lesli nije imao nameru da postavlja brzinske rekorde. Vozio je sasvim umereno. Raču-

nao je da će moći do ranih popodnevničkih časova da stigne nazad, u San Francisko, gde je hteo da prisustvuje izložbi novih vrsta oružja u vojnom muzeju.

— Htela si da odeš u pozorište Roberte Evet i ja sam ti obećao da ću te odvesti do tamo. Nisam pominjao da ću i ja biti sa tobom u gledalištu — reče Lesli. — Tebe ionako ne bi zanimala oružja koja mislim da vidim na izložbi. Kada se vratiš izmenjaćemo utiske.

— Muška posla — frknu Sumiko na neodoljivo ljubak način, nabirajući mali nos. — Mogao si da smisliš neki drugi način da malo pobegneš od mene.

— Znam da ne misliš ozbiljno — rekao je Lesli.

— Naravno da ne mislim ozbiljno, kao što ni ti ne misliš ozbiljno kada kažeš da će mi prijati nekoliko dana bez tebe — osmehnu se Sumiko. — Ipak, zaista sam radoznala. Želim da vidim Robertu Evet i njeno pozorište. Ali, više od toga bih volela da doznam šta ona misli o toj seriji ubistava u Holivudu.

— Nije dokazano da su sve to bila ubistva — reče Leslie. — Policija smatra da je moguće da su, osim u slučaju probođenog Rodmana, drugi stradali nesrećnim slučajem...

— Zaboravljaš Rendija Fleminga — reče Sumiko. — Metak u leđa ne može biti nesrećan slučaj.

— Da — klimnuo je glavom Leslie. — Smetnuo sam to sa uma. Znaš, nisam baš mnogo razmišljao o tome. Holivud je mesto gde je svašta moguće. Četiri smrti u nekoliko dana nisu ništa neobično za grad snova.

— A, kada bih ti rekla da su sve te četiri smrti u vezi sa Robertom Evet? — Sumiko načini posebno tajanstveno lice.

— Kako to misliš? — upita Leslie. Zaista nije mnogo razbijao glavu o tim slučajevima o kojima je samo površno čitao u novinama.

— Pa, vidiš, Roberta Evet je igrala u filmovima koje je režirao Rodman, kao i Fleming. Semjuel Tomas je bio producent Robertinog velikog hita, »Zatvoreni prozori«, a Denis Elison je pisao scenario za možda najbolji Robertin film, »Plava ponoć«.

— Ništa neobično — reče Leslie. — Roberta Evet je igrala u filmovima koje su režirali još mnogi drugi režiseri. Da ne pominjem scenariste i producente. Hoćeš li ti to da mi kažeš da sumnjaš kako Roberta Evet ima nekakve veze sa tim ubistvima i nesrećnim slučajevima?

— Nisam baš tako mislila — odvrati Sumiko. — Mislila sam samo da bi ona o tome možda imala neko svoje mišljenje. Uostalom, ona je poznavala te ljude, zar ne?!

— U pravu si — potvrdi Leslie. — Ipak, nije loša zamisao da baš Roberta Evet ima veze sa tim ubistvima. Ipak, čak i kada bi se to moglo iskoristiti, recimo za nekakav scenario kakvog kriminalističkog filma, mislim da bi i najbolji holivudski scenaristi pokušali da izbegnu tvrdnju da ih je Roberta ubila. Priznaj da je malo teško zamisliti jednu ženu kako neprimećena upada u nekakvu prikolicu i zabija iglu u srce Kevinu Rodmanu. Možda je od toga samo teže zamisliti kako uzima snajper u ruke i sa daljine od više od pola milje nepogrešivo pogađa Fleminga u leđa. Da ne govorim o toj

glupoj zmiji koja je ujela Eli-sona. A, požar u kući Sema Tomasa je zaista mogao biti samo nesrećan slučaj.

— Možda?!? — reče zamišljeno Sumiko. Neko vreme je ćutala kao da o nečemu razmišlja.

Lesli je suviše dobro pozna-
vao malu, nežnu Japanku. Su-
više dugo su bili zajedno i su-
više toga su osećali jedno pre-
ma drugom da sada ne bi ose-
tio kako ona razmišlja o sa-
svim konkretnim stvarima. Po-
gledao je iskosa u njen pref-
injeni profil, a zatim je upitao:

— Bojim se da si na dobrom
putu da mi prećutiš neke stva-
ri koje bih možda voleo da
znam...

— Nisam toliko zla, ma šta
mislio o meni, dragi — osme-
hnu se ona. — Samo sam raz-
mišljala o nečemu što mi iz-
gleda toliko čudno da nisam
sigurna da li je tako nešto uop-
šte moguće.

— Mogu li da znam o čemu
se radi? — upita Lesli.

— Naravno — reče Sumiko,
pa uzdahnu i izgovori: — Vi-
diš, ja sam gledala sve filmo-
ve Roberte Evet. Baš sve. Ne-
ke i više puta. Dobro pamtim
sve te filmove. Toliko dobro

da mi se nameće jedan možda
na prvi pogled neshvatljiv za-
ključak.

— Zaključak?! Kakav za-
ključak?! — upita Lesli.

— Roberta je snimila samo
jedan vestern — nastavila je
pomalo zamišljeno Sumiko. —
— Zvao se »Poslednji lovac na
ucene«. U tom filmu glavni
junak, jedan poprilično nega-
tivan glavni junak, u stvari,
gine upravo onako kako je po-
ginuo Rendi Fleming. Na gla-
vnog junaka je neko pucao sa
velike daljine i pogodio ga u
leđa. Da si gledao film vero-
vatno bi pronašao nekakvu
simboliku u tom činu. Među-
tim, meni se čini da je sim-
bolika u smrti Rendija Flerin-
ga sasvim drugačija.

— Šta tu ima simbolično?
— upita Lesli.

— Simbolično je možda to
što je Rendi Fleming režirao
taj film! — reče Sumiko i po-
gleda u Leslija.

— I, to bi trebalo da bude
veza sa Robertom Evet, zar
ne?! To hoćeš da mi kažeš?

— Ne... — izgovorila je ne-
sigurno Sumiko. — Ali, slična
je stvar i sa »Jutarnjom muč-
ninom«...

— Je li to naslov nekog filma? — nasmeja se Leslie. — Mene podseća na neke trudičike stvari.

— Naravno da je naslov filma — reče Sumiko, prelazeći preko Lesliejeve primedbe. — Kevin Rodman je režirao taj film, a Roberta Evet je igrala glavnu ulogu. Igrala je ulogu neurotične žene koja ubija svog muža... Pogađaš li kako?!?

— Nije teško pogoditi — reče Leslie. — Ubija ga iglom za pletenje. Probija mu srce, zar ne?!

— Vidiš! — Sumiko klimnu glavom. — Mogu li to biti slučajnosti?!?

— Priznajem da je interesantno — reče Leslie.

— A, u filmu »Plava ponoć« glavni negativac strada tako što mu od neprijatelja stiže paket u kome je zmija otrovnica — Sumiko živnu. — Naravno, zmija ujede negativca i on umire. Baš kao što se, možda, dogodilo Denisu Elisonu. Uostalom, on je i pisao scenario za taj film.

— A, glavnu žensku ulogu je igrala Roberta Evet, pretpostavljam — reče Leslie sa za-

nimanjem. — Pa, to zvuči kao zavera!?!

— Hoćeš li da čuješ kako umire jedan lik iz Robertinog filma »Zatvoreni prozori?! — upita Sumiko i nastavi ne čekajući da se Leslie složi: — Njegov ubica se prurušava u kontrolora plinskih uređaja, pa pokvari sve uređaje tako da plin napuni kuću. Dovoljna je samo iskra da sve ode u vazduh i da se kuća zapali...

— Sad mi još kaži da je sve to učinila Roberta Evet?! — osmehnu se Leslie.

— Priznajem da sam dugo razmišljala o svemu tome — reče Sumiko. — Roberta se nije micala iz svog Dekstera već godinama. Dakle, po svoj prilici je bila tamo i u danima kada su stradali Tomas, Elison, Fleming i Rodman. Ali, ne bi me začudilo kada bi policija uspjela da dođe do pravog počinioca... Recimo, do nekog psihopate koji je sebi uvrteo u glavu da su ovi ljudi krivi što njegove obožavane Roberte Evet više nema na filmu! To se već događalo. Sećaš li se kako je poginuo Džon Lenon?

— Zvuči sasvim moguće — složio se ozbiljno Leslie. — Ho-

livud je zaista prepun čudnih tipova. Doduše, iz onoga što sam pročitao u novinama nisam mogao da ustanovim da li policija uopšte povezuje sve te slučajeve.

— To je već njihov problem — reče Sumiko. — Ja bih zaista volela da iskoristim priliku i pokušam da razgovaram sa Robertom Evet o svemu tome.

— Ti si moj mali, slatki detektiv — osmehnu se Leslie.

— Ne šali se sa mnom, mili — reče pomalo prekorno Sumiko. — Meni je žao te žene.

— Tebi je žao Roberte Evet?! Zašto? Njoj je dobro, koliko sam ja shvatio. Ne mora više da živi lažnim životom hollywoodske zvezde. Igra se pozorišta, a pri tom je već pretvorena u nekakvu filmsku legendu!

— Legenda... — reče zamišljeno Sumiko. — To jeste...

— U svakom slučaju, ako zaista ustanoviš da Roberta Evet ubija svoje bivše producente, režisere i scenariste, pozovi me. Moglo bi biti zanimljivo saznati kako je sve to izvela i zašto se toga setila posle deset godina — Leslie zagrla desnom rukom Sumiko i

ona se skupi pod njegovo pazuh, titrajući kao latica na vetru.

— U svakom slučaju ću ti ispričati sve što mi se bude dogodilo u Deksteru — reče tiho Sumiko. Ni sama nije znala šta može da očekuje.

Dekster je bilo toliko malo mesto da se Sumiko iskreno iznenadila. To što je na auto-kartama bilo obeleženo krupnijim slovima značilo je samo da se nalazi na raskršću drumova važnih za kamiondžije. Međutim, sam grad se sastojao od tri unakrsne ulice oko kojih se uzdizalo nešto ružnih, oronulih građevina, i iza kojih je bilo nekoliko još ružnijih stambenih zgrada. Sve ostalo što je sačinjavalo Dekster nalazilo se u krugu od četrdeset milja oko toga. Na sreću, Sumiko je brzo otkrila da je jedna od zgrada u naselju — hotel. Doduše, hotel koji je preličio na skladište, ali je natpis, ispisan na nekakvoj drvenoj ploči iznad ulaza, bio nedvosmislen.

Unutrašnjost hotela je bila tek za nijansu bolja od spoljašnjosti. Sumiko je sa priličnim razočarenjem otkrila da su gotovo sve sobe, osim dve ili tri, slobodne. To je moglo samo da znači da je Dekster malo ili nikako posećeno mesto. U stvari, Sumiko je bila sasvim sklona da poveruje da se nalazi u najdubljoj američkoj provinciji od svih američkih provincija u kojima je ikada boravila. Sa lakoćom je dobila nešto što se zvalo apartman i nalazilo se u prizemlju...

Ispostavilo se da je apartman ipak prilično udobno mesto za boravak. Dve velike i iznenađujuće ukusno opremljene sobe, mala kuhinja, ostava, predsoblje i neverovatno prijatno kupatilo sa velikom kadom — Sumiko je mogla biti zadovoljna, naročito kada je ustanovila da frižider hladi, možda i bolje od klima-uređaja, a u kupatilu ima obilje tople vode. Uz to, jedna od soba je bila opremljena televizorom u boji, telefonom i, ko zna zašto, gomilom sasvim upotrebljivih knjiga i časopisa.

— Zadovoljna sam smeštajem — rekla je Sumiko ženi

sa recepcije čije je nezainteresovano lice izgledalo kao zgužvani kornet od voćnog sladoleda.

— Aha! — odvratila je žena sa dosadom. — Apartman je dobar.

— Mogu li znati kada su obroci? Mislim, doručak i večera... — rekla je Sumiko. — Ručaću u gradu.

— U gradu?!? — iznenadila se žena, na čas menjajući izraz lica u nešto nalik čuđenju. — Mislim da ćete morati i da doručkujete i da večerate... U gradu! Ovde ne služimo nikakvo jelo već godinama. Nema mnogo gostiju, pa nam se ne isplati da držimo kuhinju. Razumete?

Sumiko nije mogla ništa drugo nego da se složi sa tim. Upitala je:

— Možda biste mogli da mi kažete gde se ovde najbolje jede?!

— Ima jedan motel, na sedam milja van grada, prema Hotornu — odgovori žena preko volje. — Tamo se može nešto pojesti. Pica, hamburger, jaja sa šunkom, pite, tako nešto... To je jedino mesto gde se nešto može pojesti. Ovde

Ljudi više vole da jedu u svojim kućama.

— Razumem — klimnula je Sumiko glavom. Zatim je sa više vedrine, upitala: — A, mogu li da znam gde se nalazi pozorište?!

— Šta?!? — žena iznenada raširi oči. — Pozorište?!? Kakvo pozorište?! Mi tako nešto ovde nemamo!

— Oh! — ote se mladoj Japanki. — Da nisam pogrešila?! Ovo je Dekster, Nevada, zar ne?!

— Aha! — reče žena.

— Ovde živi Roberta Evet, nekada slavna filmska glumica?!? — pitala je Sumiko.

Žena joj uputi nekakav sumnjičav pogled kroz trepavice izbledele kao od pranja. Prešla je rukom preko naboranog vrata, razmišljajući nekoliko trenutaka, a onda reče:

— A, ti si tu zbog nje, curo!?! Pa... Što odmah ne kažeš?! Zašto ti ona treba?

Sumiko se i nehotice setila stare japanske izreke: »Mudro je zaboraviti radoznale sgovornike!« Nije bila navikla na tu vrstu ljubopitljivosti. Tada se setila i nekih starih Lesliejevih saveta. Zato odgovori spremno:

— Ja sam novinar. Tražim gospođicu Evet zbog intervjua.

— Bogami ćeš se namučiti da dođeš do nje, curo — reče žena. Primetno je promenila raspoloženje kada je Sumiko pomenula Robertu Evet. — Ona živi u staroj tvrđavi. U Indijanskoj tvrđavi. To ti je otprilike desetak milja severoistočno od grada. Tamo se stiže ili na konju ili džipom. Nema asfaltiranog puta. A, je 'l ti to misliš da ona tamo drži to... pozorište?!

— Tako su mi rekli — reče Sumiko. Bilo je očigledno da žena sa recepcije nije čitala nikakve novine u kojima je bilo ko nešto pisao o Roberti Evet, a nije znala ni da je bilo ko dolazio da o bivšoj filmskoj zvezdi piše.

— Ama, i ja sam čula da se tamo dešava nešto... Ali, nisam znala da se to zove pozorište — žena pokuša da iskrivi usne u nešto nalik na podsmešljiv osmeh, ali to ispade neprijatno i po nju i po Sumiko.

— Kako ste rekli? Indijanska tvrđava? — upita Sumiko. — Znete li gde bih mogla iznajmiti džip ili nešto slično?

— Curo, ovde nema rentakara — isceri se žena. — Pitaj na benzinskoj pumpi, možda će ti oni nešto reći... Ja više ništa ne znam.

Sumiko je suviše dobro poznavala ljude. Mogla je sa sigurnošću da kaže da ta žena oseća nešto više čak i od obične odbojnosti prema Roberti Evet, a i prema ljudima koji se zanimaju za glumicu. Takođe je osetila i da čitava ta stvar sa Robertom, to pozorište i glumačka škola... Sve to kao da je, bar na recepciji hotela u Deksteru, nailazilo na otpor. Veliki otpor. Sumiko se upitala — zašto to izgleda tako?

Benzinska stanica je bila, u stvari, jedna počađavela baraka sa pumpom uz koju je, na stolici za ljuljanje, sedeo mladić prljave, duge kose i uskog lica, sa sitnim očima, koje su radoznalo zažmirkale kada se Sumiko približila. Kada je mladić bio siguran da se mlada, zgodna Japanka uputila baš ka njemu spremno je skočio sa stolice i pretvorio se u suštu ljubaznost. Kezio se prekomerno i piljio u lepršavu bluzu koju je Sumiko nosila zbog vrućine, a kada je Sumi-

ko pokušala da progovori mladić ju je pretekao:

— Vi mora da ste u prolazu — rekao je.

— U stvari, nisam — rekla je Sumiko opazivši kako mladićev pogled klizi niz njene bokove i noge. — Želela bih da iznajmim džip ili neko slično vozilo. Rekoše mi da se ovde mogu raspitati.

— Iznajmiti džip?! — iznenadi se mladić. — Pa... Mi to ne radimo. A, zašto će vam džip?

— Rekli su mi da samo tako mogu da stignem do nečega što se zove Indijanska tvrđava — reče Sumiko.

Mladić se iznenada ukoči, a usne mu se iskriviše u čudan osmeh. Protrljao je dlanove o prljave farmerice, a zatim izvukao iz džepa žvakaću gumu i strpao je u usta. Stajao je ne odgovarajući i samo je odmeravao Sumiko na neki čudan način.

— Jesam li rekla nešto ružno? — upita Sumiko pomalo iznervirana.

— O, ne! — reče mladić i odmahnu glavom. — Samo... Šta vi imate da tražite tamo?

— Ovde su ljudi zaista preterano radoznali — Sumiko se

osmehnu da bi ublažila svoj sarkazam. — Čim pomenem to mesto odmah počnu sa pitanjima. Ali, ako baš hoćete da znate, tražim Robertu Evet i njeno pozorište. Ja sam novinar.

— Novinar, a!? — mladić prestade da se neprijatno kezi. — To je ipak nešto. Jeste li iz Holivuda?

— Ne — reče Sumiko. — Iz San Franciska. Međutim, to ne bi trebalo da ima veze, zar ne?! Mogu li da dobijem džip ili ne mogu?

— Zavisi — odvrati mladić. — Koliko biste se zadržali tamo... U tom... pozorištu... kako kažete?

— Mislila sam da vidim neku predstavu i da porazgovaram sa Robertom Evet — reče Sumiko, mada je videla po mladićevom ponašanju da njena želja, bar za Dekster, nije bila sasvim normalna. — Ima li tu nešto čudno?

— Recite mi, da ne pišete vi za neki feministički magazin ili tako nešto? — upita mladić nekako naglo.

— Ne — odgovori sasvim uverljivo Sumiko. — A, zašto to pitate?

— Hvala Bogu — reče mladić. — Jer, vidite, ovde baš ne mirišemo tu damu. Robertu Evet. Ona je okupila u toj tvrđavi čudne žene. Zna li da tamo nema muškaraca. Čak ni električar ne sme da uđe u tvrđavu da proveri da li su te žene uredno osigurale instalacije. Bob, naš električar već ne zna šta da radi.

— Ne razumem šta hoćete da kažete?! — reče Sumiko, mada je nazirala istinu.

— Roberta Evet je pretvorila staru tvrđavu u nekakvu žensku državu — odgovori gotovo veselo mladić. — Muškarci tamo nemaju pristupa. Samo do ulaza! Razumete?!

— Recimo da razumem, mada bih više volela da čujem i šta o tome ima da kaže Roberta Evet — reče Sumiko. — Da li zbog toga ni ja ne mogu da dobijem neko vozilo da bih se prevezla do te tvrđave?

— Nema veze — reče mladić promenivši ton. Izgledalo je da se neko vreme dvoumio, a onda ipak odlučio: — Ja ću vas odvesti do tamo. Baš i nemam mnogo posla na pumpi, ako shvatate. Ako mi kažete kada se vraćate možemo da se

dogovorimo da dođem po vas. Ili, da vas sačekam?

— Da li je to jedini način da stignem do pozorišta Roberte Evet? — upita Sumiko.

— Bojim se da nema drugog načina — isceri se ljubazno mladić. — I, odmah da vam kažem... Ja lično nemam ništa protiv te Roberte. Ali, ovde u Deksteru malo ko će o njoj i tome što se događa tamo govoriti kao o pozorištu. Momci to zovu, ako dozvolite, Kokošarnik lude veštice!

— Oh! — ote se Sumiko. — Zar baš tako?

— Pa, zar nije pomalo čudno što ona toliko mrzi muškarce?! — uzvratila mladić. — Uzgred... Pošto ćemo putovati zajedno do tamo... Ja sam Kliford. A, vi?

— Sumiko — reče pomalo odsutno ona. Mislila je: »Kokošarnik?!? Gospode, baš ružno!«

— Aha! — reče momak. — Fino! Sad ću ja da dovezem svoju mašinu. Samo me sačekajte ovde!

Nekoliko trenutaka kasnije, uz praskanje i oblake dima, Kliford se pojavio u nečemu što je izgledalo kao nakazni hi-

brid motokultivatora i formule jedan...

Pre nego što je, uz izvestan izraz lica kao da mu se i sam pogled na staru tvrđavu gadi, Kliford dovezao Sumiko do tog neobičnog mesta, Sumiko je mogla da sazna da je tvrđava sagrađena početkom veka i da je dugo služila kao kasarna za nekakvu četu konjanika koji su obezbeđivali indijski rezervat, koji je tih godina bio u blizini današnjeg mesta po imenu Dekster. Indijanskog rezervata odavno više nije bilo, ali je zato ostala tvrđava. Kliford je rekao da su tvrđavu bili zaposeli nekakvi hipici, negde šezdesetih godina i za nekoliko godina od oronulog, velikog zdanja uspeali da naprave mesto pogodno za život. Uveli su struju i vodu, iskopali kanalizaciju — uopšte, oživeli su staru, napuštenu tvrđavu, da bi je potom i sami napustili. Posle toga, sve dok se takoreći niotkuda nije pojavila Roberta Evet, niko se nije zanimao za staru tvrđavu.

Kliford nije znao da kaže tačno kada je bivša filmska diva stigla u Dekster i uselila se u Indijansku tvrđavu. Nije znao ni kako je to izgledalo. Znao je samo da se vrlo brzo proćulo da muškarci tamo nemaju pristupa. Ta činjenica je bila dovoljno čudna da se niko nije, u stvari, zainteresovao šta to tamo radi Roberta Evet i nekoliko žena koje su došle sa njom, ili nešto kasnije se pridružile neuobičajenoj grupi. Kliford je znao samo da ponekad dolaze autobusi prepuni žena i da je pominjano pozorište i nekakva glumačka škola. Ali, niko u kraju nije stisnuo petlju da pusti neku ženu od domaćih da uđe u tvrđavu i da proveri šta se to tamo radi. Sve u svemu, Roberta Evet i stara tvrđava su izašli na loš glas.

— Eto, to je to! — rekao je Kliford kada su stigli do zidina tvrđave.

Građevina je bila zaista velika. Spoljni zidovi, visoki i do trideset stopa, bili su u neobično dobrom stanju. Izgledali su čvrsti i dobro održavani. A krovovi unutrašnjih zgrada su bili, u stvari, sasvim novi. Tvrđava je imala samo jedan

ulaz — ogromnu drvenu kapiju koja je bila sasvim zatvorena kada je Klifordovo čudno vozilo stiglo pred nju.

— Ovde te ostavljam — reče mladić pogledavši u Sumiko kao da želi još jednom da proveri mislili ona ozbiljno da uđe u tvrđavu ili ne. — Hoćeš li da te čekam ili da dođem kasnije? Možda sutra?!

— Ne treba — odgovori ljubazno Sumiko. — Snaći ću se već... Možda bih se brinula da sam muško, ali kako nisam... Hvala ti!

— Ne znam na čemu — rekao je Kliford iako ni sam nije znao šta je hteo da kaže. Zatim je otišao.

Sumiko se nađe sama pred kapijom velike tvrđave. Osvrnula se da osmotri okolinu...

Naokolo je sve bilo prilično pusto, izuzimajući retko pustinjaško rastinje, kaktuse i trnovite žbunove tu i tamo. U daljini su kroz jaru titrala brda prema kojima je vodio prost, zemljani drum prilično lošeg stanja. Iz tog pravca je Sumiko stigla. Pored tog drumu se protezao red bandera sa žicama koje su vodile u tvrđavu. Mesto je bilo pusto. Vrlo pusto. Sumiko pomisli: »Onaj ko

izabere ovakvo mesto da živi sigurno ne voli previše ljude!»

Nije morala da pokuca, mada se kucanje u tako velika vrata može nazvati čistom ironijom. Čim je zakoračila prema kapiji ona se otvori, škripci zloslutno, a u otvoru koji je nastao ukaza se prilika mlade žene ovalnog, običnog lica mekanih crta i velikih, plavih očiju. Mlada žena se osmehnula nekako vedro i otvoreno, skoro radosno...

— Dobro došla! Izgleda da si iznenađena ovim što vidiš?! Ili si već čula priče u Deksteru?!?

— Priče?!? Zar sam trebala da čujem priče?! — uzvratila Sumiko praveći se da ne zna o čemu mlada žena govori.

— Ama, hajde, molim te! Nemoj da se praviš naivna — nasmeja se prilično lepo i bez podsmeha žena. — Dovezao te je onaj klipan sa benzinske pumpe. Samo on ima takvo čudovište od automobila. A, on ima prilično dugačak jezik. Sigurno ti je već ispričao sve što zna o Kokošarniku!? Ako nije, bar je pomenuo električara, zar ne?!

— To jeste — Sumiko odgovori uz prijateljski osmeh.

— Hajde, uđi! — mlada žena je pozvala gurajući vrata da se otvore još šire. — Ja sam Nina.

— Ja sam Sumiko — odgovori došljakinja. — U stvari, nisam sigurna šta tražim, ali me privuklo ono što sam pročitala u novinama o pozorištu...

— Pozorište?! Pa... Ovog vikenda nećemo imati predstave — reče Nina vedro. — Ali, kad si već tu, možda će ti prijati malo kafe. Usput ću ti pokazati kako funkcioniše pozorišna radionica Roberte Evet. Mi ovde volimo goste. Možda zbog toga što smo daleko od puteva, pa nam retko ko dolazi. Osim kada držimo predstave. Onda dolaze puni autobusi. Znaš, sve to se posebno organizuje.

— Ti si glumica? — upitala Sumiko. Išle su lagano preko unutrašnjeg dvorišta tvrđave.

— Nisam — odgovori Nina. — Ja sam, u stvari, dekorater, ali ponekad šapućem glumcima u predstavi. U svakom slučaju, volim pozorište.

Unutrašnje dvorište je imalo oblik romba i bilo omeđeno velikim drvenim kućama koje se nisu razlikovale mnogo od

zgrada iz prošlog veka. Svaka je imala širok trem, male prozore, pa čak i puškarnice. Ali, sve je bilo renovirano, obnovljeno, čisto i uredno. U dnu dvorišta se izdvajao prostor koji je, očigledno, služio kao gledalište na otvorenom. Polukružni red jednostavnih klupa oko prilično prostrane pozornice — nije bilo sumnje da je to mesto glavnih dešavanja u Indijanskoj tvrđavi.

Skrenuli su ka jednoj od zgrada, a onda je obišli i našli se u malom dvorištu kojim je dominirala velika kuhinja pod nadstrešnicom. Sa strane je bio jedan sto sa nekoliko stolica. Četiri žene su poslovale po kuhinji, od koje se prostorom širio miris hrane. One mahnuše Nini i Sumiko, ali nisu prekidale posao. Nina pokaza gošći sto i stolice, a sama ode do jednog od štednjaka da donese kafu. Vraćajući se, reče:

— Ovde živimo, kao što vidiš, malo neformalno. Kuvali smo na smenu i ne ciframo se preterano. Uostalom, ovo je prilično divlje mesto, udaljeno od ovoga što prosečan svet voli da zove civilizacijom.

— Meni liči na neku vrstu komune — reče Sumiko. Imala je osećaj da sa Ninom može razgovarati prilično otvoreno.

— U stvari, tvrđava to i jeste — potvrdi Nina. — Roberta se trudi da nas sve drži na okupu oko te ideje.

— Oko koje ideje? — upita Sumiko sa otvorenim nerazumevanjem.

— Pa, mislila sam da znaš o čemu se ovde radi — reče Nina. — Ovo naše pozorište jeste, u suštini, ženko pozorište. Nekome se čini da je u pitanju kratkotrajni eksperiment. Meni lično se takva formulacija ne bi dopala. Roberta i mi svi ovde želimo da dokažemo da se, pod izvesnim okolnostima, pozorišni izraz ženc, kao kreativnog bića, nužno mora razlikovati od klasičnog pozorišta, koje je, u principu, muško. To je cilj i projekata koje izvodimo, i glumačkog studija. Mada ovde, sa nama, radi i nekoliko mladih rediteljki i scenografa, ovo je ipak pozorište okrenuto glumcu. Roberta se trudi da pozorište vrati onima kojima je od početka pripadalo, to jest glumcima.

Slušajući Ninu, Sumiko primeti da je na početku priče glas mlade žene ličio na obično žensko čavrljanje, ali se, kako je priča o Robertinom pozorištu odmicala, pretvarao u ponavljanje dobro naučene lekcije. U takvom načinu objašnjavanja suštine stvari bilo je nečega u šta Sumiko nije mogla da poveruje. Ipak, nije komentarisala, praveći se da sluša sa velikom pažnjom i samo je klimala glavom.

— Žao mi je što neću prisustvovati ni jednoj predstavi — reče Sumiko. — Doduše, nisam baš znala tačno šta mogu očekivati ovde, ali sam došla sa idejom da vidim bar jednu predstavu. Sada mi je još žališe...

— Predstavu nećeš videti — reče Nina. — Ali, zašto se ne bi zadovoljila probom?! Možda će ti to biti interesantnije?! Meni su probe uvek zanimljivije od predstave. Na probama se istražuje i uvek je drugačije. Shvataš?!

— Naravno — Sumiko potvrdi za svaki slučaj. — Ali, da li će to biti moguće? Mislim... Ja sam ipak samo nezvani gost!?!

— Izgleda da su ti zaista svašta napričali u Deksteru — nasmeja se Nina. — Ovde nema nezvanih gostiju, draga moja. Osim onih koji se ne znam kako ponose time što ne nose suknje. Ipak, nemoj da misliš da smo mi ovde pripadnice nekakve militantne grupe feministkinja, jer nismo. Među nama ima srećno udatih devojaka. Kada završe svoj deo školovanja ovde vratiće se uobičajenom, dosadnom načinu života. Jer, i ti sama moraš da priznaš da su muškarci prilično dosadna bića. Ovaj svet bi izgledao mnogo bolje bez njih. Na nesreću, biološki smo vezane za njih.

— A Roberta? — upita Sumiko neodređeno. — Ona je stalno ovde, pretpostavljam...

— Roberta nije kročila nogom iz ove tvrđave već četiri godine — reče Nina. — Ona je jednostavno predivna. Da živimo u srednjem veku sigurno bi je proglasili za sveticu. Na žalost, njeno zdravlje... Kako da kažem, nije baš najbolje.

— Bolesna je? — upita Sumiko sa mešavinom iznenađenja i ljubopitljivosti.

— Ona naprosto suviše radi — reče Nina. — Izgara! Spava veoma malo, ali zato radi ponekad i osamnaest časova dnevno. Ona je svugde. Nešto kao sveprisutni dobri duh tvrđave...

— Nadam se da ću je upoznati — reče Sumiko.

— Sigurno hoćeš — Nina umalo što nije veselo pljesnula rukama. — Uostalom, nećemo te pustiti da odeš dok je ne upознаš. Ona je fascinantna ličnost i bila bi šteta da je ne upознаš. A, čime si rekla da se baviš? Mislim, šta radiš u životu?

— Pomalo sam novinar — reče Sumiko što je nepreciznije mogla. — Ali me zanima pozorište.

— Sad, ne znam... — Nina pogleda nešto oštrije u Sumiko. — Ako si došla da pišeš o Roberti onda ti moram reći da ona vrlo pažljivo bira novinare. Do sada je dopustila samo jednoj novinarki da piše o našim projektima. Verovatno si čitala... Pa naravno. Jesi! Zato si i došla, zar ne?!

— Tako nešto — reče Sumiko.

U tom trenutku u malo dvorište uđe žena obučena u izli-

zane farmerice i pončo, koji je bio u još gorem stanju. Njena tršava kosa nekakve neodređene, prljavosive boje, kos trešila se na sve strane. Korlačala je nekako postrance, pomalo šepajući na jednu nogu. Na izrazito mršavom licu su se isticale vatrene, tamne oči, koje su hitro preletale sa objekta na objekt i sa lica na lice. Kada je ugledala lice mlade Japanke uputila se skakutavo prema stolu.

Tek kada je prišla na nekoliko koraka udaljenosti Sumiko sa zaprepaštenjem prepoznala to lice — bila je to Roberta Evet!

Njeno lice je samo podsećalo na lepoticu sa filmskog platna. Kao da ništa nije ostalo od one oštre lepote i onog izražajnog lica koje je ispunjavalo velike ekrane širom sveta. Duboke bore oko očiju i usana pre bi odgovarale nekoj starici nego ženi koja je tek prešla tridesetu. Koža joj se sijala nekakvim nezdravim sjajem, a oči behu potonule ispod obrva, postajući samo još užarenije. Sumiko se morala dobro potruditi da ničim ne pokaže iznenađenje, a da je bila iznenađena to je osetila

po ubrzanom radu srca. Jednostavno nije mogla da veruje da Roberta Evet može izgledati tako.

— Roberta! — obradovano uzviknu Nina i ustade pružajući ruke ka nekada slavnoj glumici. — Upravo smo razgovarale o tebi. Sumiko je došla u posetu. Zar nije ljupka?

— Dobro došla! — izgovorila je Roberta Evet. Ispod krkljavog, raspuklog glasa jedva se mogao osetiti prizvuk onog čarobnog alta kojim je izgovarala čuvene rečenice iz svojih filmova. — Drago mi je da te interesuje naš rad.

Sumiko se osmehnu u znak zahvalnosti i pozdrava. Nije uspevala u sebi da pronađe prave reči. Naprosto je bila šokirana izgledom Roberte Evet. Ona je ličila na neizlečivu bolesnicu!

— Sumiko je novinar — reče Nina brzo. — Ali, nije došla da piše o nama.

Roberta Evet klimnu glavom. Činilo se da to lice uopšte nije u stanju da iscedi iz sebe ništa nalik na osmeh. Prvo je pogledala u Ninu, nekakvim oštrim, ispitivačkim pogledom, a onda se okrenula ka Sumiko i rekla:

— Ne bih volela da se o nama piše bilo kako. Nemoj mi zameriti ako ti zabranim da pišeš o nama. Sve drugo biće ti dostupno, kao i svakom drugom gostu.

— Razumem — reče Sumiko pomalo zbunjeno.

— Sumiko želi da vidi naše probe — reče Nina. Sumiko je primetila da Nina po svaku cenu želi da na neki čudan način odredi šta će Sumiko raditi u tvrđavi, kuda će se kretati i koga će sretati.

— Proba će biti u uobičajeno vreme — reče Roberta Evet. — Biće mi drago ako ti se svidi ono što ćeš videti Sumiko.

— Sigurna sam da će mi se dopasti — reče Sumiko i ponovo se zbunjeno osmehnu.

Ali, Roberta se već beše okrenula i zakoračila prema ženama koje su spremale hranu. Činilo se da je Sumiko više uopšte ne zanima...

Za svega jedno posle podne Sumiko je mogla da upozna Indijansku tvrđavu i uveri se kako pozorišna kolonija Robe-

rte Evet funkcioniše gotovo besprekorno, poput kakve visoko uvežbane vojne jedinice sa zadatkom da očuva jedinstvo — grupe žena! Vrlo brzo je Sumiko shvatila da pravi cilj postojanja tvrđave nije nikakvo pozorište, glumačka škola, projekti, predstave, već je postojao samo jedan interes oko koga su se okupile sve te žene. Taj interes je bio — ženska, feministička komuna. Svet bez muškaraca!

Naravno, Sumiko je vrlo pažljivo izbegavala bilo kakvo pitanje koje bi se moglo odnositi na feminizam, ali više nije uopšte sumnjala da u onom rogovatom, ružnom nazivu — Kokošarnik — ima istine. Roberta Evet, sveprisutna, stalno u pokretu, stalno nadzirući sve što se dešavalo u tvrđavi, stvarala je komunu žena koje, koliko je Sumiko mogla da primeti, ne samo što nisu volele muškarce, već su ih — mrzele!

— Nadam se da nisu udata — rekla je jedna od starijih žena, do koje je Sumiko sedela za vreme ručka, u velikoj trpezariji sa dugačkim stolom za kojim je sedela kompletna populacija Robertine kolonije.

— Nisam — odgovorila je mirno Sumiko. — Zašto?

— Ovde ima i udatih žena — rekla je sagovornica sa otvorenim prezirom. — Zamisli! One dolaze ovde na odmor. Posle će se vratiti tim dlakavim životinjama! Fuj!

Sumiko jednostavno nije imala komentara na tu primedbu. Naravno, upoznala je i te udate žene. Neke od njih su imale i decu. U tvrđavi su dolazile s vremena na vreme, posmažući Roberti oko neke predstave, mada je jedna od njih bila građevinski inženjer i njen zadatak je bio da organizuje obnovu podruma stare tvrđave, koji je bio u veoma lošem stanju. Sumiko je, kroz razgovore sa ženama, doznala da je u toku i izgradnja jaslica i vrtića za decu, što joj se učinilo čudnim, ali nije htela da pokaže suviše radoznalosti, nadajući se da će kasnije doznati o čemu se radi. Uz to, jedna velika prostorija u tvrđavi bila je već spremna za početak rada — male fabrike veštačkih brkova, perika i drugih stvari potrebnih pozorištu i filmu. Žena koja se brinula o tome sa ponosom je rekla:

— Jolanda je obezbedila ugovore sa svim većim pozorištima u Kaliforniji i Nevadi, a skoro svi veliki filmski studiji u Holivudu će biti opremljeni našim »dlakama«. Naše je samo da radimo. Jolanda je divna. Verujem da će se ona pobrinuti da tvrđava nastavi da živi i posle...

Žena je prekinula na vreme. Jednostavno, kao da se ugrizla za jezik. Ali, Sumiko je znala šta je ta žena htela da kaže — kako će Roberta Evet morati da umre, pre ili kasnije, i kako će posle toga koloniju preuzeti Jolanda...

Jolanda Remer je bila krupna, mišićava, atletski razvijena devojka od dvadeset pet ili možda godinu ili dve više. Njeno lice je bilo privlačno na prilično neobičan način. U stvari, Sumiko je stalno imala utisak da bi ona mogla da prođe kao vrlo lep mladić, da nije imala veoma istaknute ženske atribute — krupne i čvrste dojke i zadnjicu koja se nije nikako mogla zameniti sa muškom. Jolanda se često viđala u Robertinoj blizini i Sumiko je zaista stekla utisak da je baš ona prva pomoćnica velike Roberte. Kao da je Jolan-

da htela da svojim izgledom nadomesti nedostatak fizičke snage i, očigledno, zdravlja Roberta Evet, i kao da je bivša filmska zvezda to prihvatala sa nemuštom zahvalnošću.

U kasno popodne počela je proba. Bio je to komad koji je napisala lično Roberta. Zvao se »Mesec bez tamne strane« i koliko je Sumiko mogla da shvati, mada je predstava bila prilično haotična, radilo se o stradanjima žena kroz istoriju. Roberta nije čak ni bila na probi. Sumiko se prvo učinilo da ne postoji reditelj, već da svi režiraju, međutim, posle pola časa je shvatila da probu vodi Ingrid Tibet, žena malog rasta i savršene konstrukcije tela. Njeno pravilno lice, na neki način strogo, dominiralo je probom, jer se trudila da zaista bude na svakom mestu, uz svaku od glumica, pa čas iza scene, čas na njoj, a čas u gledalištu, gde je sedela uz jednu mladu devojku koja je izigravala sekretaricu režije.

Negde na polovini probe pored Sumika sede devojka sa licem koje bi sigurno mogli da požele najbolji fotografi, snimatelji ili organizatori modnih revija. Zvala se Vendi Holt i

Sumiko ju je upoznala nešto ranije. Bila je izrazito visoka, vitka, sa savršenim, dugim nogama koje je otkrivala pri hodu, budući da je bila obučena u lepršavu suknju sa nekoliko izreza sa strane. Njena lepota je na čudan način odudarala od izvesne strogosti čitave tvrđave, a njeno pomalo neobavezno ponašanje sasvim je odgovaralo njenim godinama. Imala je svega dvadeset dve i, kako se Sumiko činilo, bila je pravo dete u poređenju sa ostalim ženama u koloniji.

— Sviđa ti se? — upita tiho Vendi Holt.

— Zanimljivo je — odgovorila je Sumiko uz ljubazan osmeh.

— Ovo je sedmi projekat koji radimo — objasni Vendi. — Roberta već piše sledeći. Kada se ovaj bude izvodio počecemo probe tog novog komada. Ovde se mnogo radi, kao što vidiš. Nema baš suviše vremena za odmor.

— Zadivljena sam — reče Sumiko. Govorila je istinu, ma kako je to Vendi mogla da shvatiti.

— Znaš, mnoge od žena su došle na isti način na koji si i ti stigla ovde — reče Vendi.

— Radoznalost. A, onda... Neke su jednostavno ostale. Možda će se i tebi to desiti.

— Zvuči kao poziv — reče Sumiko.

— Tvrđava je otvorena za sve — reče Vendi sa izvesnim ponosom. — Osim za muškarce, naravno!

— Kako je Roberta uopšte uspela da dobije ovu staru tvrđavu? — upita Sumiko gledajući oko sebe i trudeći se da zaista zvuči zadivljeno.

— To je čudna priča — kazala je Vendi. — Nas četiri smo dugo tražili mesto koje bismo mogli da pretvorimo u ovo...

— Četiri?!? — Sumiko nije uspela da zadrži iznenađenje — Vas četiri?!?

— Pa da — Vendi veselo klimnu glavom. — Roberta, Ingrid, Jolanda i ja. Dugo smo tražile nešto ovako. Onda... Bile smo u Solt Lek Sitiju kada je Ingrid pronašla u neakvim novinama spisak svih tih starih građevina koje su, da ne poveruješ, bile u vlasništvu vojske. I ova, svakako. U tom tekstu je pisalo da vojska traži način da sve stare tvrđave jednostavno proda, mada ih niko nije hteo. Znaš, malo ko-

me bi moglo pasti na um da ovakvo jedno mesto, u pustinji, može da bude dom. A, Indijanska tvrđava je sada pretvorena u naš dom.

— Prilično udoban dom, obzirom na uslove — reče Sumiko bez namere da zbuni sago-vornicu.

— I, onda je Roberta telefonirala nekim ljudima čak u Vašington, a Jolanda je obradila jednu banku — nastavila je Vendi. — Mnogo novaca je trebalo da samo započnemo sa obnovom tvrđave. Ne možeš da zamisliš u kako lošem stanju je ovo mesto bilo kada smo došle!

— A, kada ste došle? — upita Sumiko.

— Pre osam godina — odgovori Vendi. — Ja sam imala samo četrnaest. Baš sam bila balava tada.

I Vendi se zakikota na način na koji se kikoću četrnaestogodišnjakinje. Sumiko pomisli: »Pa, ona se ponaša kao da i sada ima četrnaest!« Ali, nije ništa glasno rekla, mada je htela da upita kako su njih četiri uopšte mogle biti zajedno tada, kada je, eto, Vendi bila još šiparica, a Jolanda i Ingrid još toliko mlade da je bilo

teško zamisliti da su mogle biti samostalne. No, Vendi je nastavila da čavrlja, baš kao da je još uvek devojčica:

— Ingrid je bila uz Robertu već od početka. Od onih dana kada je Roberta odlučila da napusti Holivud. Znaš, Ingrid je snimila, u to vreme, već osam filmova. Ne, nije bila glumica. Ona je, u stvari, kaskaderka!

— Ne liči na tako nešto — reče oprezno Sumiko, kako ne bi prekinula Vendi.

— Jolanda liči. To želiš da mi kažeš. Pa, u pravu si — osmehnula se Vendi. — I Jolanda je radila taj posao, dok nije krenula za Robertom. U stvari, koliko ja znam, Ingrid i Jolanda su bile dve najmlađe kaskaderke u Holivudu u to vreme. Naravno, od kako su sa Robertom više se ne bave kaskadama, iako redovno vežbaju. Navika...

— A, ti?! — upita tiho Sumiko. Ne bi se iznenadila da nije dobila odgovor ili da je on bio dovoljno uvijen da ga gotovo ne bi bilo moguće razumeti. Međutim, Vendi se samo razdragano zakikota i otvoreno reče:

— Ja sam tada bila pobjegla od kuće. Roberta me je pronašla na jednom parkiralištu. Bila sam naduvana »kokom« kao guska. Od tog dana smo zajedno. Naravno, od tog dana ja nisam ni pipnula bilo šta nalik na »koku«. Čak i kada vidim brašno, podseti me na dane...

Posledjne reči Vendi je izgovorila sa izvesnom gorčinom, a onda je pogledala vedro u Sumiko kao da želi da kaže: „Eto, ja nemam više šta da sakrijem u životu!“

— Znaš, sve žene se ovde preporode — reče Vendi. — U stvari, sigurna sam da je tu presudan taj fluid koji Roberta širi oko sebe. Da je nisam upoznala verovatno bih do sada već bila mrtva. Da li od droge ili bi me umlatio neki mužjak na ulici... Razumeš li o čemu govorim?

— Mislim da razumem — Sumiko klimnu glavom. Gledala je mladu devojkicu u oči i nije verovala da ona o takvim stvarima može da priča tako bezazleno.

— Zbog takvih stvari smo i došle ovde — reče Vendi. — I, divno nam je! Ovde nema dlakavih gorila koje samo za-

povedaju, bulje u televizor, gutaju hektolitre piva i još nas teraju da noću izvršavamo ono što oni zovu »bračne dužnosti«!

— Ah! — uzdahnu Sumiko toliko neodređeno da je Vendi pogleda začuđeno. Taj uzdah je, u stvari, trebao da prekine tok razgovora.

Ostatak vremena je Vendi tumačila suštinu predstave čija je proba tekla, oduživši se više nego što je Sumiko očekivala. I, već je uveliko bio suton kada se proba konačno završila. Sumiko nije imala nameru da se zadržava u tvrđavi i zato pokušava da se raspita o mogućnosti prevoza do grada. Pri tome joj je najbliža bila upravo Vendi, koju Sumiko upita:

— Postoji li bilo kakva mogućnost da stignem do Dekstera u ovo doba?

— Pitaću Jolandu — odgovori Vendi vedro. — Možda će dozvoliti nekoj od nas da te odveze. Ali, zašto ne bi ostala ovde da prenočiš? Mesta ima.

— Nisam baš tako planirala — reče Sumiko, mada je gorela od želje da je Vendi ubedi da ostane. Htela je još toliko toga da vidi i čuje.

— Ne budi smešna — nasmeja se Vendi. — Mi volimo goste. U stvari, ako ćeš iskreno, mislim da bi se Jolanda lakše odlučila da ti dodeli svoju sopstvenu sobu, nego da dozvoli nekoj od nas da te odvede u Dekster. Jolanda smatra da je jedina mana Indijanske tvrđave to što je u blizini jednog tako glupog malog grada kao što je Dekter. Ako ostaneš imaćeš priliku da sutra prisustvuješ našem nedeljnom okupljanju.

— O čemu se tu radi? — upit Sumiko glumeći pomalo preteranu zainteresovanost.

— To su naši redovni sastanci na kojima rešavamo sve probleme. Ali baš sve. Od pozorišnih do privatnih — odgovori Vendi. — Meni to liči na veliku grupnu psihoterapiju i strašno mi je zanimljivo. Možda će biti zanimljivo i tebi. Čak možeš i ti da učestvuješ!

— Pa... — otegnula je Sumiko.

— Onda... Ostaješ! — uzviknula je veselo Vendi i zagrlila na kratko mladu Japanku. — Videćeš, ovde se dešavaju tako divne stvari!

»Nadam se da je tako«, pomisli Sumiko.

Tu noć Sumiko je provela u maloj, ali savršeno čistoj sobi, u jednoj od zgrada tvrđave nalik na pansion. Sve ju je podsećalo na vreme srednje škole. I nastojnica, jedna starija žena, koja je bila domaćica tog dela zgrade, i činjenica da se svetlo gasilo po strogo utvrđenom rasporedu — tačno u jedanaest. Rečeno joj je da je buđenje u sedam, a doručak u osam ujutro. Onda su joj sve prisutne žene veselo požezele laku noć i povukle se u svoje odaje. Sumiko je pomislila kako čitava atmosfera podseća na nekakav ženski samostan.

Postelja je bila prilično udobna i Sumiko je pomislila da će zaspati brzo, jer je bila zista umorna i prepuna utisaka o Robertinoj koloniji. Ali, kada je legla, iznenada, počela je da se oseća nelagodno. Bila je to neodređena nelagodnost, čak ni dovoljno neprijatna da bi se Sumiko osećala loše. No, kada se opustila, koristeći jednu od dobro znanih tehnika joge, sa iznenađenjem je otkrila poreklo nelagodnosti. U st-

vari, osećala je nečije prisustvo — ne u sobi, već u sebi!

Njena veza sa Leslijem nikada nije bila samo površna. Njih dvoje su bili vezani na mnogo dublji način nego bilo koji drugi par ličnosti na svetu. Gotovo da su njihovi umovi i osećaji bili na čudan način u suglasju. I, sada, ležeći u postelji, zatvorenih očiju, i potpuno opuštena, Sumiko je snažno osećala Leslijevo prisustvo. Nije ni najmanje sumnjala da je on u blizini.

Trebalo joj je samo malo koncentracije da još dublje potone u sopstvenu podsvest i da uspostavi telepatsku vezu sa Leslijem. Takva vrsta koncentracije se nazivala SAIČI-MI KONO i Sumiko je poznavala način da tu tačku svesti dostigne isto toliko dobro kao i Lesli. Jednostavno, oslobođen svakodnevnice, čak i tela, njen um kao da je uzleteo u nekakvu dimenziju za koju obični ljudi nisu mogli ni da znaju da postoji, tražeći Leslija.

I, dok je običnim načinom razmišljanja Sumiko mislila: »Kakva izložba oružja?! Lesli je tu negde!«, njen viši stepen uma je lutao drugom dimenzijom, žureći u susret Lesliju...

Što ga je duže tražila sve jače je osećala njegovo prisustvo, ali ipak nije uspevala da dobije odgovor na traženje. To joj je bilo čudno. Lesli i Sumiko su znali da uspostave telepatski kontakt čak i u snu, odgovarajući jedno drugom. Ali, sada, uprkos tome što je bivala sve sigurnija da je on negde u blizini, nije nikako mogla da dobije odgovor na svoj vanvremenski i vanprostorni poziv. Pokušala je još nekoliko puta, a onda odustala, već sasvim iscrpljena.

»Vratila« se u normalno stanje osećajući kako sve teže diše i kako joj srce ubrzano radi. Bila je premorena i fizički i psihički. Zato je učinila jedino što joj je preostalo — prepuštala se snu...

Nekoliko trenutaka pošto je Sumiko zaspala jedna vitka, snažna senka se odvojila od tamne površine krova zgrade koja se nalazila preko puta one u kojoj je Sumiko spavala. Senka skliznu na neverovatno vešt način na tlo, a onda nestade u najbližoj senci. Sve to je trajalo jedva nekoliko sekundi tako da čak i da je neko mogao da se zakune da je ona mogao da vidi tu senku, ne bi

zaista sišla sa krova u jedno od unutrašnjih dvorišta stare tvrđave.

U svakom slučaju, Roberta Evet nije ništa videla, iako je sa prozora svoje sobe gledala upravo prema tom dvorištu. Sedela je u velikoj stolici za ljuljanje od pruća, izgledajući, onako smršala i sitna, još manja i bespomoćnija u toj stolici. U rukama je držala gomilu računa, ali su joj oči bludele nekuda — možda u prošlost. Na postelji iza nje je sedela Jolanda Remer, listajući knjigu troškova. Kosa velike devojke je bila sasvim mokra, jer je upravo izašla ispod tuša.

— Mislim da ćemo morati da napravimo sopstvenu cisternu za benzin — rekla je Jolanda. — Glupo je ići često u Dekster zbog nekoliko galona benzina, kada možemo da ukopamo jednu cisternu u zemlju i punimo je samo jednom u nekoliko nedelja! Mislim da sam pronašla i pravo mesto...

— Šta?!? — upita Roberta Evet, prenuvši se iz nekog dubokog razmišljanja.

— Govorila sam o našoj sopstvenoj cisterni za benzin — reče pomalo prekorno, ali ipak blago Jolanda.

— U redu, u redu — požurila je da kaže Roberta, očigledno želeći da ostavi utisak da je ipak čula šta je Jolanda govorila. — Učini kako ti misliš da je najbolje. Znaš da imam poverenja.

— Nisi suviše koncentrisana u poslednje vreme — reče blago Jolanda. — Osećaš li se dobro?

— Osećam se isto — odgovori Roberta. — Ne osećam se ni malo gore nego pre tri ili četiri ili deset nedelja. Nema promena, hvala Bogu!

— Uzimaš li lekove redovno? — upita brižno Jolanda.

— Možda ih ne bih uzimala redovno da ne postojite ti, Ingrid i Vendi. Jedna od vas tri je stalno tu da me podseti.

— Želimo da ti pomognemo — reče Jolanda tiho. Ništa drugo.

— Dobro, dobro... — Roberta odmahnu rukom, pogledavši sa ljubavlju u krupnu devojku sa knjigom u krilu. — U stvari, ne znam... Zaista sam nešto rastrešena poslednjih nedelja. Mislim na Sema, Rendi-ja, Denisa i Kevina...

— Muškarci... — prezrivo šapnu Jolanda. — Ja nikada ne mislim o njima. I, zahvalna

sam Bogu što sam uspela da prestanem da mislim na njih.

— Ovo sa njima se dogodilo prilično iznenada — reče Roberta prelazeći preko Jolandinne primedbe. — Čudno je... Sve je čudno! I to što su umrli tako brzo, jedan za drugim, i to kako su umrli!?

— Zaslužili su i goru smrt — siknu kroz zube Jolanda.

— Ne govori tako — reče nemoćno tihim glasom Roberta Evet. — Nema lepe smrti... Ja to znam...

Jolanda zaustavi da nešto kaže, ali odustade. Najednom se namršti, a oči joj še napuniše suzama. Izbrisala je te suze pre nego što su potekle niz obraze. Izbrisala ih je brzo, nadlanicom, uz pomalo besa. Nije želela da kaže ono što je mislila, a mislila je: »Ti, Roberta, znaš sve o smrti, jer, eto, umireš već godinama, svesna da se ne možeš odupreti...« Umesto da se prepusti tuzi ili sažaljenju Jolanda hitro promeni temu razgovora:

— Mislila sam da bi cisternu bilo dobro ukopati odmah levo od kapije, između one dve zgrade tamo...

Roberta Evet je nije slušala. Klimala je glavom, odobrava-

jući, ali nije slušala Jolandu Remer. Gledala je kroz prozor u tamu kao da želi u toj tami da vidi sve ono što nije uspevala ni da nasluti, a činilo joj se nejasno i tajanstveno...

Da je gledala malo pažljivije možda bi primetila istu onu senku sa krova kako se pomalja iza ugla zgrade u kojoj je bila garaža. Ta zgrada je imala velika vrata, za ulaz i izlaz vozila, i još dvojica vrata na drugim delovima zgrade, za radnice. Sada su jedna od tih vrata bila otvorena, mada su ih žene zadužene za garažu zaključale posle radnog dana...

Snažna i gipka senka se kretala između automobila ostavljenih u garaži ne zaustavljajući se predugo ni pored jednih kola. Tu je bio jedan mali traktor za grube poslove, zatim dva kamioneta, jedan veliki kombi, jedan stari »Bjuik« u prilično dobrom stanju i dva sasvim obična »Forda«. Posle brzog, ali pažljivog pregleda, senka nestade, a vrata iza nje se na volšeban način zaključaše...

Neko vreme je starom tvrđavom samo lagano hujao vetar, koji utihnu ubrzo. Iz daljine se začu kliktanje sove, a neko-

liko slepih miševa nisko nadle-
te zidine. Jedna mačka lenjo
pređe prostor osvetljen slabim
svetlima sa retkih prozora iza
kojih je još bilo budnih sta-
novnica čudne kolonije. Onda
osvetljeni prozori počese da
tonu u tamu. Još je jedino ne-
ko vreme bio osvetljen prozor
sobe Roberte Evet, a u jednom
trenutku se njen mršavi profil
ukaza u oknu. . .

— Nisi mi rekla da si letela
u Los Anđeles — rekla je ta-
da tiho Roberta Evet ne okre-
ćući glavu prema Jolandi Re-
mer, zadubljenoj u dokumenta.

Jolanda se nije ni pomerila,
niti joj je lice promenilo iz-
raz. Jedva su joj se u dubini
očiju mogle nazreti dve izne-
nađene iskre. Razmislila je do-
bro pre nego što je izgovorila:

— Zar ti baš moraš sve da
znaš?!

— Još sam živa — uzdahnu
Roberta Evet okrećući se pre-
ma Jolandi.

Iako je Jolanda očekivala da
se Roberta uvredi ili bar zabri-
ne, osmeh koji je titrao na Ro-
bertinom licu, i njene mirne
oči rekle su joj da nema raz-
loga za strahovanje. Robreta
priđe Jolandi i spusti ruku na
njeno rame.

— Ne čini ništa nepromišlje-
no, molim te — reče bivša fil-
mska zvezda.

— Treba više da se odmaraš
— izgovori sa prilično topli-
ne Jolanda. — Suviše odgovor-
nosti preuzimaš na sebe. Pre-
pusti nešto i nama drugima.
Imaj na umu da te mi ovde
volimo i da si nam potrebna
još dugo. . .

— U stvari, ja pokušavam
da ne mislim na to — reče
sa gorčinom Roberta Evet. —
Pokušavam da ubedim sebe da
više nikome nisam potrebna.
Tako mi je lakše.

Jolanda se nagnula prema
Roberti i obuhvatila je obema
rukama. U zagrljaju velike de-
vojke nekada slavna glumica
je izgledala nekako smanjena
i bespomoćna. Prepustila se
nežnosti svoje prijateljice ose-
ćajući kako joj telo puni
umor. . .

Na svega tri stotine jardi
odatle, u onom delu tvrđave
koji još nije bio obnovljen, iz-
među dva ruševna zida, staja-
lo je nešto prekriveno sa mno-
go pažnje velikom ciradom.
Šatorsko pltno beše na više
mesta čvrsto vezano za kočice
pobodene u zemlju, verovatno
da bi se predupredio vetar, ko-

ji je u pustinji Nevade znao iznenada da dune velikom brzinom. Ciradi se primače vitka senka koju mesečina osvetli na čas — dovoljno da se vidi da je to, ipak, čovek — i senka hitro zadiže jedan kraj šatorskog krila, pa pogleda ispod na kratko...

Čas kasnije više nikoga nije bilo u blizini.

Čas kasnije ugasi se i svetlo u sobi Roberte Evet.

— Postoji li mogućnost da odavde telefoniram u San Francisko? — upita Sumiko Ninu, koja se nešto pre doručka ponovo pojavila u njenoj blizini. U tom trenutku su obe živahno žvakale šunku sa jajima.

— Telefon je u glavnoj zgradi — reče vedro Nina. — Ovde je pravilo da svaka od nas plaća svoje telefonske razgovore. Da li ti to odgovara?

— Nisam ni mislila da ne platim — reče Sumiko pitajući se da li sa tog telefona može sasvim slobodno da govori.

Tvrđava je izjutra izgledala mnogo življa nego u kasnijim delovima dana i Sumiko je za-

ključila da je to zbog toga što su u to vreme gotovo sve žene iz kolonije bile tu, na okupu. Videla je kako u vrhu velikog stola Roberta Evet nešto žučno raspravlja sa Ingrid Tibet i Vendi Hoilt. Jolanda Remer je davala nekakva uputstva dvema ženama koje su se, izgleda, spremale u nekakvu nabavku, jer su stajale pored kamioneta, spremne da krenu. Sumiko se na čas upita ne bi li mogla da iskoristi priliku i krene sa njima u Dekster, ali zaključila da ne bi bilo logično da tako rano napusti tvrđavu, kada je već pristala da prespava.

Čim je završila doručak, koji je bio, morala je da prizna, vrlo ukusan, krenula je ka glavnoj zgradi. Jedna žena je upravo čistila ulaz kada je Sumiko otvorila vrata.

— Izvinite, tražim telefon — reče Sumiko ljubazno. — Ja sam ovde gošća pa se ne snalazim najbolje.

— Telefon je u Robertinoj kancelariji — reče žena osmehnuvši se. Pokazala je na vrata u dnu dugačkog hodnika.

Sumiko zahvali i uputi se ka tim vratima. Sada je bila sasvim sigurna da neće moći

otvoreno da razgovara sa Leslijem, čak i kada telefon ne bi bio prisluškivan. Bila je sigurna da će u kancelariji nekoga biti, ili će neko ući — postojala je stalna opasnost — baš kada bude razgovarala sa Leslijem. Zato je razmišljala na koji način da mu saopšti ono što je htela...

»Naravno, pod uslovom da je stari, dobri Les zaista u Frisku,« pomislila je Sumiko i osmehnula se tajanstveno.

Bila je u pravu, bar što se tiče toga da Robertina kancelarija neće biti prazna. U kancelariji je sedela jedna sitna žena ptičijeg lica i vredno prekućavala nešto sa ekrana kompjutera na klasičan papir klasične pisaće mašine. Ženica se osmehnu prijateljski kada je Sumiko ušla.

— Rekli su mi da odavde mogu da telefoniram — reče Sumiko.

— Dobro su ti rekli — reče žena. — Treba samo da pritisneš dugme na brojaču impulsa, da znaš koliko treba da platiš.

Pokazala je prema telefonskom aparatu na velikom, ali začudo gotovo praznom pisaćem stolu koji je zauzimao go-

tovo trećinu prostorije. Sumiko priđe. Stala je tako da može da vidi šta se dešava sa one strane prozora koji je gledao na jedno od malih unutrašnjih dvorišta. Unutrašnje dvorište koje je Sumiko sa tog prozora mogla da vidi bilo je skoro sasvim prazno i veoma čisto, izuzimajući otvor trapa na samoj sredini dvoriša, zatvoren teškim drvenim vratima i obezbeđen sa čak dva katanca. Sumiko se gotovo setno osmehnu sećajući se farme svog strica na kojoj je prvi put videla kako se namirnice drže u trapu, a to je bilo kada je imala svega sedam godina...

Morala je strpljivo da okreće Lesijev broj, jer su veze očigledno bile veoma slabe. Ženica za pisaćom mašinom nije obraćala pažnju na nju, radeći vredno i vrlo koncentrisano svoj posao. Sumiko je gledala kroz prozor da bi zabavila čula, pokušavajući da razmišlja i o tome da odustane od telefonskog poziva. Ipak, okrenula je brojčanik još nekoliko puta...

I, upravo u času kada je imala sasvim ozbiljnu nameru da prekine sa pokušajima da uspostavi vezu ugleda kako u

malo dvorište ulaze Vendi Holt, Joalnda Remer i Ingrid Tiber. Išle su jedna pored druge na veoma maloj razdaljini, približavajući se, i pri tom su nešto govorile, tiho i ne bez nervoze, a mlada Vendi Holt je čak i razmahivala rukama. Zastale su iznad ulaza u trap i nastavile da razgovaraju, ali je Sumiko po niskom držanju glave i izbegavanju da gledaju na bilo koju stranu osim u zemlju, zaključila da sve tri govore prigušeno, možda i šapatom, i da svakako vode računa da ih niko drugi ne čuje.

»Mali. tajni razgovori«, pomislila je Sumiko, okrećući brojčanik telefona, ali zadržavajući pogled na tri žene. Primetila je kako Ingrid i Jolanda vade iz džepa ključeve od katanaca koji su obezbeđivali ulaz u trap. U jednom trenutku se Vendi Holt okrenu i Sumiko je na čas mogla da vidi napućeni, ljutiti profil mlade lepotice. Uz to je Vendi i na poseban, žučan način prekrstila ruke na grudima, što je bio jasan znak da se uzdržava da ne plane, ali da ima i te kakvih razloga za bes. No, to potraja samo toliko koliko je trebalo Jolandi i Ingrid da ot-

vore trap. Zatim su sve tri išle strmim stepenicama u tamu trapa. Potom svetlo na čas osvetli unutrašnjost trapa, ali se istog časa i zatvoriše velika drvena vrata.

U tom trenutku se uspostavi veza sa San Franciskom. Sumiko sa olakšanjem uzdahnu. Brojala je zvonjavu telefona... Jednom, dva puta, tri puta, četiri puta... Tada je već bila sasvim sigurna da Leslie nije u kući. Posle petog lošim vezama zamućenog BIIIIIP uključi se automatska sekretarica. Sumiko nesvesno iskrivi usne u samozadovoljan osmeh.

Posle zvučnog signala rekla je u telefonsku slušalicu:

— Drago mi je da si kući i da uživaš u izložbi zbog koje nisi krenuo sa mnom. Uostalom, dobro je što nisi. Ovde se zaista odmaram od tebe i mislim da ću odlučiti da ostanem još neki dan duže. Ovde su svi toliko gostoljubivi. Znam da voliš da radiš sa mnom, ali to ćemo ostaviti za nešto kasnije. Uostalom, ovde sam spremna da zaboravim na posao. Malo ću uživati. Javiću ti kada ćemo se sresti. Sve oko mene je sasvim novo, neobično i strašno

zanimljivo. Možda ću ti pričati o tome. I... To je sve!

Pogledavši krišom, kroz trepavice prema maloj ženi za pisaćom mašinom Sumiko nije propustila da primeti kako ženica vrlo pažljivo sluša šta se govori u telefonsku slušalicu. No, napravila se kao da nije ništa primetila. Kada je spustila slušalicu osmehnula se i osmeh joj je bio uzvraćen.

— Ovo mesto je svakako vredno toga da žena zaboravi na svoj redovni posao — reče Sumiko prilično neodređeno, želeći samo da stupi u razgovor.

Ženica za pisaćom mašinom je udahнула, spremna da nešto kaže, ali se u tom trenutku otvoriše vrata i u sobu uđe lično Roberta Evet. Ni sama ne znajući zašto, Sumiko je očekivala da je vidi nekako osveženu posle sna. Međutim, mogla je samo da utvrdi da Roberta Evet izgleda vrlo loše. Delovala je istrošeno.

— Sumiko! — reče Roberta donekle obradovano. — Jesi li mene tražila?

— Pa... U stvari sam telefonirala — odgovori Sumiko što je mogla ljubaznije. — Mada silno želim da razgova-

ram sa vama. Ali, ne kao novinar.

— Zašto da ne i tako?! — odgovori Roberta. Pri tome nije gledala u Sumiko, već je veoma pažljivo kontrolisala šta je uradila mala žena za pisaćom mašinom. — Ja samo želim da budem sigurna da novinari neće zloupotrebiti ovo mesto, i mene. U suštini nemam ništa protiv novinara.

— Da budem iskrena nisam došla ovamo da bih pisala — reče Sumiko. — Bila sam samo radoznala. Smem li da priznam da sam vaš veliki obožavalac?! Mislim, zaista volim sve ono što ste uradili na filmu.

— To je davna prošlost, bojim se — reče sasvim neodređeno Roberta Evet. Sumiko se uzalud trudila da u njenom glasu prepozna prizvuk žaljenja za filmom. — Mislim da je ovo što radimo ovde neuporedivo važnije od bilo kakvog filma.

— Ja svakako nisam očekivala da ću ovde zateći sve ovo — reče Sumiko. — Mislila sam da ću doći da vidim avangardnu pozorišnu predstavu. Zbog toga sam i došla. Ovo sve me je iznenadilo. Prijatno iznenadilo...

— Smatraš li da smo na dobrom putu? — upita Roberta. Evet i prvi put pogleda ravno u oči mlade Japanke. Bio je to oštar, ispitivački pogled.

— Pa... Kratko sam ovde — Sumiko se poboja da Roberta ne shvati kako ona pokušava da izbegne direktni odgovor, pa požuri da kaže: — U svakom slučaju ubeđena sam da se sve što se radi ovde radi sa srcem.

— I sa glavom, draga moja, i sa glavom. Treba mnogo pameti da se ovo izgradi — reče Roberta i ponovo se okrete nekim svojim poslovima. Izvukla je iz jedne od fioka na pisacem stolu gomilu papira i listala ih brzo, ali odlučno, kao da tačno zna šta radi.

Sumiko se nadala da uspeva da se predstavi kao novinar. I, zato se odlučila da otvoreno pokaže svoju radoznalost. Osmehnu se ljubazno i upita:

— Neke stvari me, ipak, donekle zbunjuju. Čula sam da pravite jaslice i vrtić za decu ovde... Nisam baš najbolje shvatila zašto?

— Zašto, Pa, za decu! — odgovori Roberta bez iznenađenja. — To je bar jasno. Imamo nameru da dovedemo ovde

decu. Za njih je najbolje da borave u jaslicama i vrtiću, zar ne?!

— Naravno — potvrdi Sumiko. Bilo joj je sasvim jasno kuda cilja Roberta. Ipak, nije uspela da se uzdrži a da ne upita: — Da li pri tom mislite i na mušku decu?!

Sumiko je svakako očekivala nekakvu reakciju. Možda uvređenost. Možda tek čuđenje. Ali, umesto toga Roberta Evet sasvim mirno spusti svoje papire na sto, podiže glavu i pogleda u Sumiko spokojnim pogledom. Rekla je:

— Naša tvrđava nije mesto za muškarce. Čak ni kada su sasvim mali.

— Oprostite — izgovori brzo Sumiko.

— Cenim tvoju iskrenost, Sumiko — odvrati mirno Roberta. Evet. — Mislim da je tvoja radoznalost na mestu. Uostalom, i sve žene ovde su veoma radoznale da vide kako će se razvijati naša stvar. Za sada nismo ni na pola puta.

— Shvatam — reče Sumiko.

— Misliš li duže da ostaneš sa nama? — upita Roberta bez naglaska.

— Ne znam — odgovorila je Sumiko što je vedrije mogla.

— Razmisliću. . .

— Učini to — zaključi Roberta razgovor.

Odeljenje za periodičnu štampu, archive univerzitetske biblioteke u Los Anđelesu bilo je mesto slično kakvoj scenografiji za film strave i užasa. Nedostajalo je samo malo više prašine i paučine pa da bude stoprocentno u tom stilu. Međutim, ma ko ušao u tu veliku prostoriju ispregrađivanu policama odmah bi zaboravljao atmosferu, jer je to odeljenje imalo svoj razbuktali cvet čija je lepota ZASENJI-VALA SIVILO MESTA! Cvet se zvao Lordana Kolčak!

Duga, kovrdžava, bujna crvena kosa Lordane Kolčak bila je čuvena na univerzitetu. Njene grudi, koje su bezobrazno strčale uvek za stopu ispred ostatka tela svoje vlasnice bile su još čuvenije. Ali, od svega ipak je najčuvenija bila obla, čvrsta, uvek u nešto tesno utegnuta zadnjica Lordane Kolčak. Izuzimajući homoseksualce i zaklete ženomršce svi drugi muškarci bi i nehotice

uzdisali pri pogledu na Lordanu. Ona je bila loš, dugogodišnji student, ianimalo ju je samo kako da pobedi na nekom takmičenju za mis, ne bi li tim putem stigla na film. Međutim, nikada nije uspela da postane mis — čak ni mis plaže, čemu je bila kriva njena preterana darežljivost prema članovima žirija. No, muški deo uprave univerziteta nije htelo olako da se liši mogućnosti da s vremena na vreme baci pogled na raskošnu lepotu Lordane Kolčak, pa su joj predložili da prihvati mesto u arhivi biblioteke, što je ona nevoljko i prihvatila. I, tako, sada je to odeljenje imalo svoj ukras, zbog koga su mnogi zaludni muškarci navraćali, izgovarajući se da traže po arhivi nešto što im uopšte nije trebalo.

No, muškarac koji je ušao u arhivu nije bio od uzaludnika. Bio je vsok, širok, očigledno veoma snažan, mišićavog tela, ne naročito lepog lica, ali dovoljno zanimljivog da ga Lordana pažljivo odmeri kada je ušao. Oko tog lica se uvijala duga, plava kosa. Njegove oči zablistase pri pogledu na Lordanu.

— Nisam očekivao da ću ovde pronaći jednu vilu — rekao je sa otvorenim divljenjem i odmah prešao u frontalan napad: — Ja sam Pit. Tabasko Pit. Ali, ti me možeš zvati kako god hoćeš, pod uslovom da izađeš sa mnom na večeru.

Devojka zadrža uzdržan stav odmeravajući pridošlicu sa izvesnim nerazumevanjem. Bio je nešto sasvim posebno, ni nalik na uštogljene profesore i asistente sa univerziteta, a još manje nalik na lakomislene i brzoplete studente. Zato upita:

— Jeste li vi student ili profesor?

— Ni jedno ni drugo, lutko — odgovorio je Tabasko Pit i naslonio se obema rukama na sto ispred Lordane, gotovo joj se unoseći u lice. Pri tome je gledao neku stopu niže. — Ja sam čovek koji je željan znanja i nežnosti. Mislim da ću ovde naći i jedno i drugo.

— Ne razumem šta mislite?! — reče oprezno Lordana.

— Mislim da ovde svakako mogu da dobijem neke brojeve časopisa »Skrin« od pre desetak godina, iz kojih mogu da doznam ono što ne znam, a zanima me — reče Pit. — Za-

tim, mislim da bi večera sa nama dvoma u glavnoj ulozi bila dovoljno nežna da zadovolji i tebe i mene.

— Vi baš ne volite da okolišate — osmehnu se jedva приметно devojka.

— Nemojte se zavaravati — reče Pit. — Ja sam prilično stidljiva osoba. Pocrvenim vrlo brzo, inače. Ali, ovoliko lepote na jednom mestu ruši sve barijere.

Pogledom je prešao preko Lordane kao da je preliva nečim veoma vrelin. Osmehivao se srećno, kao da je doživeo da vidi nešto što običnom smrtniku nije dostupno. Lordana je bila iskreno polaskana, upravo koliko i zaprepastena. Ni je navikla na taj način udvaranja. Obično bi joj muškarci žvakali predugačku priču o nekim glupostima vezanim za arhivu, pre nego što bi se stidljivo usudili da je pitaju da li smeju da se nadaju susretu sa njom van arhive.

— Laskavče drski — izgovorila je Lordana, a to je zvučalo kao otvoren priistanak na poziv za večeru.

— Okej! — uzdahnu zadovoljno Tabasko Pit. — Pošto smo to obavili, kako bi bilo da mi

nađeš sve brojeve »Skrina« u kojima se, pre desetak ili jedanaest godina pisalo o Roberti Evet i njenom napuštanju Holivuda!

— Ako me lepo zamolite... Ali... Čekaj, šta smo to nas dvoje obavili?!? — Lordana raširi oči, pri čemu je izgledala veoma privlačno.

— Pa, te sitnice oko večere — odvrati siguran u sebe Tabasko Pit. — Doći ću na kraj radnog vremena po tebe...

— Ne sećam se da sam pristala — pokuša da izvrda Lordana.

— Ja se ne sećam da nisi pristala — iskezi se samozadovoljno Tabasko Pit. — Ali, sada me interesuju ti stari brojevi... Hoćeš li biti dobra da to pronađeš za mene?

Ona pokuša da odmahne glavom, ali se predomisli. U očima tog drznika je bilo suviše divljenja, suviše obožavanja, suviše oduševljenja da bi tek tako mogla da odbije. U stvari, nije bila načisto sa samom sobom zašto uopšte razmišlja da li da pristane ili ne. Ipak, njegova pojava je bila izazov za nju. Ne govoreći ništa, osmehnula se široko i okrenula se kompjuteru, od koga je tre-

bala da dozna gde se nalaze brojevi »Skrina« u kojima je pisano o prestanku karijere Roberte Evet.

»Hvala Bogu što postoje kompjuteri«, pomislio je Tabasko Pit. Znao je da kompjuterske memorije kriju sve što treba da bi se časopisi lako pronašli. Gledao je kako Lordana na ekranu ispisuje ime: Roberta Evet, posle čega je veoma brzo usledio čitav spisak brojeva svih časopisa u kojima se pominjalo to ime. Zatim je devojkica sa nekoliko pritisaka na određene tastere naredila kompjuteru da izdvoji samo časopis »Skrin« i — sve je bilo gotovo.

Kada je Tabasko Pit podigao slušalicu telefona, dva dana ranije, i kada mu je njegov dugogodišnji prijatelj Lesli Eldridž objasnio u čemu se sastoji molba za put u Los Angeles, nije ni pomislio da bi ta poseta univerzitetu u gradu anđela mogla biti zanimljiva.

U stvari, tada se namrštio i pristao preko volje. Međutim, sada je bio oduševljen i jedva je čekao da se ponovo čuje ili vidi sa Leslijem pa da mu ispriča ko mu je pomogao da pronađe sve te časopise i iz

njih pročitati sve to što je Leslie molio da Pit dozna o Roberti Evet.

Tabasko Pit je imao sasvim precizna uputstva šta da traži...

Pit je gotovo mljackao od zadovoljstva gledajući Lordanu kako se kreće između starih, prašnjavih polica. Ona još nije znala da Pit smatra da su jedino crvenkose, bujne žene one prave i jedine koje mogu muškarcima doneti nebesko zadovoljstvo za kojim muškarci, obično, žude. Ali, bio je rešen da joj to ne samo kaže već i praktično pokaže još iste večeri. Kada se ona vratila sa velikim i teškim naramkom časopisa on je priskočio da joj pomogne, kao slučajno dodirujući njene veličanstvene bokove i grudi...

— Tvoje ruke... — rekla je neodređeno Lordana.

— Šta je sa njima! — upitao je Pit sa nedužnim izrazom lica.

— Suviše su radoznale — rekla je ona, ali nije uspela da spreči osmeh da joj ne zaplovi preko lica.

— Hvala Bogu za to — iscerio se sladostrasno Tabasko Pit, prihvatio gomilu časopisa

i uputio se u radni boks, minijaturnu prostoriju ograđenu od drugih, sličnih tankim, gotovo kartonskim zidom. U toj prostoriji se nalazio sto na koji je Pit spustio časopise. Još jednom se osvrnuo tek da izmeni obećavajuće osmehe sa Lordanom, a onda je iz džepa izvadio beležnicu i olovku, pa se bacio na listanje časopisa...

Nepun čas kasnije Tabasko Pit je počeo da se kaje što je prihvatio zadatak. Toliko toga je napisano o Roberti Evet i njenom napuštanju Holivuda i prestanku rada na filmu da se to sigurno nije moglo pročitati za jedno posle podne. Po Pitovoj proceni trebalo mu je četiri ili čak pet dana, od otvaranja arhive do zatvaranja, pa da samo pročitati sve ono što mu Lordana beše donela. A, odatle je morao da zabeleži sve ono što mu je Leslie objasnio — imena, datume, događaje... Tabasko Pit je bio razočaran.

Naravno, mislio je na crvenokosu lepoticu. I, baš kada je uzdahnuo pomislivši kako će suviše vremena potrošiti na prašnjave, stare časopise, a malo na Lordanu, osetio je talas opojnog mirisa njene kose.

Ona je prišla i nagnula mu se preko ramena, šašoljeći ga kovrdžama po licu i vratu.

— Čitaš nešto zanimljivo — rekla je.

— Nema na ovom svetu ništa zanimljivije od ovoga — rekao je Tabasko Pit i okrenuo glavu uronivši lice u njene uvojke. Udahnio je njen miris punim plućima. — Spreman sam da zaboravim da sam ikada pozeleo da saznam ono što ne znam, a želco sam da saznam...

— A, ja sam spremna da krenem na pauzu — reče devojkica veselo. — Arhiva se zatvara do tri. Želiš li da ostaneš zaključan ili da mi se pridružiš na ručku?!

— Zaključan?!? Sa ovim papirićima?!? Lutko, ja sam više nego normalan muškarac, sa normalnim prohtevima u životu — Pit pljesnu rukama. — Novine mogu da sačekaju. Gde ćemo na ručak?

— Ali, koliko mi se čini, nisi daleko odmakao u svom poslu — reče devojkica.

— To mi sasvim odgovara, jer ću moći dugo da se zadržim u tvojoj arhivi — reče Pit.

— Mislila sam da ne želiš da se zadržavaš u arhivi, nego na večeri?! — nasmejala se Lordana. — Kada bi brzo završio posao mogli bismo više vremena da se posvetimo nečemu drugom...

Tabasko Pit zablista od zadovoljstva. Bila je ponuda koju ni u ludilu ne bi odbio. Ispružio je ruke i obuhvatio Lordanu oko struka i ona se nije opirala. Samo se tajanstveno osmehivala, na večni, ženski način. On je privuče sebi...

— Znam način kako da završiš posao za pola časa — reče devojkica napravivši lukao lice. — A, onda... Možda bih mogla da izmislim nešto i da jednostavno zaključam arhivu i vratim se na posao tek sutra. Ili... Za nekoliko dana?!?

— Ti zaista govoriš mojim jezikom, lutko! — zareža nežno Pit, dahćući joj u vrat.

Možda nisi znao da je sve što piše u novinama pohranjeno u memorije kompjutera. Sve! Do poslednjeg slova...

— Šta to znači? — upita Pit, mada mu više ništa na svetu nije bilo važno osim mirisa i ukusa njene fine kože.

— Reći ćeš mi šta tražiš, a ja ću da naredim kompjuteru da

to potraži umesto tebe — objasni devojka. — A, ako budeš dobar, narediću mu da sve to lepo odštampa, pa ćeš imati napismeno.

— Dobar?!? Videćeš tek kako sam dobar! — uzviknu Pit. — U stvari, na ovom svetu ne postoji niko bolji prema crvenokosim lepoticama osim mene!

— Okej! — zaključí Lordana Kolčak i izvuče se slisko i vešto iz Pitovog zagrljaja. — Sada ću ti to uraditi, a onda ćemo poći na ručak!

Dvadesetak minuta kasnije Tabasko Pit je imao u rukama desetak listova papira na kojima je kompjuter vredno otukuao sve podatke i citate iz »Skrina« koje je Lesli očekivao. Ni Lordana ni Pit se nisu ni upitali o čemu se radi i zašto to nekome treba. Bili su zauzeti jedno drugim, imajući pri tom prepune ruke posla. Jer, prostorijske arhive behu zaključane i niko nije mogao da im smeta.

— Dakle... Hoćemo li sada na ručak, — upitala je Lordana po ko zna koji put se izvlačeći iz Pitovog zagrljaja. Bila je sva zajapurena...

— Ručak?!? Ručak je samo prokleta malograđanska navika, lutko — reče Pit. — Imam mnogo bolji predlog, ali ću ti ga reći u taksiju...

Kompjuterske papire je strpao u džep veoma nehajno, odlažući poziv koji je obećao Lesliju — kada završi zadatak — za neka bolja vremena...

»Ako uopšte postoje neka bolja vremena od ovih u kojima držim u rukama nešto ovako divno i crvenokoso,« pomislio je Tabasko Pit dok su, zagrljeni, on i Lordana izlazili iz arhive...

Ni druge noći u Indijanskoj tvrđavi Sumiko nije mogla da zaspi, iako je bila prepuna utisaka prethodnog dana. Ponovo je imala onaj isti osećaj da je Lesli prisutan, samo je sada taj osećaj bio još jači i Sumiko je bila potpuno sigurna da se on nalazi u tvrđavi. Opreznost ju je, međutim, nagonila da čeka. Znala je da Lesli od nje očekuje strpljenje i bila je veoma strpljiva, ležeći u postelji, opuštena i mirna, raz-

mišljajući o danu koji je prošao...

Sada je već bila sasvim sigurna da je ono što Roberta i njene saradnice grade u Indijanskoj tvrđavi samo jedna feministička kolonija i ništa drugo. Pozorište i glumačka škola bili su samo izgovor, mala šarena laža za javnost. Od brbljive i bezazlene Vendi Holt Sumiko je doznala da Roberta već godinama planski otkupljuje zemlju oko tvrđave i da se u tom trenutku žensko carstvo prostiralo u krugu od oko dvadeset milja oko tvrđave. Iz priče jedne druge žene dalo se naslutiti da će sva ta zemlja biti ograđena, a pristup zabranjen svima koji nisu bili pozvani.

Saznala je i da u tvrđavi ima mesta za osamdeset žena i u jaslicama i vrtiću za dvadesetoro dece. Sada ih nije bilo toliko i bilo je sasvim verovatno da Roberta i ostale žene očekuju da im se pridruže nove članice kolonije. Pri tome je Roberta Evet gotovo panično žurila da dovrši izgradnju bar najosnovnijih delova tvrđave i Sumiko je naprosto predosećala zašto ona to čini. Bilo je neizbežno da se više puta u toku dana susretne sa Ro-

bertom i svaki put joj se nametao zaključak da ta žena je jednostavno umire. Ona više zaista nije imala mnogo vremena, a posla oko dovršenja tog, možda ludog, projekta bilo je isuviše.

Prisustvovala je redovnom nedeljnom sastanku svih žena. To je zaista bila jedna vrsta grupne psihoterapije. Žene su otvoreno govorile o svim svojim problemima i iz tih priča Sumiko je saznala da neke udete žene planiraju da se razvedu, a da decu dovedu u koloniju. Nije se uopšte začudila kada su sva imena dece bila — ženska! Jedna mlada žena je sa gorčinom govorila o svojim roditeljima, koji su joj zabranjivali da dolazi u Indijansku tvrđavu. Devojka je bila iz bogate porodice i nije imala ni braće ni sestara...

Ipak, od svega toga Sumiko je najbolje zapamtila ono što je povezivalo sve te žene i to joj se stalno vrzvalo po glavi dok je razmišljala o Robertinoj ženskoj komuni. Stvar je bila bez sumnje u tome da su sve okupljene žene jednom u životu, a neke i više puta, imale veoma neprijatna, nasilnička iskustva sa muškarcima.

Neke su bile silovane. Druge imale veze sa posesivnim muškarcima, treće bile udate za muževe suviše sebične ili suviše glupe da u ženi vide i ljudsko biće...

U toj kolektivnoj psihoterapiji nisu učestvovala sve žene. Neke su samo slušale, ne uključujući se u razgovor. Sumiko je primetila da pored Roberte u svemu tome uopšte nisu učestvovala ni tri žene koje su sa njom bile od početka — Jolanda, Vendi i Ingrid! Njih četiri su samo, tu i tamo, podsticale ostale da govore, igrajući prilično uspešno uloge nekakvih arbitara u monolozima i dijalozima. A, čitava atmosfera je odisala uzajamnim poverenjem, prijateljstvom i saosećanjem. Naprosto je izgledalo kako žene isijavaju nekakvu pozitivnu energiju, deleći je među sobom na vrlo otvoren i iskren način. Ipak, Sumiko je, posle dugog razmišljanja došla do zaključka da sve to ne može biti tako idilično kao što može da izgleda na prvi pogled. Nešto što ona još uvek nije mogla da objasni nije bilo kako treba!

O svemu tome je razmišljala ležeći u postelji i čekajući

da kucne čas kada će da ustane i pođe da potraži Leslija. Jer, verovala je u svoj osećaj i taj osećaj joj je govorio da nije potrebno da čini mentalni napor i pokušava da uspostavi telepatsku vezu sa Leslijem. Trebala je da ga pronađe i znala je da to može i znala je da će to učiniti. Namerno nije gledala na časovnik, znajući da vreme najsporije prolazi kada čovek može da ga kontroliše — ako ne upoređuje svoje strpljenje sa bilo kojim načinom merenja vremena čovek lako gubi osećaj za protok minuta i časova, i ponekad mu se i nekoliko časova može učiniti veoma kratko.

Konačno, kada je osetila nagli poriv da ustane i izađe iz sobe, znala je da je to, u stvari, Leslijev poziv! Tada je tek pogledala na časovnik — bilo je nešto iza tri izutra. Još uvek je vladala prilična tama, mada je praskozorje bilo blizu. Mesec već beše zašao. Bilo je idealno vreme za bilo kakvu tajnu akciju...

Svi u tvrđavi su spavali. Ni jedna sijalica nije bila upaljena i kada je Sumiko uspela da izađe iz zgrade u kojoj se nalazila i njena soba suočila se

zaista sa gustim mrakom. No, taj čudni osećaj, taj nemušti poziv, vodio ju je nepogrešivo kuda treba. Prošla je velike, tamne senke građevina koje su se jedva razaznavale u mirkloj noći kakva može da bude samo u pustinji, bez mesečine. I, išla je oprezno, ali bez zastajkivanja, onuda kuda je osećala da treba da ide.

Tek kada je stigla do nevelike zelene, drvene ograde koja je razdvajala dovršeni deo tvrđave od onog dela koji je tek bio u planu da se izgradi, začudila se. Nije se začudila što je njen osećaj vodi baš tim pravcem, već se iznenadila što joj nije palo na pamet da tuda bar prođe po danu. Bilo je to možda jedino mesto u čitavoj koloniji koje nije još obišla.

Ogradu je jednostavno zaobišla, krećući se sada još opreznije i još sporije, jer je tlo bilo neravno i potpuno nepoznato. Na sreću, nije morala dugo da korača — iznenada je osetila, toliko snažno da je uzdrhtala, Lesliejevo prisustvo! Gotovo da je mogla da oseti njegov miris. Osmehnula se u tami sa blagom ironijom — Leslie je bio jedini muški stvor u Indijanskoj tvrđavi, a Rober-

tine žene to nisu čak ni mogle da znaju.

Stajala je neko vreme pokušavajući u tami da prepozna šta predstavljaju krupne senke oko nje. Da li su to zidovi ili samo gomile đubreta, Da li je došla u prostor gde je bio uskladišten građevinski materijal, Skoro da je poževela da osvetli prostor oko sebe. No, umesto da nastavi da razmišlja tako, odlučila se da — sedne. To joj se učinilo kao nešto najnormalnije na svetu...

U tom trenutku je, tik uz svoje uho začula šapat:

— Već nekoliko minuta čekad da sedneš. Popušta ti koncentracija, mila!

— Ne vidim te — reče Sumiko. Zaista, ma kako da se naprezala gledajući oko sebe nije mogla da vidi baš ništa. Ipak, Leslie je bio na svega dve ili tri stope udaljen od nje.

— Nije ni potrebno da me vidiš — odvratio je on vrlo tiho. — Biće dovoljno da me čuješ. Kada bi me ti mogla videti, verujem da bi me mogle videti još neke oči, a ovde ima očiju koje su u stanju da vide mnogo toga.

— Ne razumem?! — priznala je Sumiko. — I, uopšte... Zašto nisi u San Francisku?

— Ovde je zanimljivije — glasio je tihi odgovor. — Zanimljivije nego što ti možeš da pretpostaviš.

— Ako misliš na tajanstvenu trojku Robertinih najbližih saradnica — reče Sumiko, — onda ti moram reći da sam i ja primetila da se njih tri čudno ponašaju. A, i čitava tvrđava uopšte nije ono što sam ja mislila da može biti.

— Ta istraživanja prepuštam tebi — šapnu Lesli iz neprozirne tame. — Želim da ti kažem nešto drugo. Nemamo mnogo vremena. Uskoro će zora. Zato me pažljivo slušaj. Ono što budeš čula možda će ti pomoći da vidiš i on što sada ne vidiš i da čuješ i ono što sada ne možeš da čuješ.

— Zvučiš kao da o svemu ovome znaš mnogo više od mene — reče Sumiko.

— Da budem iskren, ne znam gotovo ništa, mada sam siguran da bi se ovde moglo doznati mnogo, mnogo toga — šaputao je Lesli. — Ali, ne znam da li si ti znala da je Roberta Evet napustila Holivud pod izvesnim tajanstvenim

okolnostima. Pre jedanaest godina, usred snimanja jednog filma, čiji je producent bio Sem Tomas, a režiser Kevin Rodman. Scenario za taj film je napisao Denis Elison, a čini se da je u tom projektu izvesnu ulogu imao i Rendi Fleming. Roberta je jednog jutra nestala iz hotela u kojem je stanovala dok su snimali. Čitava ekipa je bila na terenu, negde u okolini Palm Springsa, i sve je bilo naizgled normalno, sve do tog jutra. Roberta je jednostavno nestala i pojavila se dve nedelje kasnije, pred novinarima, da saopšti svoju neopozivu odluku da više nikada ne snimi ni jedan jedini film. Priznaj da je zanimljivo da su sva četiri pomenuta čoveka sada mrtva!?! No, meni je bilo najzanimljivije to što su, neposredno posle tog događaja i Roberta i sva ta četvorica neko vreme bili van poslova. Za Robertu se ne zna tačno gde je bila, ali Tomas i Fleming su se lečili u jednoj privatnoj klinici u Atlanti skoro dva meseca. Nisam uspeo da doznam od čega. Rodman je bio takođe u nekoj bolnici u Londonu, u Engleskoj, a Elison je baš tada odlučio da se leči od alko-

holizma i to u jednoj javnoj bolnici u Los Angelesu, što je, naravno, diglo veliku prašinu, kao i sve drugo što se zbivalo oko Elisona. Tada su neki čak nagađali da se ni Elison ni Kevin Rodman neće više vraćati ozbiljnijim filmskim poduhvatima, jer se pretpostavljalo da jedan umire od raka, to jest Rodman, a drugi gubi razum od alkohola, to jest Elison. Jednostavno mi je čudno što se, tada, u vrlo kratkom vremenu dogodilo toliko mnogo toga sa ljudima koji su, eto, danas vrlo zanimljivi, što zbog toga što su mrtvi, što zbog toga što umiru, kao tvoja Roberta Evet!?

— Kako znaš da umire? — upita prigušeno Sumiko.

— Video sam je — odgovori Leslie. — To je dovoljno. To je i tebi bilo dovoljno, zar ne?!

— Odakle ti sve te priče od pre jedanaest godina? — upita Sumiko.

— Zamolio sam Pita da pročeka malo po starim novinama. Znaš, novine nikada ne pišu pravu istinu, ali se bar jedan deo prave istine može nazreti između redova — šapnu Leslie iz mraka. — Jutros je on to obavio i danas posle podne

mi je sve lepo prosledio telefaksom.

— Gde si, uopšte ti, kada nisi ovde, u tvrđavi? — upita Sumiko.

— U Hotornu — odgovori Leslie. — Mada neću tamo ostati dugo. Imam osećaj da ću biti potreban ovde...

— Osećaš nevolju?!? — upita Sumiko ozbiljno.

— Ne još sasvim jasno — odgovorio je Leslie. — Ali, opreznost je zdrava za preživljavanje, zar ne?! Uzgred... Jesi li znala da se odavde, iz tvrđave, može stići do Los Angelesa za manje od tri časa?

— Kako?!? Mlaznjakom?!? Sumiko se gotovo podsmehnula.

— Nisi daleko od odgovora — šapnu Leslie. — Ispruži ruku ulevo!

Sumiko posluša. Uvek je imala bezgranično poverenje u Leslija. Ruka joj dotače nešto čvrsto, metalno i glatko.

— Šta je ovo? — upita ona tiho. Nije mogla da prepozna predmet. A, onda je shvatila da drži samo jedan mali delić nečega veoma velikog.

— Da li ti je iko ovde pome-
nuo da u tvrđavi postoji heli-

kopter? — upita Lesli. — Držiš ruku na njemu!

— Oh! — uzdahnu Sumiko. — Pa, gde se on, dočavola, nalazi?! Mislim, nisam primetila mesto gde se može sakriti nešto tako veliko!?

— Mislim da će za tvoje dobro biti bolje da ne pokušavaš preko dana da pronađeš ovo mesto. Biće dovoljno da znaš da helikopter postoji i da se njime letelo nekoliko puta u poslednjih nekoliko nedelja. Proverio sam u metercološkoj stanici u Hotornu. Znaš, oni imaju radare...

— I ja za tebe imam nešto — šapnula je Sumiko. — U stvari, mislim da samo ti možeš da proveriš zašto je jedan trap, koji bi trebao da služi za čuvanje namirnica, u jednom od unutrašnjih dvorišta, iza glavne zgrade, zaključan sa dva katanca!?! Možda je važno da znaš da ključeve u svojim rukama, ili je možda bolje da kažem, među svojim dojčkama, drže Jolanda Remer i Ingrid Tibet...

— Bolji si detektiv nego što sam mislio — šapnu Lesli. — Proveriću šta je to. A, sada... Samo što nije svanulo. Nećeš imati mnogo vremena za od-

mor, a i ja moram da se zavučem negde do sledeće noći... Volco bih da te dodirnem, ali to je opasno... Možda onda ne bih mogao da prestanem da te dodirujem!?

— Laskavče — šapnu nežno Sumiko.

Ali, više nije mogla biti sigurna da je on još uvek tu. Samo je mogla da pretpostavlja da je tu. No, kada se osvrnula ipak je uspeła da vidi snažnu, gipku senku čoveka obučenog od glave do pete u crno. Jedva primetno svetlo praskozorja koje samo što nije započelo osvetli tu čudnu figuru na tren... Ili se Sumiko samo to učinilo?!

Nije ni pomislila da se upita kako je uopšte on stigao u tvrđavu ni kako se krije i kreće kroz nju. Znala je. Jer, stara izreka je govorila: »Za ninđu ne postoje zidovi i brave, jer on može da prođe kroz stenu ako treba!«.

Sumorni, oblačni dani nad pustinjom su veoma retki. Ipak, jedan takav dan je osvanuo i iznad Indijanske tvrđave. Izgledalo je kao da su sve že-

ne iz kolonije Roberte Evet osetile da se približava nevremne. Sumiko nije bila iznenađena što vidi neraspoložena lica istih onih žena koje su prethodnih dana bile nasmejane. Iskustvo ju je naučilo da nagle promene klime mogu značajno da utiču na ljudsko ponašanje. Videvši samu Robertu Evet još mračniju, kako sa mukom prelazi preko velikog dvorišta tvrđave Sumiko je pomislila: »Ona je vrlo bolesna i na nju ova promena vremena deluje strašno.«

Uvek ozbiljnu Ingrid Tibet Sumiko je srela u kuhinji, kada je htela da popije šolju kafe. Sumiko se ljubazno nasmešila i rekla:

— Čudno vreme za pustinju, zar ne?!

— Odavno nije bilo ovako — rekla je Ingrid očigledno bez želje da se upusti u razgovor.

— Zavirila sam u barometar. Pada — dodala je Sumiko. — Izgleda da se sprema oluja. Da li je to česta pojava u ovim krajevima?

— Bila je jedna oluja pre tri godine — odgovorila je Ingrid gotovo namršteno.

— Roberti ne pričaju ovakve promene, zar ne?! — pokušala

je Sumiko da uvuče Ingrid u razgovor o Roberti.

— Nikome ne prija — kazala je Ingrid i naglo se okrenula spremna da krene za svojim poslom.

Žena koja je poslovala u kuhinji iznenađeno pogleda za Ingrid. Sumiko uputi ženi začuđen pogled. Prihvatila je šolju kafe i, u nedostatku boljeg sagovornika, obratila se toj ženi:

— Pomalo je nervozna. Mnogo radi, čini mi se.

— Ne znam... Ona nije nikada toliko odbojna, iako je uvek veoma ozbiljna. Zaista mnogo radi... Konačno, svakoga može da stigne umor.

Sumiko je lagano ispijala kafu stojeći pored velikog štednjaka na kome su žene pripremale jela. Krišom je gledala za Ingrid. Na samom izlazu iz malog dvorišta u kome se nalazila kuhinja Ingrid Tibet se gotovo sudarila sa velikom, snažnom Jolandom Remer. Obe su zastale na čas i u prvi mah se činilo da će se jednostavno mimoći bez reči. A, onda je Jolanda nešto prigušeno i brzo rekla Ingrid koja se malo trgla i nehotice pogledala prema Sumiko i ženama iz ku-

hinje, potom okrećući glavu nekako u stranu nastavi razgovarajući nešto šapatom.

»Ako ovo ne liči na konspiraciju, onda ne znam na šta liči,« pomislila je Sumiko. Njih dve nešto kriju — to je bila misao koja joj se nametala. I, kada je videla da Jolanda i Ingrid izlaze iz dvorišta Sumiko je hitro dovršila kafu, osmehom se zahvalila ženama uz kuhinju i krenula nehajnim korakom ka izlazu iz dvorišta.

Stigla je na čistinu na vreme da vidi kako Ingrid i Jolanda žurnim korakom prelaze preko velikog dvorišta tvrđave, usput se žučno raspravljajući, a po ukočenim pokretima ruku Jolande Remer Sumiko je sa sigurnošću mogla da kaže da se radi o veoma važnoj stvari koju ostale žene nisu smele da znaju. Nije je začudilo kada je primetila da su se dve žene uputile u prolaz između dve zgrade koji je vodio ka onom malom unutrašnjem dvorištu u kome se nalazio tajanstveni trap.

Sumiko nije mogla da čuje kako Jolanda siktavim šapatom govori Ingrid:

— Ona je to ponovo učinila!

Ne znam kako uspeva, ali doznaćemo! Moramo doznati!

— Moramo da kažemo Roberti sve što znamo o tome — rekla je Ingrid.

— Ne! — bila je kategorična Jolanda. — Njoj takva istina ne bi prijala. Dovoljno je bolesna i bez toga. Nećemo joj ništa reći. Ali, moramo razgovarati sa njom...

— Da vidimo šta se dogodilo u trapu — šapnula je Ingrid.

— Ne znam kako je mogla da napravi duplikate naših ključeva, ali nema sumnje da ih ima — rekla je još Jolanda Remer, pre nego što su njih dve zamakle iza glavne zgrade, krišom bacajući poglede prema prozorima kancelarije Roberte Evet.

Prišle su teškim vratima trapa u kretanju vadeći ključeve. Katanci su bili uredno zaključani i dve žene se pogledaše otključavajući svaka svoj katanac. Zajedničkim snagama su podigle teška vrata. Osvrnule su se obe oko sebe pre nego što su ušle...

Silazeći niz stepenice Ingrid je naviklim pokretom pronašla prekidač i upalila svetlo. Osvetlila je veliku prostoriju du-

gu oko četrdeset stopa i široku oko deset. Zidovi trapa bili su prekriveni gustim redovima polica. Prepunih polica. U prvom delu bile su naređane konzerve sa uljem, vreće sa brašnom, šećerom i solju, zatim veliki paketi sa testeninama, konzervama... Trap je bio dobro organizovano skladište namirnica koje se svakako nisu koristile svakodnevno, jer je slično skladište postojalo i iza kuhinje, odakle se kuhinja i snabdevala. U stvari, trap je ličio na nekakve ratne rezerve.

Ali, Jolanda i Ingrid se nisu zadržavale u tom delu trapa. Prošle su duž velike prostorije i zaustavile se tek u dnu. Tu su stajale police sa nekakvim neobeleženim sanducima...

— Proveri da li je ponovo ovo — rekla je Ingrid i pokazala na jedan od sanduka.

Jolanda je lako otvorila sanduk koji je stajao na najvišoj polici, no morala je da se uspe na prste da vidi sadržaj sanduka.

— Čini se da nije dirala ovo. Tačno je onako kako smo ostavile prošli put — reče Jolanda.

— A, eksploziv?!? upita Ingrid okrećući se drugom sanduku, na drugoj polici.

Otvorila je, uz malo muke, sanduk i skinula poklopac. U sanduku su bili uredno složeni upaljači za eksploziv, a u posebnoj kutiji su stajali komadi plastičnog eksploziva u originalnom pakovanju.

— Ni ovo više nije dirala — reče Ingrid. — Nedostaje ono što je već nedostajalo. Ništa drugo.

— Ipak, sigurna sam da je ulazila prošle noći ovde — reče Jolanda. — Stavila sam komadić lepljive trake na šarke vrata i sada je traka zgužvana, što može samo da znači da su vrata otvarana. Trebale smo odmah da je nateramo dao nam vrati te duplikate koje je napravila!

— Trebale smo da predvidimo da je ona u stanju da učini to — reče Ingrid uzdahnuvši.

— Kad bismo samo znale gde je sada?! — upita se glasno Jolanda, ne tražeći odgovor od Ingrid.

— Kažem ti da već jednom moramo da kažemo Roberti sve što znamo o njoj — Ingrid je zvučala ubedljivo. — Ne

znam ni sama šta nam je trebalo da prikrivamo ta njena besmislena bektstva!?! Nije bilo lako da se »pokrije« njeno odsustvo od nekoliko dana...

— Bojim se da će nas uvaliti u nevolju — reče Jolanda.

— Bojiš se da će nas uvaliti u nevolju?!? Pa, zar ti nisi svesna da nas je ona već uvalila u nevolju?!? — uzviknula je Ingrid.

— Psssst! Govori tiše, za ime sveta! — žučno je šapnula Jolanda i nesvesno se okrenula prema vratima trapa.

— Blagi Bože! — uzdahnu Ingrid. — Da je samo nismo naučile svemu što smo znale?!

— Moraćemo nešto da uradimo sa njom — uzdahnu ponovo Jolanda. — Čim se vrati, ma gde je otišla!

Okrenule su se i krenule ka izlazu iz trapa. U tom trenutku se Jolandi učinilo da vidi kako jedna senka brzo promiče preko vrata. Zastala je i pogledala u Ingrid tek da proveri da li je i ona nešto videla. Nije mogla biti sigurna. Svetlo iz trapa se mešalo sa bledim svetlom spolja i zaista joj se moglo samo učiniti. Pomislila je da je suviše napeta zbog svega što se događalo i da uis-

tinu počinje da joj se priviđa. Ipak, požurila je do izlaza i ustrčala uz stepenice.

Brzo je pogledala naokolo po malom unutrašnjem dvorištu i — nije videla nikoga. Uzdahнула je sa olakšanjem. To što je bila njena i Ingridina tajna morala je da ostane tajna, čak i pred Robertom! Kada je i Ingrid izašla iz trapa bez reči su zatvorile vrata i zaključale katance. Tada su opet pogledale prema prozorima Robertine kancelarije. Dve žene se pogledaše, a zatim se okretoše i podoše svaka na svoju stranu, laganim koracima, trudeći se da ostave utisak kao da je sve u savršenom, nepokvarenom i nenarušenom redu...

Sumiko je stajala leđima oslonjena na zid jedne od zgrada koje su omeđivale malo dvorište sa trapom. Disala je ubrzano, ali veoma tiho, smirujući uzburkano srce. Kako je samo trčala kada je shvatila da su Jolanda i Ingrid krenule ka izlazu iz trapa! Do tog trenutka je sedela pored otvorenih vrata i pažljivo slušala sve što su njih dve govorile. I, nikako nije smela da dozvoli da je njih dve primete. Za-

to je potrčala najbrže što je mogla i stigla da zamakne iza ugla upravo u času kada je Jolanda izašla iz trapa. Nadala se da ni jedna od njih dve neće proći prolazom u kome je stajala i laknulo joj je kada je čula korake dve žene koji su se udaljavali u sasvim drugom pravcu.

Sada je znala više, mada još nije bila sigurna šta se to nalazi u tom trapu, a što je toliko važno da su Ingrid i Jolanda morale da provere da li je to na svom mestu. Nije, takođe, znala ni o kome su to dve žene razgovarale. Ali, shvatala je da će to biti lako utvrditi. Osoba o kojoj su Ingrid i Jolanda govorile naprosto — nije bila u tvrđavi i Sumiko je samo trebala da proveri da li su sve žene tu, a najlakše je to bilo proveriti za vreme ručka. Jer, Roberta Evet je uvek insistirala da sve žene ručaju zajedno. Bilo je to nešto poput nekakve porodične tradicije i Roberta se tvrdoglavo držala tog običaja. Sumiko je primetila da Roberta vrlo pažljivo proverava pogledom sve žene koje sede oko stola za ručkom, i otvoreno pita gde je poneka od njih, ako nedostaje,

a druge žene joj spremno, kao po navici, objašnjavaju.

»Današnji ručak će biti prilično zanimljiv,« pomislila je Sumiko.

Te večeri Sumiko je ušla u svoju sobu sasvim sigurna da je na dobrom putu da razreši sve tajne koje su, izgleda, u gomilama bile kovitlane čudnim vetrom koji je hujao oko stare tvrđave. S vremena na vreme bi munje proparale nebo iznad ženske kolonije Roberte Evet, a onda bi iz daljine doprla potmula grmljavina. Ipak, iako je nevreme trajalo već satima, ni kap kiše nije pala na Indijansku tvrđavu. Sumiko je mislila kako je noć stvorena za razrešenje tajni.

Sela je na ivicu posteje i osmehnula se samoj sebi. Mislila je na to kako malo treba da se pronađe pravi trag, a eto ona je imala sreću da ga pronađe...

U stvari, bila je suviše zaoкупljena svojim otkrićem da bi primetila kako se ispod njenog kreveta nešto miče!

Sagnula se da odveže pertle na svojim patikama i — uko-

čila se! Jedna ruka se pomalj-
la ispod postelje!

No, nagli nalet straha od za-
prepašćenja nestade u trenu i
Sumiko frknu pomalo ljutito
izgovarajući:

— Nemoj da me plašiš, ti,
veliki nevidljivi čoveče! Kako
si uopšte uspeo da uđeš ova-
mo?

Ispod kreveta izađe visoka
prilika u crnom kostimu —
ninda! Jedini živi ninda koji
u venama nije imao ni trunke
krvi drevnih japanskih ratni-
ka — Lesli Eldridž! Njegove
čelične oči su sada gledale u
lice Sumiko sa neizrecivom to-
plinom i radošću. Rekao je:

— Nisam mogao da odolim
i da ne provedem noć sa to-
bom, kada sam već ovde.

— Čini mi se da ćemo to mo-
rati da odložimo za kasnije,
mili — reče nežno, ali odluč-
no Sumiko. — Bojim se da se
ovde, u tvrđavi, događaju neke
stvari koje su sada malo važni-
je od nežnosti.

— Nekako sam imao osećaj
da ćeš mi baš tako nešto reći
— reče ninda. Nije skinuo ma-
sku, pa čak nije ni otpasao
dugi, samurajski mač, koji mu
je bio pričvršćen za leđa. —

Verujem da imaš neke novosti
za mene. Imama i ja za tebe!

— Onda, prvo ti! — reče Su-
miko. Sela je na krevet i pre-
krstila noge, pretvarajući se u
suštu radoznalost.

— Trap — reče Lesli. — Ima-
la si pravo. To mesto je veoma
zanimljivo. Malo sam prošvr-
ljao...

— Oni su mislile da je to
jedna od njih provalila — upa-
de mu u reč Sumiko. — U st-
vari, koliko ja znam, ta mlada
dama je već to ranije činila.
No, pretpostavljala sam da si
ovog puta to bio ti.

— Da. Bio sam ja — potvr-
di Lesli. Sedeo je na podu, u
položaju »lotosa«, koji ga je
najbolje odmarao. — Trap je,
u stvari, nešto kao mešavina
atomskog skloništa, skladišta
ratnih rezervi i arsenala. Mis-
lim da toliko oružja nema ni
policijska stanica u Dekste-
ru!?!

— Znači, o tome su govorile
Jolanda i Ingrid — huknu Su-
miko. — Prisluškivala sam je-
dan razgovor danas...

— Sećaš li se kako je umro
Rendi Fleming? Neko ga je po-
godio sa užasne daljine met-
kom u leđa — reče ninda. —
Metak je prošao kroz samo

srce. Složili smo se da to mora biti vrhunski profesionalac i vrhunski strelac, ali je, naravno, morao imati i vrhunsko oružje... E, pa, jedno takvo postoji upravo u tom trapu. I, da vidiš, lako sam otkrio da je iz te puške pucano, mada je neko, prilično nevešto, pokušao da zametne te tragove. To je jedna specijalna puška, »Li — Enfil«¹, sa produženom cevi i moćnim teleskopom. Najbolji snajper na svetu. Sasvim prosečan strelac je u stanju da tom spravom pogodi novčić sa razdaljine od hiljadu stopa...

— Ipak... — Sumiko se zamislila. — Nemoguće da je Vendi mogla tako nešto da učini...

— Vendi!?! — upita iznenađeno Leslie. — Ko je Vendi!?!?

— Vendi Holt — odgovori Sumiko. — Štićenica Roberte Evet. Mala je nekako uspela da napravi duplikate ključeva od trapa. O tome su Jolanda i Ingrid razgovarale u trapu. Pitale su se da li je ona ponovo nešto uzimala i sada znam da se to odnosilo na oružje. U svakom slučaju, Vendi je pobegla iz tvrđave i niko ne zna ni gde je ni kada će se vratiti, mada Jolanda i Ingrid vešto iz-

begavaju da Roberti kažu bilo šta. Lažu i izvlače se na nemoгуće načine. Što se mene tiče, lako bih mogla da zamislim da bilo koja žena odavde ode u Holivud i ubije četiri muškarčine, jer sve one mrze muškarce toliko da bi ih radije sve videle mrtve, ali... Vendi! Ona je suviše mlada, suviše lakomislena, čak i suviše lepa, ako hoćeš tako!?! Jolanda i Ingrid su bivše kaskaderke i pre bih rekla da su njih dve mogle biti umešane u tako nešto.

— Zmije! — reče Leslie. — Znaš, raspitivao sam se malo po okolnim mestima i lako pronašao jednu farmu otrovnica. Neki čudak gaji zmije i cedi otrov, pa prodaje laboratorijama i takve stvari. Pre nekoliko nedelja mu je došla neka kaskaderka i kupila par zvečarki! Shvataš!?! Denis Ellison!

— Mi smo zaista sjajan par! — šapnu zavodljivo Sumiko. — Tako se dopunjujemo. Da li ti je taj uzgajivač zvečarki rekao kako je izgledala osoba koja je od njega kupila te zmije?

— Reče samo da je bila veoma visoka i da je nosila ogromne naočari za sunce i još veći šešir — odgovorio je Leslie.

— Meni se čini da je ona htela da se malo prikrije. Ali, rekla mu je da je kaskaderka. On je hteo, kako kaže, da je malo proveri, pa ju je upitao da li je tačno da dobar kaskader iz Holivuda može golom rukom da uhvati zvečarku. Ona nije odgovorila ništa, već je otvorila prvi kavez koji joj se našao pod rukom...

— Užas! — šapnu zadivljeno i preplašeno Sumiko.

— Objašnjavao mi je jedno pola časa kako je ona to izvela — reče ninda. — Izvukla je jednu odraslu ženku za koju uzgajivač kaže da je u zubima imala dovoljno otrova da pobije četvu odraslih ljudi. Tada joj je poverovao da je kaskaderka. Rekao je samo da je bio veoma začuđen što je toliko vitka, gotovo mršava, poput manekenki...

— Vendi! — skoro glasno uzviknu Sumiko. — Dok si mi to pričao pomislila sam da je u pitanju Jolanda. Ona je ogromna. Ali, Jolanda je sve drugo samo ne vitka, ali zato Vendi Holt zaista liči na manekenku.

— Nestašna mlada dama — zaključio Lesli.

— Sad mi je jasno! — Sumiko se namršti. — Jolanda i Ingrid! Rekle su da žale što su naučile Vendi svemu što znaju!? Zamisli šta sve moraju da znaju kaskaderke?! Sve ono što mora da zna muškarac koji se bavi tim poslom, a to podrazumeva najopasnije i najgrublje stvari na svetu! Hvatanje zmija! Baratanje pletaćim iglama i sličnim oružjem! Pucanje iz snajpera! Paljevine...

— Uzgred... — ubaci se Lesli. — U trapu je bilo i vremenskih upaljača za zapaljive gasove. Iz pakovanja je nedostajalo nekoliko komada. Gotovo sam siguran da se ostaci tih spravica mogu pronaći na zgaristu kuće Sema Tomasa!

— Bože! Da li je moguće da o svemu tome Jolanda i Ingrid nisu imale pojma?!? — upita Sumiko, više sebe nego Leslija. — Ili... Roberta! Osećam da je ona, ipak, uzrok svemu tome!

— Postoji samo jedan način da se to proveri — reče odlučno ninda. Njegove oštre oči su se susrele sa pogledom nežne Japanke.

Razumeli su se bez reči. Sumiko je klimnula glavom i po-

novo obula patike. Bili su spremni da krenu. . .

Sumiko ga nije upitala da li zna kuda treba da idu. Znala je da on već sasvim dobro zna raspored svih, pa i najmanjih prostorija u tvrđavi, i da oдавно zna gde se nalazi spavaća soba Roberte Evet, a tamo su se uputili. Nije ga upitala ni da li će ići zajedno, jer je znala da neće — ninđa uvek ide svojim, neznanim i neverovatnim putevima. Znala je samo da će on biti tamo kada bude potrebno i ako uopšte bude potrebno da se pojavi.

Izašavši u hodnik Sumiko samo oseti nešto kao topli lahori koji joj dodirnu vrat sa tolikom nežnošću da je gotovo oprljali. Osmehnula se, ali se nije osvrćala. Zakoračila je sigurno i odlučno kroz hodnik...

Činilo se da čitava tvrđava spava, dok su naokolo pucali gromovi i sevale munje, a vetar je vitlao prašinu i pesak takvom silinom da je Sumiko, prelazeći preko dvorišta da bi stigla do paviljona u kome se nalazila soba Roberte Evet, morala da drži oči dobro zatvorene. Pitala se da li će bivša filmska zvezda moći da joj objasni šta se dešava, u stvari šta

se desilo. Pitala se da li zaista Roberta ne zna ništa o Vendi i njenim višednevnim izletima van kolonije. U svakom slučaju, postojala je veoma osnovana sumnja koja je ukazivala na Vendi. . . Ipak, tu su bile i Ingrid i Jolanda. . .

Sumiko je zastala ispred vrata Robertine sobe koncentrišući se. Sakupljala je i mentalnu i fizičku snagu da prebrodi trenutak koji sigurno neće biti lak, posebno ne Roberti Evet. Nije mogla ni da pretpostavi kako će Roberta reagovati. . . Tanka linija svetla ispod vrata rekla joj je da Roberta još ne spava. Pokucala je na vrata ne preterano snažno, ali odlučno.

Vrata je otvorila — Ingrid Tibet!

— To si ti — rekla je Ingrid suvo. — Nešto nije u redu?!

Preko njenog ramena Sumiko je mogla da vidi Jolandu Remer, ali ne i Robertu.

— Mnogo šta nije u redu — rekla je Sumiko mirno. — Volela bih o tome da razgovaram sa Robertom.

Strogo lice Ingrid Tibet bilo je neprozirno. Ona je gledala ispitivački u Sumiko, i verovatno razmišljala da li da je

pusti u sobu ili ne. Tada se začu slabi glas Roberte Evet iz sobe:

— Ko je to?

— Japanka — odgovori Ingrid preko ramena. — Gošća!

— Neka uđe — rekla je Roberta.

— Kasno je — kazala je hladno Ingrid.

— Bojim se da jeste — reče Sumiko i zakorači tako nedvosmisleno da je Ingrid i nehotice ustuknula i napravila joj dovoljno mesta da uđe u sobu. Ingrid žurno za njom zatvori vrata, ali je ostala da stoji pored njih kao da se sprema da ih ponovo otvori i propusti Sumiko napolje.

— Sumiko — Roberta Evet klimnu glavom prema mladoj Japanki. — Šta te dovodi ovamo ovako kasno? Jesi li dobro?

— Sasvim dobro — odgovorila je Sumiko. Jolanda Remer je u tom trenutku, valjda po oštrini Sumikinog glasa primetila da nešto zaista nije u redu i ostavila je brzo neke papire sa kojima je radila na sto, pa stala nekako ispred Roberte, kao da želi da je zaštiti.

— Kaži, Sumiko — reče Roberta. Ležala je na postelji i izgledala vrlo loše. — Mora da

imaš dobar razlog što si došla ovako kasno!

— Više nego dobar — odvrati Sumiko i nastavi bez uvijanja. — Znete li gde je Vendi Holt?

— Vendi. . . — zausti Roberta, ali je Jolanda prekide gotovo grubo.

— Vendi je otišla u Hotorn da kopira neke planove. Vratit će se sutra ili prekosutra.

— Ne bih rekla — reče Sumiko čvrsto. — Nemam nameru da vas uterujem u laži, ali istina je da niko u tvrđavi ne zna gde je Vendi sada. Čak ni vas dve!

Pogledala je u Jolandu i Ingrid. Ingrid se namršti još jače, a Jolanda isturi bradu na izrazito borben način. Roberta zatrepita zbunjeno i upita:

— O čemu ti to govoriš, Sumiko?

— Mislim da nije vreme da vas lažu — reče Sumiko hladnokrvno. — Suviše je krupno! Znam da to za vas može biti veoma bolno, ali bih volela iz vaših usta da čujem da o tome ništa niste znali!

— Govoriš gluposti! — uzviknu Jolanda Remer. — Ja te ništa ne razumem!

— Ni to nije istina — reče mirno Sumiko. — Mislim da me ti odlično razumeš. Kao i Ingrid. Jedina koja ništa ne razume je, čini mi se, Roberta.

— Šta ja to ne razumem? — upita usplahireno Roberta uspravljajući se u postelji. — O čemu se ovde radi?

— Radi se o tome da je sasvim moguće da je Vendi Holt ubica! — izgovori Sumiko. — Četvorostruki ubica!

— Kako se usuđuješ da dolaziš i uznemiravaš Robertu kojekakvim glupostima?!? — sikhnu Ingrid Tibet. — Ona se čitav dan ne oseća dobro...

— Stanite! — Roberta Evet podiže ruku. — Hoću da znam o kakvim ubistvima govoriš, Sumiko?!?

— Govorim o Tomasu, Rodmanu, Elisonu i Flemingu — odgovori Sumiko savršeno spokojno. Bila je neverovatno sigurna u sebe. Dok je govorila jednostavno je postajala sve sigurnija da tačno zna kako se sve dogodilo. — Vendi je već nekoliko puta odlazila iz tvrđave, a Jolanda i Ingrid su lagale za nju, prikrivajući njen nestanak. Uz to, prikrile su i da je Vendi iz trapa... Tamo...

Iz trapa je uzimala pušku sa teleskopom i upaljače za gasne mešavine. Ne znam čemu vam ovde, u tvrđavi, sve to služi, ali Vendi se time poslužila da ubije Tomasa i Fleminga.

— Kakve su to gluposti?!? — zareža Jolanda Remer. Po položaju njenog tela Sumiko je sa sigurnošću mogla da proceni da je ona spremna da skoči i fizički se razračuna sa bilo kim. Stoga je bila vrlo oprezna.

— Pusti je da dovrši! — naredi jetko Roberta Evet bivajući sve bleđa u licu.

— Vendi je na jednoj farmi zmija kupila dve zvečarke i lako bi se moglo dokazati da je bar jedna od zmija ujela Denisa Elisona — nastavila je mirno Sumiko. — Baš kao u vašem filmu »Plava ponoć«, sećate li se!? Kao što je i pucala u Fleminga, baš kao u filmu »Poslednji lovac na ucene«. Kao što je i Semjuel Tomas poginuo po ugledu na film »Zatvoreni prozori«, i upravo kao što je Kevinu Rodmanu probodeno srce na način na koji je to već snimljeno, u filmu »Jutarnja mučnina«! Jesu li vam poznate te scene?

Roberta Evet je zurila izbu-
ljeno u Sumiko. Njeno lice je
bilo bledo a usne drhtave.
Ipak, Sumiko je osećala da bi-
vša glumica tačno zna o čemu
se govori. Nastavila je neumo-
ljivo:

— Želim da znam da vi ne-
mate ništa sa tim!?!

— Mislim da je bolje da od-
mah odeš — siknula je Ingrid
Tibet prilazeći Sumiko u neka-
kvom pretećem stavu.

— Ja ću te lično odmah od-
vesti u Dekster — dodala je
Jolanda. — A, odande možeš i
u pakao, ako ti je volja!

— Ne! — reče hrapavo Ro-
berta Evet i njene dve saradni-
ci se zaustaviše u pokretu. —
Hoću sve da čujem!

— Ne znam zašto je Vendi
to učinila — reče Sumiko. —
U stvari, možda ona to i nije
učinila sama, iako ništa ne
ukazuje na to da je imala po-
moćnike. Znam samo da pos-
toje dokazi i bojim se da je
samo pitanje vremena kada će
se neko u policiji dosetiti da
su ubistva izvršena po ugledu
na filmove tih ljudi u kojima
ste vi, Roberta, igrali, kao i
da su sva četvorica bili umeša-
ni u onu aferu sa vašim pre-
kidom rada na filmu. Možda

ćete mi vi moći objasniti o če-
mu se tu, zapravo, radi?!

Grčevito drhtanje Robertine
brade skrenulo je pažnju Su-
miko i ona umalo nije previ-
dela potez koji je učinila Jo-
landa, koja je razmahnula ru-
kama, spremajući se da izve-
de mae-geri...

Bilo je očigledno da Jolanda
nije početnica u karateu. Među-
tim, Sumiko je bila višestruko
spremniji, ali i oprezniji i hla-
dnokrvniji borac — pre nego
što je Jolanda i stigla da izve-
de udarac Sumiko je napravi-
la munjevit iskorak prema njoj,
okrenuvši joj leđa, a onda za-
dala udarac laktom u koren
grudne kosti!

Jolanda Remer jeknu muklo.
Udarac nije bio toliko žestok
da joj polomi kost, mada je la-
ko mogao biti, ali je udarac
pao tačno na tačku koja je
pod naglim pritiskom izazvala
trenutni prestanak disanja —
Jolanda se zgrči, zevajući ha-
lapljivo, ali uzalud!

— Kučko mala! — dreknula
je Ingrid Tibet i skočila pre-
ma Sumiko vadeći, na Sumiki-
no iznenađenje, iz nedara ko-
daši, kratki samurajski mač...

Sumiko zaista nije mogla da
pretpostavi da Ingrid ima tak-

vo oružje, a još manje da zna kako da ga upotrebi, i najmanje od svega da će pokušati da ga zaista i upotrebi. Ipak, sve ono što je uvežbavala sa Lesliejem sada joj je pomoglo da se snađe dovoljno brzo da blokira prvi nalet protivnice...

Sa neskrivenim i gotovo slepim besom Ingrid je pokušala da zarije kodaši u Sumikinu ruku, uzdignutu na bok. Međutim, ruka se vešto i hitro povuče i sečivo promaši, da bi Sumiko izvela pokret ulevo i kružnim udarcem ispruženih prstiju pogodila Ingrid ispod pazuha one ruke koja je držala kratki mač — taj udarac je naprosto paralisao tu ruku!

Jolanda Remer je uzalud pokušavala da udahne vazduh i lice joj je već bilo modro kada je pala, grčeći se mahnito.

— Jolanda! — vrisnula je Roberta Evet.

Sumiko nije imala vremena da joj objasni da će za koji sekund Jolanda biti ponovo u stanju da normalno diše. Morala je da posveti pažnju Ingrid, koja je, iako delimično onesposobljena još uvek pokušavala da napada — sada nožnom tehnikom korejskog tekvondo. I, mada je prilično

vešto i zaista strahovito brzo izvela napad, Sumiko je sa laćkom odbila udarac, blokirajući ga obema rukama i istim pokretom je uhvatila Ingrid za nogu i oborila je na pod!

— Ne želim da se borim! — viknula je Sumiko. — Došla sam da razgovaram!

U stvari, više nije ni imala sa kim da se bori. Jolanda je bila sasvim nemoćna, iako je već počela da diše, a Ingrid Tibet je padom izgleda izgubila na ratobornosti toliko da je iznenada pokrila lice rukama i počela da jeca!

— To je istina! To je istina, zar ne?! — vikala je Roberta Evet umornim, naprslim glasom. — Jolanda! Ingrid! Reci te mi?! To je istina, zar ne?!

Sumiko iskorači u stranu puštajući da njih dve objasne Roberti sve što su trebale da joj objasne mnogo pre. Uzgred je pogledala prema prozoru — tamo je bio ninđa, stopljen sa mrakom, ali njoj ipak vidljiv. Njegove oči su joj kratkim pogledom odobrile sve što je rekla ili uradila. Zatim se tamna senka ratnika noći ukloni. Procenio je da više nije neophodan, čak ni kao nevidljiva zaštita.

— To je istina! Recite mi da je to istina! Ne lažite me više! — vikala je Roberta Evet unezvereno prelećući pogledom sa modrog lica Jolande Remer na uplakano lice Ingrid Tibet.

Jutro je Indijanskoj tvrđavi donelo prestanak oluje i paniku među ženama! Sve su se bile okupile oko glavne zgrade gde je Roberta Evet ležala u nekoj vrsti kome, posle doživljenog moždanog udara. Ona je jedva davala znake života i žene su se složile da se Roberta što pre mora prebaciti u najbolju bolnicu do koje može stići. Jolanda Remer je odlučila da ona i Ingrid prevezu Robertu helikopterom u Karson Siti. Još dve žene su krenule sa njima, da bi pazile na Robertu tokom leta.

Sumiko se više nije mešala ni u šta. Osećala se užasno — nekakav osećaj krivice beše je preplavio posle Robertinog moždanog udara i zaista je bila spremna da okrivi sebe za sve. No, bila je takođe veoma svesna toga da je Roberta bila toliko bolesna da je postojala

moгуćnost pogoršanja njenog zdravlja iz bilo kog drugog razloga. Ipak, bila je potištena i gotovo nesvesno se osvrkala oko sebe očekujući da se odnekle pojavi Lesli, koji bi znao da je umiri. Ali, njega nije bilo. Bile su samo unezverene žene, koje su plakale, ćutale i sa grčevitom nadom gledale kako iz glavne zgrade iznose nosila sa nepokretnom Robertom.

Od trenutka kada je možda ni udar pogodio Robertu ni Jolanda ni Ingrid ni rečju ni gestom nisu više obraćale pažnju na Sumiko, a o Vendi Holt više nije bilo ni pomena.

Žene su brzo skinule veliko šatorsko krilo sa helikoptera i pripremile ga za let sa veštinom najuvežbanijeg tima letачkih tehničara. Zatim su oprezno uneli Robertu u letelicu i gledale kako se veliki rotor pokreće, a onda su počele da zavijaju moćne turbine, pa se helikopter digao od zemlje, prvo sasvim polako, a onda odlučnije, da bi kroz nekoliko desetina sekundi jurnuo, uz strahovitu buku u nebo. Odleteo je put severozapada najvećom mogućom brzinom. Sumiko je gledala kako se žene vraćaju svojim svakodnevnim poslovi-

ma, krećući se ukočeno, bez ikakve želje za radom, izduženih lica prepunih tuge i brige.

Sada je već bila sasvim sigurna da je učinila šta je mogla i trebala da učini. Bilo je vreme da razmišlja o napuštanju Indijanske tvrđave. Nije bilo ni njeno ni Lesliejevo da dele pravdu i pretpostavljala je da ni Jolanda ni Ingrid neće ništa učiniti sa Vendi Holt. Ali, imala je sasvim određen osećaj da je zaista samo pitanje vremena kada će policija stići u Indijansku tvrđavu i kada će istraga stići do Vendi. Bilo je suviše tragova koji su upućivali na nju...

Sumiko je pronašla Ninu, koja ju je dočekala kada je došla u tvrđavu, u ostavi iza kuhinje. I Nina je bila zabrinuta i tužna.

— Neće biti dobro sa Robertom, zar ne?! — upitala je Nina.

— Ne znam — rekla je Sumiko. — Bojim se da je suviše slaba da bi se izborila sa još jednom bolešću. Uostalom, da li neko ovde uopšte zna od čega je ona болоvala?

— Ona nikada nije govorila o tome — odgovorila je Nina.

— Ja se bojim... Sve žene se boje... Ne znam... Ne mogu da zamislim ovo mesto bez Roberte!

Sumiko je neko vreme ćutala. Pekla ju je savest, ma koliko se borila protiv toga. Zatim tiho upita:

— Kako bih mogla da se prebacim do Dekstera? Name-ravam da do večeras stignem u Karson Siti. Možda ti to nećeš razumeti, ali ja znam da sam ostala dužna Roberti i hoću da pokušam da vratim dug.

— Oh! Bilo koja slobodna žena te može prevesti kolima do grada — reče Nina. — Mogu i ja, ako me sačekaš malo. Za pola časa ću završiti započeti posao, a onda...

— Okej! — reče brzo Sumiko. — Sačekaću te.

Nina klimnu glavom i nastavi posao. Sumiko se povuče. Nije osećala potrebu za društvom i pitala se gde bi mogla tih pola časa da se skloni, jer je imala čudan osećaj da sve žene gledaju u nju zbog nečega. Naravno, to nije moglo biti tačno — ni jedna od njih nije imala pojma šta se prethodne noći dešavalo u Robertinoj sobi, ali Sumiko je imala taj osećaj i htela je da po-

begne od njega. Ni sama nije znala zašto se uputila u malo, unutrašnje dvorište koje je skrivalo trap. Možda joj se učinilo da će tamo moći da bude nasamo sa samom sobom tih poslednjih pola časa u Indijanskoj tvrđavi...

Skoro da se nije iznenadila kada je videla trap otvoren. Samo je malo zastala da razmisli — Jolanda i Ingrid su bile u helikopteru koji je leteo prema Karson Sitiju, što je značilo da u trapu mogu biti samo još dve osobe, u stvari samo jedna od dve! Ušla je u trap bez trunke straha ili oklevanja, znajući da će susret koji predstoji razrešiti sve njene lične dileme...

U trapu je, na nekakvom sanduku, mirno i uspravno sedela Vendi Holt. Gledala je nekuda u prazno, a lice joj je bilo bledo, sa tragovima suza koji su njenu lepotu činili nekako tragičnom. Tek malo je okrenula glavu da vidi ko ulazi u trap. Ni ona se nije iznenadila kada je ugledala Sumiko. Čak je uspela i da se osmehe dok je izgovarala:

— Nećeš mi verovati... Znam sam da si došla da srušiš tvrđavu!

— Nisam došla zbog toga — odgovori Sumiko. — A, ako je neko srušio tvrđavu, onda si, bojim se, to bila ti. Znaš li šta se dogodilo sa Robertom?

— Došla sam pred zoru — odgovori sasvim otvoreno Vendi. — Razgovarala sam sa Ingrid. Znam sve šta se dogodilo noćas. U stvari, mislim da bih trebala da ti budem zahvalna... Učinila si nešto što sam morala da učinim ja. Sada te sigurno grize savest, zar ne?!

— Nije mi lako — reče Sumiko uzdahnuvši. — Nisam očekivala da će Roberta tako reagovati.

— Da sam joj ja sve to ispričala verovatno bi odmah umrla — reče lepotica. Njene oči su bile sada duboke i mirne, kao pomirene sa bilo kojom sudbinom koja može da je očekuje. — Ali, nisam mogla drugačije.

— Gde si bila ovih dana? — upita Sumko.

— Na sahrani — osmehnu se gorko Vendi. — Morala sam da proverim da li će zaista pokopati one vampire!

— Zar nije bilo dovoljno što si ih upokojila? — upita Sumiko, želeći da čuje iz Vendi-nih usta otvoreno priznanje.

— O, ne! Pogrešno si razumela! — Vendi se gotovo nasmeja. — U stvari, ti i ne znaš baš sve pa zbog toga pogrešno sudiš. Ja im nisam skratila život, već muke!

— Priznajem da ne razumem — reče Sumiko.

— Naravno da ne razumeš — kazala je Vendi. — Ti ne znaš tu priču. Niko je ne zna. Osim Roberte, mene i možda Jolande i Ingrid, ali mislim da njih dve ne znaju baš svaki detalj.

— Želiš li da mi ispričaš tu priču?! — upita Sumiko mirno.

— Ne znam da li sada uopšte ima svrhe?! — reče Vendi. — Svi glavni akteri ili su mrtvi ili će uskoro biti.

— Zvučiš kao da si veoma zadovoljna postignutim — reče Sumiko sa ironijom, koja nedvosmisleno pogodi Vendi.

— Ne treba tako da govoriš! — Vendi poskoči, a lice joj se izmeni. — Na ovom svetu nema osobe koja više voli Robertu od mene! Ja sam vrlo svesna da sam joj nanela možda konačni bol. Ona sada umire zbog mene. Ja to osećam. Mogla je da živi možda još godinu ili dve... Možda sam mogla da sačekam nje-

nu sahranu, pa tek onda da sahranim one sifilističare!

— Kako si ih to nazvala?!? — zapanji se Sumiko.

— Ah! Blaženo li je neznanje — nasmeja se Vendi podsmesljivo. — Ti zaista ništa ne znaš... Čekaj! Nemoj odmah da se ljutiš! Ja želim da još neko zna. Želim da se zna istina. Hoću da se zna zašto sam ubila tu četvoricu. I, zato ću ti ispričati priču... Ispričaću ti šta se dogodilo pre jedanaest godina sa Robertom i zašto je ona napustila Holivud i prestala da snima filmove!

— Hoćeš li? — upita Sumiko tiho.

— Naravno — potvrdi Vendi Holt sa izvesnim ponosom i gordošću. — Ti znaš kako sam ih ubila i zašto sam ih ubila baš na taj način. Nadam se da se bar jedan od njih dosetio zašto baš tako umire! Nadam se da je bar jedan od njih osetio sa koje strane dolazi smrt! Način na koji su umrli je moja poruka, u ime Roberte, ako možeš da me shvatiš... Ti ne znaš zašto sam morala da se osvetim! Reći ću ti još samo da sam već godinama sanjala tu osvetu, i planirala je, gradeći svaki detalj do savršen-

stva Ta četiri muška gada nisu ni sanjali da im se sigurna smrt spremala već godina-ma. I ja sam se spremala... Naterala sam Jolanda i Ingrid da me nauče svim trikovima, a njih dve su nekada bile naj-sposobnije kaskaderke u Ho-livudu. Kaskaderi su najobu-čeniji ratnici na svetu. Oni zna-ju da se bore i golim rukama i svim vrstama oružja. Zna-ju da podmetnu požar i smisle bezbroj načina da se izvede ono što normalni ljudi smat-raju nemogućim. Njih dve su me svemu naučile, a u mnogim stvarima sam nadmašila svoje učiteljice. One nisu znale zašto tako marljivo radim, vež-bam, stičem veštine za koje su one smatrale da mi u koloniji nikada neće trebati. Smatrale su to zabavom, a ja sam znala da je sve to samo priprema za osvetu!

Zastala je samo da bi pogle-dala u Sumiko. U njenim oči-ma je bilo ponosa i gordosti i radosti i tuge i jedan duboki, neizbrisivi trag nesreće. Nasta-vila je:

— Razumeš li? Da sam zna-la sve ovo što sad znam, a če-mu su me naučile Jolanda i In-grid, njih četvorica bi umrli

još pre nekoliko godina. Sti-caj okolnosti je hteo da se ose-tim spremna da izvršim osvetu tek sada... Zaista sam mogla da sačekam još malo i da ne nanosim nepotrební bol Robe-rti, ali... Sada je kasno!

— Zašto si toliko želela nji-hovu smrt? — upita Sumiko.

— U stvari, ja sam sasvim slučajno znala šta se to dogo-dilo pre jedanaest godina iz-među njih i Roberte — nasta-vila je Vendi kao u transu, gle-dajući nekuda u prazninu. — Pre jedanaest godina Roberta je bila ljubavnica Denisa Eli-sona. Ne stalna. Održavala je sa njim povremene veze. Tu i tamo noć ili dve... Odvratno! Ona je, poput tolikih žena, bi-la fascinirana njegovim divlja-štvom ili već tako nečim što je mlade žene oduvek privlači-lo tom dupeglavcu koji je pra-vio sjajne priče za filmove. To-liko sjajne da su mu svi opira-štali njegovo ponašanje primi-tivca. Meni je uvek bilo teško da zamislim Robertu pored Elisona, ali, eto, to je tada bi-lo tako... Bolje da nikada nije bilo! Jer, ljudi poput Denisa Elisona ne zaslužuju da žive! Takve osobe treba ubijati čim se primeti da su gadovi, što u

stvari i jesu! Kućkin sin je bio bolestan već u vreme kada se viđao sa Robertom! Njegova životinjska potreba za parenjem ga je odvela u neakve rupe gde se mogu naći samo najprljavije žene na svetu i vašljivi idiot je bio bolestan već u vreme kada je bio Robertin ljubavnik...

Vendi je krvila lice u toliko gadljivu grimasu da je Sumiko sasvim ozbiljno mislila da će se devojka pobjavati. No, ona se pribra i nastavi:

— Lues progresiva! Tako se nekako kaže to na latinskom... Sifilis! Francuska bolest, kako je zovu licemeri iz srednje klase. Denis Elison je već tada bio, dakle, sifilističar! Sasvim je izvesno da se i Roberta razbolela još u vreme kada je on dolazio u njenu vilu povremeno, samo kada je on raspoložen... I možda bi se sve ovo završilo samo time što bi Elisona ujela zmija i... Gotovo! Ali, pokvareni umovi tih muškaraca nisu mirovali... Taj film... Poslednji Robertin film koji nikada nije završen. Tomas je bio producent, Rodman je režirao, Elison je napisao scenario, Fleming supervizor izvršne produkcije. U to vreme

njih četvorica su predstavljali moćnu četvorku u Holivudu. Osim toga, tada su bili prijatelji. Zajedno su se pojavljivali na svečanostima i zajedno dovlačili starlete i statistkinje... Proklete muške šovinističke svinje! I, to im nije bilo dovoljno...

Vendi Holt je ućutala boreći se sa svojim osećanjima. Oči su joj bile pune suza, a lice sasvim izobličeno. No, nije zaplakala. Udahnula je zvučno i nastavila:

— Jedne noći je Elison došao u Robertinu vilu. Nije došao sam. Vodio je trojicu svojih prijatelja. Bili su naduvani nekakvim hašišom ili tako nečim. Roberta je pomislila da će ih se otresti sa dva ili tri pića. Umesto toga Elison ju je odvela u drugu sobu, nago-varao je da vode ljubav, a kada je ona odbila, osećajući da on nije pri sebi, Denis Elison je počeo da je udara... Roberta je nezgodno pala, udarila glavom u ivicu nekog stola i onesvestila se! Misliš da su pozvali lekara?!? Ne! Umesto toga su je vezali za krevet i sva četvorica su je silovali, na smenu, do jutra... Sve dok im nije iščila droga iz krvo-

toka! Kada su se otreznili bilo je kasno! Za sve! I za Robertu i za njih, i za mene... Nekoliko nedelja kasnije su otkrili da su zaraženi... Roberta takođe...

Nastade tišina. Sumiko se činilo da može da čuje kako ludo lupa Vendino srce. Devojka se beše sva skupila, onako sedeći, i obgrlila rukama kolena, isturivši lice nekuda u prazninu ispred sebe. Niz obraze su joj lile neme suze... Sumiko se trže kada Vendi naglo izgovori:

— Nadam se da će umreti sada! Nadam se da će Roberta sada umreti! Mislim da zaista više nema smisla da se muči. Indijanska tvrđava je već toliko izgrađena da žene mogu da žive bez nje. Jolanda i Ingrid će o svemu voditi računa... Robertin zadatak je završen i nema smisla da se više muči. Nadam se da će... Nemoj me tako gledati! Rekla sam ti da ne postoji na svetu niko ko Robertu voli više od mene. Za mene je ona više od majke, koju sam već odavno zaboravila. Šta sam ja bila pre nego što sam nju sreća? Niko i ništa! Nula! Crv koji gamiže po đubretu! Ovo malo života

što sam živela mogu da zahvalim Roberti! Nikome drugome! I, zato sam živela da je osvetim. I, osvetila sam je! Ne žalim! Bila bih u stanju da ubijem još hiljadu ljudi samo da bih Roberti vratila dug, i bila bih u stanju zaista da žrtvujem sebe da sam mogla da joj pomognem da se izleći, da uništi taj sramni, užasni, smrtonosni virus, koji je nosila sa ponosom, kao što vernici nose teške krstove. Mislim da je misao na tu groznu bolest za nju bio motiv da učini sve da sa žena spere stravični žig mužjaštva, i ona je to uradila ovde, u ovoj tvrđavi! Shvataš li ti to?!

Sumiko lagano klimnu glavom. Sada je sve znala i, najednom, nije više osećala nikakvu grešku savesti zbog Robertinog moždanog udara. Jedina osoba koja je još mogla da oseća grizu savesti bila je Vendi. Sumiko uzdahnu glasno i reče:

— Ne mogu da ti zavidim na istinama koje si upoznala kroz život. Ali, još si mlada... Biće i lepših istina, ako budeš dovoljno snažno verovala u njih.

— Biće?!? Misliš?!? — Vendi iskrivi usne na čudan način.

— Moj ti je savet da pronađeš dobrog advokata i da zajedno sa njim odeš odmah u policiju, ili, još bolje, kod državnog tužioca. Znam da će ti svaki advokat reći da je u slučajevima sličnim tvom važna prednost koju dobijaš ako se sama prijaviš...

— Divan savet! — uzviknu Vendi Holt prekinuvši Sumiko. — Baš ti hvala! Ali, draga moja, zaboravljaš nešto...

— Na šta misliš? — upita Sumiko.

— Policajci su muškarci! — gotovo se nasmeja Vendi...

Sumiko nije uspela da vidi odakle je Vendi izvukla revolver. Bio je to »Smit i Veson«, kalibra 33, poniklovan i sa sedlastom drškom. Vendi ga je držala izuzetno vešto, a cev je okrenula — sebi u čelo!

— Možda će jednog dana neko napisati dramu na osnovu svega ovoga što se ovde dogodilo?! — isceri se Vendi Holt, a zatim na čas njeno lice se uozbilji i njene lepe oči sa neizmernom tugom pogledaše u Sumikino zapanjeno lice.

Sumiko je skočila u trenu kada je pucanj ispunio prostoriju! Pala je preko Vendi i u prvom času i nije primetila

ogromnu rupu na devojčinom potiljku, ali kada je iz potiljka počela da kulja zakrvavljena masa mozga Sumiko zareža od nemoći. Držala je Vendinu glavu među rukama i posmatrала naizmenice malu rupu na čelu koja je jedva krvarila i njene velike, divne oči koje su se gasile, mirno, bez samrtničkih trzaja ili grčenja...

Tada spolja u trap dopreše uzbuđeni glasovi žena koje su čule pucanj i potrčale da provere šta se događa...

Tek predveče se završila brza, nervozna istraga šerifa iz Dekstera i specijalnog odreda državne policije iz Karson Sityja, koji je dospeo u Indijansku tvrđavu helikopterom, svega nekoliko desetina minuta posle samoubistva Vendi Holt. Ispostavilo se da su Jolanda Remer i Ingrid Tibet, čim su stigle da prevezu Robertu u bolnicu, otišle u policiju i prijavile Vendi...

Tek predveče je Sumiko, u jednim policijskim kolima, stigla u Dekster. Već na ulazu je primetila »Porše« sa registraci-

jom San Franciska, kako stoji parkiran pored benzinske pumpe. Nije propustila ni da primeti kako Leslie razgovara sa Klifordom, momkom sa pumpe. No, Sumiko nije imala snage da se osmehne, mada je bila zahvalna Leslieju što je čeka. Nije se čak ni njemu osmehnula, kada mu je prišla. Samo ga je ćutke zagrlila i dopustila mu da je gotovo odnese do automobila.

— Ovo nije bilo onako kako si ti zamišljala, zar ne?! — usudio se da progovori Leslie tek posle nekih pedesetak milja puta.

— Volela bih da nikada nisam došla na ideju da dođem ovamo — rekla je Sumiko. — Došla sam u pozorište, a pronašla sam samo senke prošlosti koje su ubijale naokolo sve što su mogle da dohvate. Znaš li... Najžalije mi je Vendi Holt! Ona je bila tako mlada! Imala je pred sobom mnogo života koji je mogao da bude divan! Ali, ona je želela da osveti svoju dobročiniteljicu...

— Šta su rekli policajci? — upita Leslie. — Ja sam bio u tvrđavi sve dok oni nisu stigli. Mislim da me je tada video nekoliko žena, ali sam ube-

đen da su bile suviše uplašene i usplahirene da bi uopšte poverovale u moju pojavu. Uostalom, sada to više nije ni bitno... Ipak, ne znam kakvi su prvi rezultati istrage!?

— Morala sam da dajem nekoliko izjava i terali su me da sedam ili osam puta ponovim priču o Vendiinom samoubistvu. Konačno, potpisala sam neki papir pa su me pustili da idem — reče Sumiko. — Ipak, rekli su mi da postoji mogućnost da me pozovu još neki put...

— Neće te pozvati, imam osećaj — reče Leslie. — Kada počne da se odmotava klupko vezano sa smrću one četvorice u Holivudu i kada se svega dočepaju novinari, policija će jednostavno zaboraviti na slučajne svedoke.

— Ne znam samo da li sam ja bila baš slučajni svedok?! — reče kao za sebe Sumiko.

— Po zvaničnoj verziji jesi — osmehnu se ohrabrujuće Leslie.

Neko vreme su ćutali. Sumiko je intenzivno razmišljala o Roberti Evet. No, tek kada su prošli Hotorn progovorila je:

— Nemoj da skrećeš na put za Kaliforniju. Želim da odem

u Karson Siti i da posetim Robertu u bolnici!

— Naravno — reče spremno Leslie. — A, posle toga bismo morali malo da se odmorimo. U stvari, ja sam već rezervisao apartman u hotelu »Vesternija« u Karson Sitiju.

Sumiko ga pogleda sa zahvalnošću. Nije izdržala da ne kaže:

— Neke žene baš imaju nesreću da im se u životu ispreče užasni muškarci, ali ogromna većina žena na ovom svetu je

sigurno nesrećna zato što nikada nisu imale priliku da imaju... tebe!

— Oh! uzviknu Leslie šeretski. — To mi prija... Smisli još nešto slično! Ako me budeš ubedila da zaista misliš tako možda ću ti dozvoliti da поделиš sa mnom taj apartman u Karsonu!

Dobio je ćušku iza uveta. I, dobio je nežan, vrlo nežan zagrljaj u kome je Sumiko ostala sve dok nisu bili na domak Karson Sitija...

K R A J

U JULU NOVI BROJ NINĐE

DEREK FINEGAN

Šifra „Alameda“

POTRAŽITE NA SVOJIM KIOSCIMA NOVI

BROJ NINĐE!

Dobro došli u porodicu roto romana!

